

Đêm nay bao giờ sáng

Contents

Đêm nay bao giờ sáng	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	4
3. Chương 05-06	7
4. Chương 07-08	10
5. Chương 09-10	13
6. Chương 11-12	16
7. Chương 13-14	19
8. Chương 15-16	22
9. Chương 17-18	24
10. Chương 19-20	27
11. Chương 21-22	29
12. Chương 23-24	31
13. Chương 25-26	35
14. Chương 27-28	38
15. Chương 29-30	41
16. Chương 31-32	44
17. Chương 33-34	48
18. Chương 35-36	52
19. Chương 37-38	56
20. Chương 39-40	60
21. Chương 41-42	63
22. Chương 43-44	68
23. Chương 45-46	73
24. Chương 47-48	78
25. Chương 49-50	84
26. Chương 51-52	92
27. Chương 53-54	97
28. Chương 55-56	102
29. Chương 57-58	106
30. Chương 59-60	112
31. Chương Ngoại Truyện	118

Đêm nay bao giờ sáng

Giới thiệu

Giới thiệu Hai năm sau khi chia tay, mùa hạ hai năm sau. Tương phùng, tình cờ gặp gỡ, dây dưa. M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-nay-bao-gio-sang>

1. Chương 01-02

Đêm nay bao giờ sáng – Chương 1

Lạc Trần kéo hành lý từ sân bay quốc tế thủ đô phóng khoáng bước ra, đã là mùa hạ hai năm sau. Cô bây giờ không còn là con nhóc với mái tóc ngắn ngắn như nhím xù, mặc quần đùi áo ba lỗ chạy nháo dưới ánh nắng chói chang. Trang phục thời thượng tao nhã, tóc dài chấm vai, làn da trắng nõn, chẳng qua vẫn không trang điểm như xưa, theo lời mẹ Lạc mà nói, đúng là nhục sắc tẩu thiên hạ [1], nhưng Lạc Trần khiêm tốn giải thích lại rằng, dù có là nhục sắc thì cũng là mỹ sắc.

Vốn dĩ kỳ nghỉ hè định sang Bắc Âu chơi, nhưng Lạc phu nhân gọi điện tới, Lạc Lăng sắp lên lớp sáu, con về phụ đạo cho nó đi, nhất là tiếng anh ấy, khi đó Lạc Trần đang ngồi ở quảng trường Occidental ăn điểm tâm, suýt thì nghẹn chết luôn. Tiếng anh của Lạc Lăng quả thực có thể lấy “một tờ giấy trắng để vẽ” để hình dung. Nhưng đã hơn nửa năm không gặp, Lạc Trần nghĩ, vậy nhất định là rất nhớ cô, còn nhớ Giáng Sinh năm đó họ không đành được nổi thương nhớ chạy sang nước Mỹ thăm cô, mang theo túi lớn túi bé đặc sản đất Trung Quốc, ăn đến mức mấy cô bạn người nước ngoài cùng phòng Lạc Trần vui hết cỡ, Lạc phu nhân cũng vui vẻ, cảm giác như lấy chính đặc sản quê nhà giành được vinh quang cho người Trung Quốc mình.

Nhưng thật ra thì, kỳ nghỉ lần này trở về chủ yếu là vì, trong điện thoại Lạc phu nhân khóc lóc kêu la đủ kiểu, quả thực — ai mà chịu được, vì thế Lạc Trần nhất thời không nén nổi đành trở về.

Lạc Trần đứng đợi ở cửa sân bay khoảng mười phút thì trông thấy chiếc xe con bộ dáng mini với lớp sơn vàng bóng sáng loáng một mình một kiểu của Lạc phu nhân từ từ tiến vào làn xe.

Lạc Lăng từ bên ghế phụ vươn cổ ra gọi Lạc Trần, “Lạc Trần Lạc Trần, ở đây ở đây này!”

“Đừng hét nữa, thấy rồi, phát sáng thế kia mà.” Cầm hành lý ném ra thùng xe phía sau rồi lên xe.

Lạc phu nhân quay đầu liếc Lạc Trần một cái, “Gầy quá.” “Ăn không quen thôi ạ, đồ Trung Quốc vẫn ngon hơn.”

“Đương nhiên!” Lạc phu nhân cảm thấy vô cùng tự hào về đồ ăn Trung Quốc.

“Đúng rồi,” Lạc phu nhân bỗng nhớ ra điều gì đó, cười sảng khoái, “Đứa nhỏ Tiểu Thụy ấy rất tức giận, ha ha...”

Hai mươi năm trước, Lạc phu nhân chỉ cô nhóc đối diện nói với Lạc Trần, Lạc Trần à, sau này Tiểu Thụy chính là thanh mai của con đấy, Thẩm phu nhân cũng chỉ cô bé đối diện nói với Thẩm Hạ Thụy, Tiểu Thụy, về sau Tiểu Trần chính là trúc mã của con. Oan nghiệt bắt đầu từ đó.

“Con đã bảo mẹ đừng kích con nữa.” Lạc Trần lại hoài nghi liệu mình rốt cuộc có phải do vị phu nhân đây thân sinh không.

Lạc Lãng cũng cực kỳ vui vẻ chêm vào, “Đúng đúng, chị Tiểu Thụy rất tức giận, có lần em sang nhà chị ấy thì thấy chị ấy đang lấy ảnh của Lạc Trần ra chơi ném phi tiêu.” Lạc Trần đỡ ra, nghĩ đây là kiểu phụ nữ gì vậy, quá ác.

Nói xong đoạn Lạc Lãng bổ xung thêm một câu càng hiểm, “Tao phi trúng ót mày rồi!”

Đoạn đường âm ỉ trở về nhà, Thắm gia cách Lạc gia ba căn, lúc đi qua cổng nhà họ Thắm Lạc Trần vẫn không dám liếc nhìn, sợ bay ra cái gì đó.

Xuống xe kéo hành lý lên lầu.

Lạc phu nhân ở lầu dưới gọi, “Đồ đạc đừng dọn ra, tắm ngủ điều chỉnh chênh giờ đã, đến tối ra ngoài tìm ba con ăn cơm.”

“Biết rồi ạ!”

Vừa bước vào phòng liền nằm úp lên giường như xác chết, kể đó lại cân nhắc liệu có nên gọi điện cho Thắm Hạ Thụy, mê man ngủ luôn bên mép giường, lúc tỉnh lại ngoài trời đã tối đen như mực, bò dậy đi tắm, tinh thần sáng khoái chạy xuống lầu, thấy Lạc Lãng đang chơi trò chơi ngoài phòng khách, rót cốc nước đứng sau sofa nhìn người nào đó đang cần cù đào mìn.

Đến khi Lạc phu nhân trang điểm vô cùng lộng lẫy kiêu diễm bước xuống lầu, bèn ngúng nguẩy chạy đi tìm ba Lạc về ăn cơm.

Lạc Vĩ Minh liếc Lạc Trần cái đầu tiên liền khen con gái đẹp lên hẳn, Lạc Trần đứng đó khiêm tốn đáp thẳng đương nhiên.

Trong bữa ăn Lạc Trần bỗng nhớ đến chuyện thực tập nghỉ hè, tiện thể đề cập với ba. Chuyên ngành đại học của Lạc Trần là thương mại điện tử, sang đại học Colombia đất Mỹ lại chọn Programming Language (chương trình thiết lập ngôn ngữ), thật ra với bằng cấp của Lạc Trần để tìm công việc thực tập tại địa phương cũng không khó, nhưng nếu có thể dễ dàng hơn cô hoàn toàn không ngại đi cửa sau, không can hệ đến thể lực, năng lực, hay danh dự, chỉ vì — cửa sau quả là con đường rất được mà.

Lạc Vĩ Minh nhìn con gái khẳng định thể lực cổ hủ của ông như vậy, lập tức cương chiều vớ vẩn, “Con nghỉ ngơi mấy hôm, muốn thực tập chỗ nào ba sẽ sắp xếp ổn thỏa cho con.” Ba Lạc Trần đích thực cũng có chút bản lĩnh, trong cái thành phố này cũng coi như là một đất bá vương, Lạc Trần tổng kết lại, cái bụng bia đó ưỡn ra một cái chính là quyền lực.

Mấy ngày kế tiếp Lạc Trần vô cùng nhàn hạ ở nhà chơi đùa tu thân dưỡng tính, cái gì cũng chẳng làm, đến tận ngày thứ tư, vừa mở cửa phòng thì thấy khuôn mặt của mẹ kế, Lạc Trần cảm thấy dường như mình ngủ đến hồ đồ rồi, đang muốn đóng sập cửa ngủ tiếp, kết quả là mẹ kế xông vào cửa bèn tung chiêu hiểm.

“Năm đó mày đi quả thật rất tuyệt tình!”

Lạc Trần yếu ớt giãi giụa, “Chị à, em không phải đã về rồi sao.”

“Mày tìm lương tâm mày mà đòi công bằng ấy!”

Cúi đầu, “Em sai rồi, chị Thắm à.”

Lạc Trần bỗng nhiên nhận ra mình và Thắm Hạ Thụy đều đã hai mươi sáu tuổi, còn nhớ năm đó hai con nhóc vãn tay nắm tay cùng đi nhà trẻ, lúc ấy thật sự rất hồn nhiên, nhưng giờ đây, như lời Lạc phu nhân đã nói, thời gian thấm thoát trôi đi, con gái mẹ cũng có thể làm mẹ rồi, ý là Lạc Trần, con nên tìm một người đàn ông để gả đi.

—***—

[1] ý là phô da thịt ra bên ngoài.

CHƯƠNG 2

Dịch: rainyalice

Ba giờ sáng, Lves gọi điện tới ra sức dùng câu sóng đôi khoe khoang lễ hội carnival đường phố ở Đức tuyệt vời biết bao! Sôi động biết bao! Lay động lòng người biết bao! Lạc Trần nghĩ, đây quả đúng là rung động lòng người, mới có ba giờ sáng! Lves là đàn anh đại học của Lạc Trần, người Pháp, bộc trực, tự nhận mình là Apollo, thích mạo hiểm, trong hoạt động trợ lý thám hiểm nhìn trúng tiềm năng thể thao mạnh mẽ của Lạc Trần, ép người nào đó tham gia tổ leo núi, tổ lặn biển sâu, tổ nhảy dù các kiểu trên không trung, cuối cùng biến cả con người Lạc Trần trở nên dũng mãnh như dã thú, lên trời xuống bể không có gì không thể.

Nói thật thì, Lạc Trần thật sự rất sợ người này, quan hệ giữa họ còn tốt hơn cả sinh vật hạ đẳng với sinh vật thượng đẳng trong chuỗi đồ ăn, vì thế, đối với Lạc Trần mà nói, đối diện với Lves điều duy nhất có thể làm chỉ có nín thở.

Nhưng, tình hình giờ đã khác, Lạc Trần nghĩ, ôi trời cao hoàng đế xa như anh có thể bay từ Đức về được sao, hơn nữa nơi tôi đang đứng bây giờ chính là địa bàn của người Trung Quốc chúng tôi, anh có là quỷ bay tới cũng đỡ được khí hậu nơi đây, coi như anh còn dũng mãnh có thể chống chọi được cái môi trường khô hạn chút gì đó đi, thì 1,3 tỷ con dân tổ quốc mỗi người một bãi nước bọt cũng dìm chết anh trong lũ lụt. Lạc Trần thở sức tưởng tượng xong, ưỡn lưng đáp một tiếng.

“Anh trai à, anh có biết giờ là mấy giờ không?” Châm biếm ngược trở lại.

“Mẹ nó, không hỏi thời gian của Đức à!” “Mẹ nó tôi đang chờ anh còn có thể bắt chết tôi thế nào nữa hử.” Lạc Trần gào lên một cách sảng khoái, cảm giác này tựa như mình bỗng nhiên tiến hóa thành sinh vật thượng đẳng.

“Không đi, em phải ở nhà. Đã nói không đi chị đây còn sợ anh á. Bố ghét nhất là Nhật Bản. Núi Phú Sĩ? Xì, nó thanh khiết tươi đẹp được như Hoàng Sơn chắc. Không đi, các người tự thông thả mà leo. Hừ, phong cảnh tráng lệ, nói không chừng đợi các người trèo đến đỉnh núi lửa nó mà phun trào lên, vậy thì quả là vô cùng tráng lệ, đến lúc đó ngay cả nhật xác tôi cũng không cần, trực tiếp nhật tro cốt cho các người thôi. Hoa anh đào? Nó có được chất phiêu bồng của hoa đào chúng tôi chắc. Đẹp để làm cái gì, có gan thì anh bắt nó kết quả đi. Chắc, biết ngay anh không có gan đó mà.”

Nói xong câu này, Lạc Trần lập tức cúp máy, chính ra thì câu cuối hơi quá chút xú, sau này ngẫm lại, thật sự có quá đáng tí xú!

Tiếng chuông di động xinh xắn vang lên, Lạc Trần cân nhắc tên Lves này liệu có phải muốn cô chết không xong, đoạn chẳng buồn nghĩ cầm điện thoại tắt máy.

[Lạc Trần đã trở về, cậu là người đầu tiên tôi báo đấy! Thẩm Hạ Thụy, 11 giờ 7 phút.]

Đồng hồ báo thức trên tường chạy từ 11 giờ đến ba giờ sáng, sau đó, lại tiếp tục chạy.

Người đàn ông đặt di động trong tay xuống, chậm rãi đứng lên đến bên cửa sổ, khuôn mặt anh tuần dưới ánh đèn xanh u tối lộ vẻ thâm trầm khó đoá

2. Chương 03-04

CHƯƠNG 3

Dịch: rainyalice

Chủ nhiệm bộ phận khai thác vô vô văn kiện, “Bản thân sản phẩm không có vấn đề gì, kỳ này chất lượng loạt SA tuyệt đối không cần nghi ngờ!”

“Còn về phía tuyên truyền?”

“Cao hơn sản phẩm cùng kỳ 20%. Kinh phí lớn không có lý gì gặp phải trở ngại này!”

“Tình hình doanh thu kém là chuyện không cần bàn cãi!” “Đó là việc của bộ phận tiêu thụ! Sản phẩm từ lúc khai thác đến khi sản xuất cũng không có vấn đề gì, chuyện này mọi người đều quá rõ!”

“Bộ phận tiêu thụ chỉ là một con kênh, tình hình tiêu thụ tốt xấu gì đều quyết định bởi chất lượng của chính sản phẩm!”...

Người đàn ông ngồi tại ghế chủ trì thần thái lãnh đạm, tự mình phê duyệt những văn kiện hoàn toàn không liên quan đến cuộc họp lần này, anh thực sự không muốn phí thời gian vì mấy cuộc thảo luận đùn đẩy trách nhiệm kiểu đó, tháo gọng kính viền vàng xuống, “Phó giám đốc Lâm, anh thấy thế nào.”

Lâm Tiểu Tuyền bị thanh âm lãnh đạm đột ngột vang lên đưa hồn trở về, ngây ra một lúc, cầm văn kiện trên bàn lật như bay, “Trường hợp này...” Trên thực tế hẳn vẫn đang lạc vào cõi thần tiên, tối qua chị Thụy gửi tin nhắn báo rằng chị Lạc đã trở về từ Mỹ, với tính cách e sợ thiên hạ chẳng đủ loạn của chị Thụy, sư huynh hẳn phải là người đầu tiên biết việc này chứ, thế thì, tại sao sư huynh còn có thể điềm nhiên ngồi ở đây, như không có chuyện gì xảy ra?

Nét mặt lãnh đạm của người đàn ông không một gợn sóng, cầm một tập tài liệu khác trên bàn tiếp tục phê duyệt, “Giám đốc Trần, anh nói xem.”

Trần Huy sững sốt, liếc mắt qua Lâm Tiểu Tuyền, “— Theo số liệu thì thấy, loạt nước hoa SA kỳ này có thể ví như một phiên bản của kiểu mẫu thất bại, lợi tức sau khi chúng ta bỏ ra một lượng vốn lớn về người và của chỉ nắm được 67.5% của loạt sản phẩm SA thế hệ trước. Suốt hai năm bộ phận khai thác và bộ phận tiêu thụ tương đối hao hụt không kém nhau mấy, thất bại có nhưng không rõ rệt. Tuy nhiên, khoản chi của bộ phận tuyên truyền trong điều kiện tiên quyết đạt 40% trên diện rộng, lợi nhuận lại chỉ tăng 3%, mà hơn 70% chi phí tuyên truyền lại dùng vào quảng cáo.” Trần Huy ý bảo trợ lý bên cạnh mang tư liệu đến phát trên bục.

... Phòng tắm tinh xảo, vải màn sợi bông nguyên chất, người con gái nửa thân trần đưa lưng về máy quay... “Đây là một trong số những đoạn quảng cáo chủ đạo của SA, những cái khác không khác là bao, tổng kết lại đúng là loạt quảng cáo SA ngày càng trở nên hoàn thiện hơn, tôi không biết vì sao S&G chúng ta còn có thể phạm phải loại lỗi nhỏ này. Loạt SA kỳ này nhằm vào hương thơm thanh nhã dành cho phụ nữ dưới 25 tuổi, bốn kiểu tạo hình đều mang sắc thái tươi sáng thuần khiết mà giới trẻ yêu thích, mùi hương cũng thiên về kiểu thanh nhẹ hồn nhiên. Nhưng quảng cáo lại tự dựng lên vẻ quyến rũ ướt át. Tác dụng của quảng cáo đối với sự thành bại của sản phẩm trong xã hội ngày nay vô cùng quan trọng, 99% mong muốn mua hàng hóa của người dân chịu ảnh hưởng từ quảng cáo, quảng cáo thất bại ấn tượng đầu tiên về sản phẩm của mọi người sẽ kém, mà hậu quả đó sẽ khiến người tiêu dùng trong lúc mua hàng vô thức nảy sinh sự bài xích đối với sản phẩm, muốn sửa chữa triệt để, trên thực tế không khả thi lắm, vì vậy, tôi thấy SA kỳ tới cần chú ý sắp xếp quảng cáo.”

“Còn vấn đề gì không, nếu không có, vậy chủ nhiệm Vương, ông có thể trở về viết bản báo cáo.” Đóng một phần văn kiện vừa duyệt xong, xoay người bước ra.

“Sư huynh!” Lâm Tiểu Tuyền đuổi theo.

Mạc Hoành ngừng bước, ý bảo hai trợ lý bên cạnh đi trước.

Lâm Tiểu Tuyền úp mở hồi lâu, “Sư huynh, anh... hôm qua có nhận được, tin nhắn quái lạ nào không?”

“Ví dụ?”

Lâm Tiểu Tuyền quả thật không có năng lực tìm ra chút manh mối nào trong thanh âm lạnh nhạt cùng khuôn mặt như núi băng ấy, sờ sờ cổ chỉ đành cười cười, “Không có ạ, em chỉ hiểu kỳ, hồi băng quơ vậy thôi, học trưởng đừng để tâm, ha ha.”

“Trước bảy giờ mang tài liệu của SUM đến cho tôi.” Hai tay đút túi quần, xoay người tiến về văn phòng.

CHƯƠNG 4

Dịch: rainyalice

Lúc Lạc Trần chạy đến Thẩm gia, Thẩm Hạ Thụy đang lựa quần áo trong phòng, cô ấy bày tất cả quần áo ra sàn so sánh từng cái một, Lạc Trần nhìn cô gái đang bày hàng rong trước mắt, khó hiểu thắc mắc, “Không phải chỉ đi dạo thôi à, có cần phải thế không hả mày.”

Sau này Lạc Trần mới biết, đúng là vô cùng cần thiết.

Bởi vì mục đích chủ yếu ra ngoài hôm nay của Thẩm Hạ Thụy chính là trả thù Lạc Trần, mà quá trình này cực kỳ cần sự hỗ trợ của một bộ đồ dùng cảm có tính năng dính đồ ngọt có thể giặt sạch, dính đồ trang điểm có thể lau hết, thay lên thay xuống không để lại nếp nhăn v.v... Lạc Trần ban đầu còn ngây thơ chưa nhận ra, cho đến khi — mua một hộp Hagen Dazs nhỏ cô ta vẫn không chịu sống chết đòi một thùng lớn, lướt qua quầy Arden hết vòng này đến vòng khác, mua quần áo cũng khiêm tốn chỉ vào Dolce & Gabbana, Dior, Burberr, hầy, đây chính là đạo hạnh, coi tâm tư kia xem, đến nhận cũng chẳng tí mĩ như thế.

Không thể không khâm phục thủ đoạn báo thù cao siêu của đồng chí Thẩm, nào giống phục thù viết trong tiểu thuyết, khiến người ta đau khổ mình càng đau khổ hơn.

Vì thế Lạc Trần lúc này vô cùng đau khổ liếc nhìn Thẩm Hạ Thụy vô cùng vui sướng, “Em nói chị này...” Vừa mở miệng, Thẩm Hạ Thụy đã kín đáo đưa tay vỗ vỗ vai Lạc Trần, ẩn ý sâu xa, “Lạc Trần, làm người chính là phải trọng lương tâm đó.”

Đây vốn là lời Lạc Trần muốn nói, kết quả bị Thẩm Hạ Thụy thông thả nói ra.

Lạc Trần cắn răng, “Xin chị hãy kiên trì nỗ lực.”

Ba tiếng sau, người nào đó đã thoái hóa thành động vật lưỡng thê lom khom bỏ đi.

Thẩm Hạ Thụy quay đầu liếc cái xe kéo sức người kia, cảm thấy tinh thần và cơ thể cũng đã đủ ác, bèn khai ân ban xuống, “Tiểu Lạc, vì sự cần cù cả một buổi sáng của mày, chị đây quyết định mời mày ăn trưa.”

Lạc Trần vừa nghe tí rơi nước mắt anh hùng ngay tại chỗ.

Sau cùng Thẩm Hạ Thụy bồi thêm câu, “Trước khi ăn cơm mày cho tao mượn tiền đã.” Theo quan niệm của Thẩm Hạ Thụy, mượn có nghĩa là cầm luôn, không cần trả.

Lạc Trần khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng, Thẩm Hạ Thụy lại đưa Lạc Trần đến quán ăn của bạn cùng lớp đại học với họ mở ra – Quất Tử, Lạc Trần khi đó vẫn thấy hoảng hốt, vì trong ấn tượng của cô Quất Tử này là một đứa tùy hứng nông nổi, trước tiên mặc kệ có rắc rối vẫn xông xáo ra ngoài lập nghiệp, nhưng chí ít ở ngoài xông xáo thế nào cũng được

Kết quả bắt gặp sắc mặt dâu thảo vợ hiền của cô bạn ngang bướng này đang đun cà phê,

Quất Tử trông thấy Lạc Trần cũng hoảng hốt.

Cuối cùng hai người đều vượt lên.

Quất Tử tên thật là Trần Quất Nhã.

Quất Tử đun hai tách Lamshan [1] ỉnh và Thẩm Hạ Thụy, rót cho Lạc Trần một cốc nước lọc, Lạc Trần trong lòng tủi thân một phen, cảm thấy mình chẳng qua xuất ngoại mới hai năm, có cần thiết phải như thế không?

Quất Tử cười nhạt, “Sao thế tiểu hải quy [2], không ngờ rót cho cậu cốc nước cậu vẫn chưa hài lòng sao.”

“Hài lòng hài lòng.”

—***—

[1] một loại cà phê Trung Quốc.

[2] ý chỉ những người ở nước ngoài trở về tổ quốc.

3. Chương 05-06

CHƯƠNG 5

Dịch: rainyalice

Ba cô gái, một bàn thức ăn, tán chuyện núi non mãi đến bốn giờ chiều, muốn có cả ngọn núi cũng nên nhìn xuống đấy chứ.

Lúc đó chuông điện thoại vang lên, là Lạc Lăng.

Tên nhóc con vừa mở miệng đã kêu chị à chị đang ở đâu.

Lạc Trần suýt nữa thì buột miệng gọi anh trai, “Em trai yêu dấu à tìm chị có việc gì thế?” Nói xong nào bộ Lạc Trần xoay chuyển một cách nhanh chóng, Lạc Lăng bên kia giả dối gọi chị tám phần là có ba cô bên cạnh, cũng chính là ba tìm cô có việc.

“Ba kêu chị để dành bữa tối lại, chút nữa có một bữa tiệc.”

Đây là giọng điệu của học sinh tiểu học á, quá già dặn, Lạc Trần đành hắng, “Được rồi.” Đang muốn cúp máy, Lạc Lăng ở đầu kia hét lên, “Lạc Trần chị đang ở ngoài phố đấy à?” Lúc cu cậu nói thế, ý nghĩ duy nhất của Lạc Lăng chính là ba cô đã đi xa rồi.

“Đúng thế sao nào?”

“Chị đến hiệu sách tìm cho em đáp án tham khảo bài tập hè lớp năm, một quyển ngữ văn, một quyển số học lấy cả cho em, đừng quên đấy...”

Lạc Trần cười lạnh cắt ngang lời người nào đó đang lên mặt sai bảo, “Trưởng thành chút đi, anh Lạc!” Cúp máy.

“Hoàng tử nhỏ nhà mày à?”

“Ừ, chính là cái bánh khô ấy. Ngày Quất Tử, bọn tao cũng phải về nhà đây, có thời gian lại trò chuyện nhé.”

Lạc Trần và Thẩm Hạ Thụy đứng dậy đi ra đúng lúc Ngôn Thâm bước vào, người này là tình nhân của Quất Tử, hai người từ cấp ba đã hòa làm một, Lạc Trần cứ nghĩ mãi không hiểu, vì sao bọn họ đến giờ vẫn chưa chia tay, đã tám năm rồi, không phải có cái gọi là cái dớp bảy năm sao, tám năm rồi vẫn có thể đảo ngược như vậy cũng coi như một loại cảnh giới.

Nhưng con người Ngôn Thâm quả thực rất dễ chơi, trước đây, lúc Quất Tử hẹn hò bên ngoài Thẩm Hạ Thụy và Lạc Trần đều theo sau ăn ké, Ngôn Thâm có hận đến nghiến răng cũng đành chịu, vì một khi hắn muốn cần người, hai em yêu nghiệt này sẽ giật dây bạn gái hắn theo bọn họ tay nắm tay trở về ký túc xá. Vì thế về sau Ngôn Thâm mới nghĩ ra một cách hiệu quả, lợi dụng nguyên lý hấp dẫn khác phái, kéo hai tên bạn cùng phòng hỗ trợ. Một trong đó chính là bốn đại tài tử quản lý kiêm bạch mã hoàng tử chốn sân trường kiêm mỹ nam tử cả người kiêm số “tử” – Mạc Hoành.

Lạc Trần cùng Mạc Hoành biết nhau cũng chính là nửa học kỳ sau đó.

Khi ấy Lạc Trần vừa ăn xong một thùng kem, sau đó kéo bàn tay nhỏ xíu của Quất Tử lắc qua lắc lại, “Người ta muốn ăn ô mai, ô mai, ô mai.” Đương nhiên câu này dành cho Ngôn tạp dịch nào đó nghe.

“Tôi đưa bạn đi.” Giọng nói rất hồ hững.

Lạc Trần quay đầu, sau đó, tâm hoa nở rộ.

Đây là lần gặp gỡ đầu tiên giữa họ, về cơ bản không có chút sắc thái lãng mạn nào hết.

Ngôn Thâm khi thấy Lạc Trần cũng ngây ra một cách rất khuôn sáo, Lạc Trần tự đánh giá mình rất cuộc có biến thành quỷ thật không, ai nhìn thấy cô cũng đều sững sờ.

“Sao nào, hai năm không gặp không nhận ra tôi à?”

Ngôn Thâm cười nhạt, “Hừ!” Hừ xong đi thẳng vào tiệm ăn, sạch sẽ nhanh gọn.

Lạc Trần sững người, sau đó xé cuốn lịch bên cạnh ném về bóng lưng xa dần, trúng rồi, xoay người bỏ đi, cũng sạch sẽ nhanh gọn.

Thẩm Hạ Thụy đuổi theo, “Mày cũng hơi bị ác đấy, tao nghe đã thấy đau phải biết.”

“Mày vẫn quan tâm đến hần à.”

Thẩm Hạ Thụy cười đến tuyệt tình, “Quan trọng là sau này ăn cơm gặp rắc rối.” Ngừng một lát, “Vẫn còn tức giận à?”

“Tao chẳng giận, hần trước giờ chẳng vừa mắt tao.” Dừng bước, Lạc Trần mỉm cười, “Năm đó lúc tao và Mạc Hoàn hẹn hò, chẳng phải hần là người phản đối dữ nhất sao.”

Thẩm Hạ Thụy vừa nghe Lạc Trần chủ động nhắc đến Mạc Hoàn, trở nên kích động, hai ngày trước không dám nói giờ phun ra hết, “Mạc Hoàn à mày cũng không biết —”

Lạc Trần nghe xong cảm thấy buồn cười, “Tao không biết.” “Đừng có chặn lời tao, lúc mày mới sang Mỹ ấy, hần cả tháng chẳng nói chuyện với ai, bình thường đã ít lời, khi đó dường như biến thành người câm.”

“Có gì lạ đâu, thiếu niên dậy thì đều như thế cả, mày xem cái bánh khô nhà tao ấy, còn chưa đến kỳ, lúc nào cũng giòn giòn thâm hiểm.”

“Mày phải tận mắt thấy sẽ không nói như vậy, này này này, Lạc Trần, hần chính là vì mày mới biến thành cái bộ dáng như thế biết không hả? Mày còn không biết ngượng đứng một bên châm chọc hả!”

“Ngại quá ngại quá.”

“Còn nữa còn nữa, hần trước đây lười nhác đến mức nào mày là người rõ nhất, nhưng về sau, có mấy lần tao tìm Tiểu Tiểu đến thăm hần, thực sự rất khó tưởng tượng ra con người hần — đang liều mạng với công việc! Đây có lẽ chính là cái gọi là dùng cái này để tê liệt cái khác.”

“Này này này, nỗ lực kiếm tiền nuôi gia đình, một thanh niên tốt đó.” Thẩm Hạ Thụy liếc sang bên cạnh, “Còn có một lần, cảm xúc ấy thật sự rất sâu đậm, tao va phải hần trong quán bar, cũng may là gặp được tao, chút tửu lượng ấy của hần nói thật là quá kém, bên cạnh có bao nhiêu yêu tinh đang đợi hần ngã xuống, chắc, tao lôi được hần từ trong đó ra, lúc đó hần trốn trong một góc nôn thốc nôn tháo, nôn mãi nôn mãi, nôn xong đứng dậy lảo đảo đi, tao thấy bất an, bèn gọi Tiểu Tiểu đến đưa hần về, còn nữa, còn nữa...”

Lạc Trần cắt ngang, “OK OK, rốt cuộc mày muốn nói gì.”

Thẩm Hạ Thụy trầm mặc, “Mày hủy hoại một đóa hoa của tổ quốc.”

Thật lâu sau, Lạc Trần mới khẽ cười, “Hạ Thụy, hình như mày đã quên, người muốn chia tay không phải là tao.”

CHƯƠNG 6

Dịch: rainyalice

Lạc Trần về đến nhà, ba cô đang ngồi đợi trong phòng khách.

“Ba, con đi thay quần áo trước đã nhé.”

Chạy rầm rầm lên lầu, vừa lên đến hành lang đã trông thấy một ông thần giữ cửa, thần giữ cửa mắt thấy cô, khí thế hùng dũng xông lên, “Lạc Trần, sao chị có thể đối xử với em như thế!”

Người trẻ tuổi đúng là hành sự bông bột, Lạc Trần vỗ vỗ đầu nó, “Hôm nay chị không có tinh thần cùng em tán dóc, ngoan, đi đào mìn đi nhóc.”

Nhưng Lạc Lăng lại có, “Chị đừng đánh trống lảng! Em hỏi chị, sao ban nãy chị cúp điện thoại của em! Cúp điện thoại người khác là hành vi không lịch sự, thầy giáo tụi em đã nói, trừ phi đối phương chào tạm biệt hoặc muốn chào tạm biệt mới được cúp máy, nếu chị đang nói chuyện với người ta mà cúp rụp máy sẽ dẫn đến hiểu lầm không cần thiết, chị... Lạc Trần!! Chị, sao chị lại khóc!? Này, em chỉ bâng quơ vậy thôi mà... chị đừng khóc nữa! Ồ, Lạc Trần... vậy, vậy... nếu chị thích cúp điện thoại người ta thì cứ cúp đi không sao cả! Thật đấy, thầy giáo của chúng em nói càn thôi! Cúp máy người khác thật ra cũng chẳng có gì to tát, bình thường em vẫn hay cúp điện thoại của Thần Thần mà... Lạc Trần, trời ạ... chị đừng khóc nữa!...”

Lạc Trần khóc xong cực kỳ lạnh lẽo chạy đi rửa mặt thay đồ gọn gàng rồi xuống lầu, Lạc Lăng thì bị dọa trốn trong phòng mình ngồi khóc, xem chừng hai ngày tới sẽ không thấy cậu nhóc.

Lạc Vĩ Minh nói muốn giới thiệu cô ột người, công việc thực tập chính là làm trợ lý cạnh anh ta.

Lúc tới Hoa Thành người nọ đã ở đó rồi, Lạc Trần vốn tưởng người ba cô giới thiệu chắc cũng phải đứng tuổi, hóa ra lại là một thanh niên, trông cũng khá khôi ngô phong độ, động tác nhanh nhẹn.

Người thanh niên trông thấy Lạc Vĩ Minh rất khách khí đứng lên chào bí thư Lạc.

Lạc Vĩ Minh giới thiệu, “Đây là Lạc Trần con gái tôi, cậu giúp tôi điều dưỡng nó hai tháng nhé.” Khẩu khí qua tai Lạc Trần giống như lời gửi gắm.

Người nọ cười cười gật đầu, sau đó tự giới thiệu với Lạc Trần, “Hạ Thiên Liên.”

“Liên trong liên hoa [1]?”

Khẽ cười, “Đúng vậy.”

“Hi hi, xin chào xin chào, Hạ tiên sinh, rất vui được gặp anh, sau này mong hãy chỉ giáo nhiều hơn.” Lạc Trần nói một cách chững chạc, trước mặt người nói tiếng người, trước mặt quý nói tiếng quý, chủ yếu là do ba đang ở đây nên nói chuyện khôn khéo một chút.

Sau đó Lạc Vĩ Minh nghe điện thoại xong có việc đi trước, lúc đi nhân tiện thanh toán luôn.

Lạc Trần vừa thấy ba đi một cái lập tức trở về với bản tính, vốn đang ăn nhỏ nhẹ chậm rãi, giờ ăn lấy ăn để mấy miếng to, cũng là do đói quá, ban nãy khóc hết cả sức.

Hạ Thiên Liên thành thơi uống cà phê, hẳn vốn không định tới để ăn cơm, “Anh có thể gọi em là Lạc Trần chứ.”

“Đương nhiên, anh là sếp của em, thích gọi thế nào thì gọi thế đó.”

Hạ Thiên Liên cười cười.

Tiếp đó hai người hàn huyên những chuyện đầu đầu, cũng ráng qua được một bữa cơm.

Ăn xong ra ngoài, trời đã tối đen, Hạ Thiên Liên lên tiếng, “Để anh đưa em về, anh đi lấy xe đã.”

Lạc Trần vừa định ngăn cản, Hạ Thiên Liên đã xoay người đi, Lạc Trần thắng thốt, thanh niên hành động thật mau lẹ.

Lạc Trần đành đứng đợi ở cửa quán bar, nhân tiện ngắm nhìn dòng người qua lại, đến khi cô thấy chán ngán vô cùng, một chiếc xe BMW trắng từ từ tiến vào, người đàn ông mở cửa xe tao nhã bước ra.

Duyên phận quả đúng là kỳ lạ, Lạc Trần nhìn người bước ra từ trong xe, bỗng cảm thấy nếu bây giờ mà có một cơn mưa phùn rải rích thì lại càng hoàn hảo hơn.

Vóc dáng cao cao tuấn tú chợt chấn động.

Hai người gặp nhau tựa như một cảnh phim tĩnh lặng, tựa như gió yên sóng lặng mà lại như sóng to cuộn trào.

“Mạc Hoàn, em quen à?” Giọng nói đột ngột vang lên phá vỡ không gian tĩnh mịch, một cô gái trưởng thành mảnh khảnh đánh giá mối quan hệ giữa Mạc Hoàn và Lạc Trần, hiểu kỳ hai năm rõ mười.

Lạc Trần lúc này cũng chú ý đến bên cạnh anh dắt theo một người phụ nữ, không phải người đó, chà, quả là phong phú.

“Lâu lắm không gặp.” Mạc Hoàn lên tiếng trước, giọng nói nhàn nhạt.

Lạc Trần ngẩn người, cười đáp, “Đúng vậy, đúng là đã lâu không gặp.” Lúc này Hạ Thiên Liên đã dừng xe cách đó không xa, xuống xe bước đến, “Lạc Trần, bạn em à?”

“Ừm, cứ coi là vậy đi.” Lạc Trần cười cười.

Cô trước giờ cũng biết co duỗi tùy tình thế, “Đi thôi. Đừng làm phiền họ.” Nửa câu sau là nói với Mạc Hoàn.

Lạc Trần hơi gật đầu với cô gái bên cạnh Mạc Hoàn, coi như phép lịch sự tối thiểu, đoạn đi về phía xe Hạ Thiên Liên.

Đây là lần gặp gỡ đầu tiên sau khi hai người chia tay, trống rỗng, chẳng có ý nghĩa, và lại — không còn lối thoát.

—_***—

[1]: hoa sen

4. Chương 07-08

CHƯƠNG 7

Dịch: rainyalice

Hạ Thiên Liên cúi đầu nhìn Lạc Trần, cười hỏi, “Có muốn làm một chén không?”

Lạc Trần giật mình, tự hỏi mình tỏ ra rõ ràng đến vậy sao? Người khác vừa nhìn đã thấy cần mượn rượu tiêu sầu. Lạc Trần mỉm cười, “Được thì được, nhưng mẹ em nói không được tùy tiện uống rượu đàn ông mời đâu.”

Hạ Thiên Liên có phần phản ứng không kịp, hẳn trước giờ không biết có người có thể trong nháy mắt không chế nổi ưu tư của mình một cách trôi chảy như vậy.

Người con gái này, tùy tiện thì tùy tiện thật, nhưng bụng dạ cũng được.

Hạ Thiên Liên đối với câu nói đùa của cô giả bộ suy nghĩ cẩn thận một phen, cuối cùng hắng giọng, “Vậy em mời anh đi.”

Lạc Trần không nén được bật cười ha hả, “Hạ tiên sinh, em phát hiện ra anh cũng rất biết ra vẻ đó nha.”

Hạ Thiên Liên cười cười không để bụng.

“Mạc Hoàn, em vẫn ổn chứ?” Người phụ nữ lo lắng hỏi thăm, vẻ mặt này thực sự có chút cứng nhắc thái quá.

“Em rất khỏe, không, nên nói là, không thể khỏe hơn.” Ánh mắt lạnh lẽo dính lấy bóng hình xa dần kia.

“Người khi này là —”

“Đi thôi, mẹ đang đợi.” Nhân nhặt nhìn sang chỗ khác, giọng nói lạnh lùng.

Người phụ nữ nhú mày.

Trong một gian phòng.

Lưu phu nhân đang cúi đầu chọn món, nghe tiếng mở cửa, ngẩng lên thấy con trai cùng con gái khoác tay nhau đến.

“A, Mạc Hoàn Tiểu Cẩn, đến rồi à, qua đây giúp mẹ gọi đồ đi.” Lưu phu nhân mỉm cười vẫy vẫy hai người vừa bước vào.

Mạc Cẩn đi đến cầm thực đơn lên hỗ trợ, “Mẹ, hôm nay sao đột nhiên nhớ ra muốn mời tụi con ăn cơm thế?”

“Tuần tới phải đi Quảng Châu công tác, trước khi đi mở tiệc cũng phải mà.”

“Gần đây thấy mẹ ngày càng bận rộn, lão phu nhân à, nghỉ ngơi thỏa đáng vẫn nên.” “Con nhóc này, mẹ mới 40 tuổi đầu.”

“45 ạ, thưa mẹ.”

Lưu phu nhân liếc con gái một cái, “Có ai như cô nói với mẹ thế này không, chẳng hiểu thảo gì cả!”

“Mẹ, lời này của mẹ tổn thương trái tim con lắm, nếu không mẹ theo con về Singapore, con ngày nào cũng bám theo mẹ làm đứa con hiếu thảo, để tránh năm sau mẹ lại nhớ con quá.”

“Ba hoa.”

“Chà, đây là nơi mẹ nắm rõ mà.”

“Gọi món đi, chắc, muốn lắm nhắm thì về làm nhắm với chồng cô ấy.”

“Dạ, lão Phật gia.”

“Mạc Hoàn, con đi đâu thế?”

Lưu phu nhân sững sờ nhìn chằm chằm bóng dáng thon dài biến mất sau cánh cửa gỗ lim, hoàn toàn không thể tin nổi, đứa con trai lạnh lùng thâm trầm tao nhã cao quý của bà lại có thể hấp tấp cầm lấy áo khoác chạy ra ngoài!

Chị cả Mạc gia – Mạc Cẩn vẽ mặt lại rất mãn nguyện.

“Tiểu Cẩn... vừa rồi em trai con, có phải là, ừm... ‘lão đảo’ chạy ra ngoài không thế?” Lưu phu nhân quay đầu nhìn cô con gái không biết tự lúc nào đã lấy ra một túi hạt dưa bự để gặm, chứng thực lần nữa.

“Lão Phật gia, mẹ nên tự tin về thị thực 5.1 của mình.” CHƯƠNG 8

Dịch: rainyalice

Quán bar TODU, vì chưa quá khuya nên người không nhiều.

Nơi này tuy là Hạ Thiên Liên dẫn tới, vừa khéo lại là địa bàn của Liên Ân, Liên Ân đã chơi với Lạc Trần cùng Thẩm Hạ Thụy từ hồi mẫu giáo, Liên Ân cùng Lạc Trần và Thẩm Hạ Thụy đã có tiếng khắp từ trong ra ngoài, sau này Liên Ân tới Thiên Tân học đại học, nhưng chưa đến một năm đã bị trả về, hôm đó Liên Ân chạy đến trường E tìm Lạc Trần và Thẩm Hạ Thụy, Thẩm Hạ Thụy trông thấy Liên Ân, phản ứng đầu tiên là xông đến vỗ đôi vai nhỏ của cô bạn, khen rằng Thiên Tân là cái trường đại học rất được nhé, ngay cả nghỉ thu cũng có! Khi ấy, đương lúc lá phong ngập núi.

Lạc Trần từng hỏi Liên Ân năm đó có hối hận điều gì không, kết quả ông anh cô rất khí phách nói, hối hận cái rắm vẫn hãnh diện kia mà! Lạc Trần không hiểu, hỏi vì sao lại hãnh diện? Liên Ân bảo, sự ra đi của mình là một đóng góp lớn cho nguồn tài nguyên nước của Thiên Tân. Nếu như mỗi người đều hiểu chuyện

như Liên Ân, hy sinh cái tôi cá nhân thành toàn cho tập thể, như vậy tổ quốc của chúng ta giờ đây không biết đã lớn mạnh biết chừng nào, chỉ ít thì cũng không thiếu nước, đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Lạc Trần lúc đó.

Lạc Trần quen đường sỏi bước vào trong.

Hai năm không đến, phục vụ mới vào chẳng có mấy người biết Lạc Trần, trừ một người pha rượu nịnh nọt lao ra khỏi quầy bar, “A! Chị Lạc! Đây có phải chị Lạc Trần không?!” “... KIN?”

“Đúng rồi đúng rồi! Trí nhớ chị Lạc thật tốt!”

Lạc Trần ngồi trên ghế cao, “KIN, cho chị một ly creme de cacao, Hạ tiên sinh uống gì?”

“Tequila.”

Hạ Thiên Liên nhìn Lạc Trần, trong ánh mắt có tia nghiền ngẫm, “Em là khách quen ở đây à?”

Lạc Trần cười cười, “Anh đừng nói cho ba em biết nhé, hình tượng cô con gái ngoan của em vẫn cần duy trì mà.”

KIN pha rượu xong chuyển cho hai người, rồi nhoài đến trước mặt Lạc Trần, “Chị Lạc, không phải chị đi Mỹ rồi à? Sao lại trở về!”

“Nhớ các cậu nên về thôi.”

“Miệng chị thật là ngọt!”

“Đây cũng là do rượu KIN pha ngọt thôi.”

KIN bị chọc đến vui vẻ, “Chị chỉ biết lừa người ta! Khi đó chị không ở đây, mọi người cứ đồn ra đến là chán!”

“Ha, biết chị vĩ đại thì pha một ly blue curacao lại đây.”

KIN ngoan ngoãn nhận lệnh làm việc.

Quay đầu bắt gặp ánh mắt đăm chiêu của Hạ Thiên Liên, “Sao lại nhìn em chằm chằm thế, em biết mình hoa nhường nguyệt thẹn, đẹp như tiên giáng rồi.”

Hạ Thiên Liên bị chọc cười, “Lạc Trần, anh đột nhiên phát hiện ra, em thực sự rất thú vị.”

Thú vị? Lạc Trần không nén được thầm cười hừ một tiếng, vì sau cụm từ này thường là, có thiện cảm, có rung động, có tình ý, cuối cùng chính là có phiên hà.

Có lẽ hôm nay tâm trạng quả thật không được tốt, vì thể uống rất nhiều rượu, cuối cùng có chút say say, chẳng qua, chỉ hơi say thôi, bảy phần vẫn tỉnh táo, sau đó hít một đường gió lạnh, lúc về đến cổng nhà, cũng đến chín phần tỉnh táo, nhanh nhẹn nhảy xuống xe vẫy vẫy tay ra sau tính tạm biệt.

Giọng nói Hạ Thiên Liên vang lên từ phía sau, “Ngày mai có qua không, thực tập?”

“Không biết nữa, xem em dậy nổi không đã.” Không xoay người, bước chân hơi lảo đảo cũng không dừng lại, một lần nữa giơ tay vẫy vẫy phía sau hai cái, băng qua khu vườn nhỏ, mở cửa đi thẳng vào cổng chính.

Hạ Thiên Liên mỉm cười nhìn bóng lưng khuất sau cánh cửa gỗ, đứng một lúc lâu mới rời đi.

Lạc Trần về phòng đã mệt muốn lăn ra giường chẳng thiết làm gì nữa.

Điện thoại vang lên tiếng chuông tắt máy lạnh lót, rất lâu sau đó, Lạc Trần mới lấy nó từ trong túi áo ném sang một bên, rồi bò lên đầu giường vớ lấy một cái điện thoại khác bị xử tử tối qua mở ra, ít nhất phải có một cái dùng được, đây là thói quen của cô.

Nhưng tối qua là ngoài ý muốn, chỉ có điều — bất ngờ thông thường sẽ tạo ra những kết quả càng bất ngờ hơn.

Kiểm tra nhật ký cuộc gọi, Lạc Trần bật dậy từ trên trên giường “soạt” một phát, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ.

3h17’ sáng — đây chẳng phải là người bị mình cắt cái rụp điện thoại sao!

Lúc đó trái tim thật sự đã chết lặng của Lạc Trần bỗng nảy lên.

Nhưng một giây sau, lại cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Đúng vậy, còn có ý nghĩa gì đây...

Một chiếc xe BMW trắng đỗ lại trên con đường u tối cách Lạc gia ba bốn chục mét, từ từ khởi động, rời đi.

5. Chương 09-10

CHƯƠNG 9

Dịch: rainyalice

“Xem ra cô ấy sống rất tốt.” Người đàn ông hạ mắt, ngữ khí lãnh đạm.

“Cô ta vốn là một con gián, không, là dã thú! Cậu biết không, cô ta còn lấy quyển lịch khung sắt đập tó! Mẹ nó, hại tó bây giờ ngay cả lịch cũng không dám nhìn! Xem này, cổ tó vẫn còn đau!”

“Cô ấy trước giờ đều không khách khí với cậu.” Về mặt người đàn ông rất bình tĩnh, giọng nói cũng không một gợn sóng.

“Kiếp trước tó nợ cô ta! Nói đến việc này, bốn năm đại học cô ta nuốt hết bao nhiêu tiền dành dụm của tó đây! Thậm chí có đợt ngay cả kem đánh răng tó còn không mua nổi!” Vừa bắt đầu trên cơ bản oán hận với người nào đó có xả ba ngày ba đêm cũng không hết.

Người đàn ông thông dong nhăm nháp cà phê trong tay, đạm nhạt suy tư.

“Nhưng nói thật, cô ta thông minh hơn cậu, ít nhất cô ta còn biết vượt qua được quá khứ của mình. Về điểm này, cậu thua.”

“Thật không?” Nhẹ nhàng đặt ly cà phê trong tay xuống, đứng dậy, cầm áo khoác treo trên ghế, “Cảm ơn cà phê của cậu, rất ngon.” Theo quán tính đặt một tờ tiền trên mép bàn.

“Chắc, thật không hiểu nổi hai người họ nữa.” Quất Tử đi đến dọn dẹp cốc chén.

“Loại người như Lạc Trần, ai mà biết cô ta đang nghĩ gì.”Ngôn Thâm ngóng theo dáng lưng thon gầy đang bước về phía chiếc xe qua cánh cửa kính, “Cũng giống như Mạc Hoàn, ai mà biết trong lòng cậu ta đang nghĩ gì.” Một người tùy tiện, mười câu thì đến mười một câu là nói dốt, một người thâm trầm, mười ngày nói không đến mười câu.

Lạc Trần mê man ngủ liền hai ngày, có phần suy nghĩ bi quan, đến tận ngày thứ ba, thực sự không ngủ nổi nữa, bỏ dậy đi tắm, huyết áp cô hơi thấp, vì thế buổi sáng nhất định phải tắm nước ấm mới có tinh thần, sửa sang lại dung nhan một chút, tóc phía sau tết thành một bên không ngắn không dài, mũ cao bồi xanh sẫm, sơ mi ngắn tay màu đen, quần sooc đen, giày bệt, bắt đầu làm việc, theo địa chỉ ba đưa, bắt xe đến tòa nhà viết hai chữ Tập Thân.

Tòa văn phòng này có tất cả 18 tầng, phòng làm việc của Hạ Thiên Liên nằm ở tầng 9, tầng này có hai cơ quan nghiệp vụ, bên phải là viện luật sư, bên trái là văn phòng của tập san điện tử R-LILE, bước vào xuyên qua cửa kính, không gian cũng coi như sáng sủa rộng rãi.

Lúc đẩy cửa tiến vào có không ít người nhìn cô với đủ mọi ánh mắt, Lạc Trần đành nở nụ cười ngượng ngùng.

“Bạn là Lạc tiểu thư – Lạc Trần à!” Một cô gái trang điểm thời thượng chạy qua nhiệt tình hỏi thăm cô.

Lạc Trần gật đầu.

“Hạ tiên sinh dặn tôi phải tiếp đãi bạn chu đáo, đúng rồi, tôi là Lăng Cát Văn, là trợ lý của Lạc tiên sinh, bây giờ tôi đưa bạn đi giới thiệu một chút.”

Lạc Trần lại gật đầu.

“Môi trường ở đây khá tốt, không phải tôi tự khen đâu, phòng làm việc của chúng tôi chính là nghệ thuật có tiếng của tòa nhà này, bạn xem phòng thiết kế này, còn có chỗ đó, chỗ kia, rất quang đãng!” Lăng Cát Văn đi phía trước dẫn đường khen ngợi văn phòng gọn gàng lại khác biệt này như khen chính đứa con của mình.

Lạc Trần cười cười, nhớ lần trước lúc dạo phố Thẩm Hạ Thụy khêu cá vàng, mất cả nửa ngày mới khêu được một chú cá vàng nhỏ nom rất bình thường, vì khổ sở mới có được một con, thế nên trên đường về nhà nương Thẩm Hạ Thụy không chê con xấu mà ra sức khen chú cá nhỏ mặt mũi như ngọc, đáng vẽ bất phàm, phong lưu tiêu sái.

Cô gái cứ thao thao, “Tôi làm việc ở đây đã ba năm, vốn không thích công việc này, giờ lại dần dần yêu nơi đây.”

“Phong cách của bạn rất phù hợp làm biên tập của tạp chí thời thượng.” Lạc Trần nịnh nọt đúng lúc.

“Thật không, hì hì, cảm ơn bạn, ừm, tôi quyết định thích bạn nhân viên nhỏ này rồi đó!” Lăng Cát Văn bật cười thích thú một tay ôm lấy vai Lạc Trần. Lạc Trần nghĩ cô gái này tuy đã đầu 30 nhưng lại khiến người ta có cảm giác ngọt ngào trong sáng, rất hiếm thấy.

“Nói thật với bằng cấp của bạn, tại sao không ở nước ngoài công tác? Điều kiện đó, chí ít thì tiền lương cũng cao hơn rất nhiều.”

“Tôi chỉ thực tập thôi mà, chưa tính đến đi làm thật sự.”

“Vẫn đang đi học à? Vậy thì không thể ở đây lâu được sao?” Giọng nói có phần thất vọng.

Xem ra cô bạn Lăng Cát Văn này đối đãi hành xử quả đúng là liếc mắt định giang sơn, một người trước giờ ít quen thân với người khác như Lạc Trần cũng không tránh khỏi có phần muốn làm thân với cô ấy.

“Ừ, vẫn còn một năm.” Lạc Trần cười đáp, “Nhưng, tốt nghiệp xong chắc sẽ quay về, vì đối với ngoại ngữ mà nói, tôi thích tiếng trung hơn, bạn không thấy đây là một ngôn ngữ đẹp không gì sánh được sao?”

“Ha ha thú vị thú vị, tôi thật sự thích bạn rồi đó!”

Hai người đến một chỗ ngồi bên cửa sổ, “Sếp đặc biệt dặn dò, vị trí của bạn đây.”

“Tốt quá, cảm ơn bạn.” Lạc Trần ngồi xuống, bắt đầu sắp xếp đồ đạc, thật ra cũng không có gì để sửa sang cả, đặt laptop lên bàn, bày một tấm ảnh cả gia đình, với Thẩm Hạ Thụy bức ảnh nghệ thuật này hoàn toàn nhìn không ra nguyên hình.

Công việc ngày đầu tiên rất đơn giản, bước đầu hiểu thêm một chút về tình hình vận hành cơ bản của R-LILE.

Nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thấy Hạ Thiên Liên.

Đến bữa trưa, Lăng Cát Văn rất nhiệt tình gọi Lạc Trần cùng đi, còn có mấy nữ đồng nghiệp trong văn phòng, khí thế hùng dũng lên tầng cao nhất, Lạc Trần bật cười, mấy cô gái này ăn một bữa cơm cũng nổi gió.

Lên đến tầng cao nhất mỗi người tự tách ra, tốp năm tốp ba, tầng cao nhất có hai nhà ăn, Lăng Cát Văn dẫn Lạc Trần vào một nhà hàng cơm tây có tên DAY, thức ăn đơn giản, nhưng cũng hợp dạ dày, Lạc Trần ăn nhiều hơn một chút, còn ngầm quyết định sau này sẽ năng đến đây để ủng hộ.

“Ăn được nhỉ, thức ăn ở đây ý!”

Lạc Trần vừa nghe vội vàng gật đầu khen, “Được được.” Thật ra là sợ cô ấy khen con mình.

“Biết mà! Khẩu vị của tớ tuyệt đối không sai đâu, đúng rồi, cậu nhất định đừng ăn ở nhà hàng đối diện nhé, mắc tiền mà khó ăn lắm, ghét nhất là thái độ phục vụ ở đó muốn tẹ bao nhiêu có tẹ bấy nhiêu!”

“Linh giáo linh giáo.”

“Đồ ăn sáng ở đây rất có tiếng! Cậu có thể nếm thử xem, tớ cũng hay đến đây ăn.”

“Được được.” Nhưng cô trước giờ không ăn sáng, tuy Lạc phu nhân lúc nào cũng nhấn mạnh tầm quan trọng của bữa sáng.

“Tớ phát hiện nói chuyện với cậu rất thoải mái.”

Lạc Trần cười, “Bởi vì tớ biết nịnh nọt.”

“Lạc Trần, tớ thật sự rất, rất thích cậu, được rồi, quyết định vậy đi, bữa cơm này tớ mời!”

Hả? Thế cũng được, Lạc Trần không nén được mỉm cười, “Vây cảm ơn chị Cát Văn.” Xưng hô vô tình đã đổi thành chị em.

Cát Văn cười hì hì, “Đúng rồi Lạc Trần, nhà em cách đây có gần không? Có phải xin ở ký túc không? Ký túc ở đây rất tốt!”

“Không cần ạ.” Hoàn toàn không có ý định ở ký túc, Lạc Trần yêu cầu khá cao về chất lượng cuộc sống, nhưng Lăng Cát Văn đề cập như thế bỗng nhận ra mình cũng nên độc lập hơn, rốt cuộc đã 26 tuổi rồi, có điều tất nhiên không phải ở ký túc.

Đêm nay bao giờ sáng – Chương 10 by rainyalice CHUÔNG 10

Dịch: rainyalice

Bảy giờ kết thúc công việc, một cậu trai nom đáng yêu thò đầu vào, then thùng vô cùng hỏi Lạc Trần có muốn cùng đi ăn tối. Người khôn khéo như Lạc Trần tự nhiên cũng nhận ra chút tâm tư cón con của cậu nam sinh Thạch Lưu này, chẳng qua, hiện giờ cô hoàn toàn không có ý đó, hơn nữa, tại sao ngay ngày đầu tiên đi làm đã đụng phải loại tình huống này hả!

Đang cân nhắc xem nên từ chối thế nào, tiếng chuông điện thoại lạnh lótvang lên, Lạc Trần cảm thấy quả là đúng lúc, bình thường nghe chuông điện thoại rất phiền phức nhưng lúc này lại nghe như âm thanh từ thiên nhiên, trắng thanh gió mát, tinh thần phơi phơi, vừa nghe là Liên Ân gọi tới tinh thần lập tức nứtvỡ! Bắt đầu bằng một tràng tiếng địa phương, Lạc Trần tổng kết lại tí xiu, còn nhậtrà Tam Tự Kinh trong hai phần ba đó, đại ý là — về bao ngày thế mà không thêm đi tìm anh, chết đi.

Lạc Trần cười khổ lắclắc điện thoại, “Xin lỗi, tôi có hẹn rồi.” Thực ra hiện giờ, cô thà ra ngoài ăn cơm cùng cậu nam sinh trước mắt này, ít nhất sẽ không phải thấy cảnh đổ máu!

Lạc Trần chạy thực mạng đến club GNLB, địa chỉ chủ nghiệp của Liên Ân.

Vừa bước vào đã có một anh chàng đẹp trai chạy tới, “Chị Lạc! Là chị thật à! Em nghe KIN kể mà vẫn chưa tin được!”

Lạc Trần có chút sững sốt, “À, hóa ra là Tiểu Cửu, lâu lắm không gặp.”

Cửu thiếu cười nói, “Đúng là đã lâu lắm rồi! Hai năm còn gì.”

“Đúng thế đúng thế, xem này, cậu đã lớn như vậy rồi.”

“Ha ha, chị chỉ biết nói đùa, em đã ba mươi rồi đấy!”

“Ồ hay, cậu cũng biết mình đã có thể tự đứng lên được, còn dám gọi loạn chị chị cái gì hả!”

Cửu thiếu đỡ ra, cười khổ, “Đúng là, ai mà lắmlắm với chị Lạc đây, người đó như kiểu hít phải thuốc ấy.”

“Ha, mấy người tới những nơi thế này chẳng hít thuốc rồi á, giả vờ trong sáng à.”

“Ha ha ha, chị à, em phục chị rồi đấy, thảo nào Thập Tam thiếu thường bảo, không gặp được chị Lạc Trần thì nhớ muốn chết, gặp được chị Lạc Trần rồi lại nghĩ xem phải sống thế nào!”

Trong lúc đùa giỡn, Cửu thiếu đã dẫn Lạc Trần đến một cửa một khu ghế trong cùng trên tầng ba.

Cửu thiếu cúi người khẽ in một nụ hôn lên má Lạc Trăn, “GOOD LUCK.”

“Mượn tạm lời chúc của cậu vậy.” Lạc Trăn thở dài, dường như giờ phút này cũng chỉ có thể cầu xin quỷ thần nào đó ban cho cô một tí LUCK thôi.

Thấy chết không sồn, đẩy cửa bước vào.

Vừa vào cửa đã thấy Liên Ân trái quơ một cô phải ôm một cô, chơi đùa rất thích chí!

Mỹ nữ bên trái thấy Lạc Trăn trước tiên, nũng nịu huých khử tay ra hiệu với Liên Ân bên cạnh.

Liên Ân nhác thấy Lạc Trăn, lập tức đẩy hai tiểu thiếp ra, giang đôi cánh đại bàng bổ tới!

“Nếu KIN không nói với anh, anh vẫn không hề biết cái con nhóc xấu xa này đã chui về từ tổ chim lâu lắc rồi! Dù sao chẳng nữa chị có kiên quyết ra nước ngoài học hành gì đó, ngay cả anh trai đây cũng không cần nhận hả! Mẹ nó, cô nói xem nào, nhớ lại năm ấy! Lúc nhỏ! Khi đó! Là ai ngày nào cũng tranh đồ chơi cho cô chơi! Là ai uống hộ cho cô sữa bò! Là ai ngày nào cũng cùng cô làm bài tập! Là ai...”

“Vâng vâng vâng! Đều là anh ạ!” Ngày nào cũng giành đồ chơi của tôi, ngày nào cũng cướp sữa bò của tôi, hơn hết ngày nào cũng bắt tôi làm bài tập cho anh.

“... Cô nhìn cái kiểu gì thế? Có ý kiến à!”

“Không không không!” Về cơ bản, Lạc Trăn chính là loại người hoàn toàn không có khí tiết.

Ở cạnh Liên Ân chờ người ta nháo đến mười một giờ, Lạc Trăn mới vội vàng xoay người chạy về nhà, sau khi “dịu dàng” từ chối khéo đề nghị đưa về nhiệt tình của tên Liên nào đó, một mình đi ra từ cửa sau club, định đến trạm xe bus gần đó đợi bắt xe, rồi về thẳng nhà.

Lúc này trên con đường trước mặt, một chiếc xe BMW trắng không khổng chế được lao ra khỏi làn đường, đâm vào dải phân cách bên cạnh.

Lạc Trăn đơ toàn tập khoảng một phút đồng hồ, sau đó bỗng xúc động, trời sinh mình ghét BMW hay là thế nào nhỉ, còn nhớ hai năm trước Liên Ân lái con BMW đen đến trường đón cô, kết quả trên hai làn đường ở cổng trường E, đâm từ làn bảo vệ này sang làn bảo vệ kia, sau đó bật ra rồi bật lại! Tóm lại lăn như một quả banh, khi ấy sợ đến nỗi Lạc Trăn suýt nữa thì nhào ra khóc rống lên.

Tuy nhiên tình hình lần này xem ra cũng không bết bát lắm, ít nhất không như Liên Ân khi ấy va chạm đến độ chín vòng mười tám khúc.

Cứu hay không cứu đây?

Tuy Lạc Trăn cũng không phải người lương thiện, nhưng dường như vẫn không thể thấy chết không cứu.

Thông dong chạy qua, may mà cửa kính hạ xuống, Lạc Trăn thò tay vào trong mở cửa xe, nhào nửa người vào, lật đầu đối phương lại định kiểm tra thương tích.

Sau đó — hóa đá!

Ngay cả trong mơ cô cũng chưa từng nghĩ sẽ gặp lại Mạc Hoàn trong tình cảnh này.

6. Chương 11-12

CHƯƠNG 11

Dịch: rainyalice

Lạc Trần nhìn góc cạnh khuôn mặt tinh xảo trước mắt cảm giác như có dòng điện chạy qua, có lẽ nếu mình có bệnh tim hẳn lúc này đây đã phát tác rồi.

Mắt thấy hàng lông mi của anh run rẩy như sắp m, Lạc Trần bỗng xao động, chỉ là về cơ bản đã ngừng mọi động tác, ví như chạy trốn.

Mạc Hoành sững sờ nhìn người con gái trước mắt, thần sắc có phần mê man, mất đi chút lạnh lùng, mà dịu dàng đến vô cùng.

Thấy bộ dạng anh đến tám phần vẫn chưa tỉnh táo, Lạc Trần chột bình tâm lại, nhưng ngẫm lại một chút, hoảng hốt cực độ, chẳng lẽ va đập bị ngốc nghếch rồi à?! Sợ đến nỗi lập tức cúi người kiểm tra thương tích.

Mà Mạc Hoành lúc này lại đang cúi đầu, nhìn cô, ánh mắt sâu hút.

Cánh tay hình như rách chút da, trên mu bàn tay cũng có vài vết trầy xước.

Nhưng tổng thể cũng không có gì đáng ngại, về cơ bản không cần hô hoán gọi xe cấp cứu.

Lạc Trần nghĩ ngợi, lấy điện thoại từ trong túi quần, bấm số của Lâm Tiểu Tuyền.

Điện thoại mới vang lên một tiếng bên kia đã truyền đến giọng nói mạnh mẽ trong trẻo, “Chị Lạc Trần?!”

Lạc Trần vừa muốn lên tiếng, điện thoại đã bị một bàn tay thon dài cướp lấy!

Mạc Hoành nhìn cô chăm chú.

“Anh...”

“Em muốn thoát khỏi tôi đến thế sao.”

“Tôi...”

“Em đi đi.”

“Hả?”

Từ trước đến nay đây là lần đầu tiên Lạc Trần liên tiếp ba câu không nói lại được người ta, liên tiếp ba câu lộn!

Đến khi người nào đó vì bị đả kích quá độ mà dờ ra tại chỗ không nhúc nhích hoàn hồn trở lại, Mạc Hoành đang định khởi động xe, Lạc Trần không nghĩ ngợi gì bèn xông lên đè lấy bàn tay trắng bệch đang xoay chìa khóa đó, “Anh bị thương chạy xe rất nguy hiểm, hay là gọi Tiểu Tuyền...”

“Không cần.” Mạc Hoành nhìn bàn tay dán lên mu bàn tay của mình, không hề xoay chìa khóa nữa, nhưng đáp lại vẫn lạnh lùng như cũ.

Lạc Trần sững sờ, một chốc sau, động tác mau lẹ, nhanh gọn leo lên xe, rất không khách khí đẩy Mạc Hoành sang ghế bên phải, tự mình chiếm lấy vị trí chủ tọa.

“Em...”

“Tôi đưa anh về!”

“Không cần.” Thanh âm lãnh đạm không nghe ra chút manh mối nào.

Lạc Trần quay sang nhìn anh, rồi cúi người giúp anh cài dây an toàn.

Mạc Hoành cúi đầu, lặng ngẫm cô.

“Địa chỉ?”

“... Trang viên Luân Sĩ khu Bắc.”

CHƯƠNG 12

Dịch: rainyalice

Lạc Trần dừng xe trước một khu biệt thự đơn độc giữa sắc trắng và xanh.

Mạc Hoàn xuống xe trước, sau đó ẩn mặt khẩu vào cổng, Lạc Trần đứng ở cửa một lúc lâu, cân nhắc xem nên đi hay không, Mạc Hoàn này cũng không nói mời cô vào ngồi, hoặc kiểu như mời cô lập tức đi ngay.

Mạc Hoàn nghe tiếng bước chân tới gần, mới đi đến trước tủ đựng đồ lấy hộp thuốc.

Lạc Trần bước qua nhận hộp thuốc trong tay anh rồi đi thẳng đến ghế sofa trong phòng khách ngồi xuống, lục tìm thuốc khử trùng và bông băng.

Mạc Hoàn đến gần ngồi bên cạnh.

Quần miếng bông lên que tăm, nhúng một ít thuốc khử trùng, ngẩng đầu thấy Mạc Hoàn đang nhìn mình chăm chú, điềm tĩnh cúi đầu khẽ nâng cánh tay phải bị thương của anh lên chậm rãi bôi thuốc.

Hai người chẳng ai nói chuyện, bầu không khí tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

Dần dần, không khí có phần trở nên kỳ lạ, cho dù cúi thấp đầu, Lạc Trần cũng có thể dễ dàng cảm giác được Mạc Hoàn đang nhìn cô, mà cái nhìn ấy khiến cô cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Một chốc sau hương vị mơ hồ bao trùm lên tất cả. Trước khi chưa thể phản ứng được gì, cánh tay của Mạc Hoàn đã vững vàng vòng lấy eo cô, Mạc Hoàn kéo Lạc Trần gần bên mình, ngón tay thon dài luồn vào mái tóc đen nhánh mượt mà...

“Lạc Trần...” Giọng nói vẫn lãnh đạm như trước lúc này lại nghe dịu dàng đến lạ.

Lạc Trần thực sự cảm thấy giây phút này cô hẳn phải lập tức đứng lên bỏ chạy mới tương đối sáng suốt.

11 giờ 7 phút giờ Bắc Kinh, Lạc Trần nằm trên chiếc giường to của mình, nhìn chăm chăm lên trần nhà, ngẩn người, trên thực tế hành động này đã kéo dài được nửa tiếng đồng hồ.

“Reng reng reng...” Di động vang lên rất lâu, hơn nữa có vẻ như không đợi được người ta nhận có chết cũng không ngừng.

Lạc Trần thở dài vô cùng mệt mỏi vợ lấy điện thoại ở đầu giường, số máy lạ, “Lạc Trần.” Tự xưng tên họ là thói quen của cô.

“A ha ha ha ha, đoán xem tao là ai nào?”

Lạc Trần không biết tại sao kiểu câu hỏi kém tầm này đến giờ vẫn có người có thể trở mặt thông dong hỏi.

“Thẩm Hạ Thụy.” Từ khoảnh khắc nghe thấy chữ “A” thốt ra đã biết ngay là ai, ăn ý một cách đáng buồn.

“A ha ha ha ha, quả nhiên là trúc mã của Thẩm Hạ Thụy ta đây, sao rồi hả chị, ngày đầu tiên đi làm, vẫn ổn chứ?”

“Cũng tạm.”

“Còn đồng nghiệp thì sao, có ai bắt nạt mày không?!” Giọng nói cực kỳ mong chờ.

“Không có.”

“Sao thế, nghe giọng mày có vẻ lạnh nhạt vậy?”

“Đâu có.”

“Chắc, xem ra đúng là thờ ơ quá, được rồi, có tâm sự gì nói ra chị nghe xem nào, để chị còn về hầm ày bát súp gà cho tâm hồn [1]!”

“Không kể.”

“Ồ con nhóc này, mày hôm nay cứ nói hai từ thành nghiện rồi à! Xảy ra chuyện gì nói mau!”

“Hôm nay...” Cân nhắc một lúc lâu vẫn chậm chạp chưa lên tiếng, vì thực tế ngay cả chính bản thân cô cũng không biết nên hình dung mấy chuyện này như thế nào, ví dụ như mình bị bạn trai cũ cưỡng hôn.

Môi của Mạc Hoàn rất lạnh, thoảng theo chút hương rượu, dịu dàng, mà lại mãnh liệt...

Trời ạ, Lạc Trần không khỏi vỗ trán trầm ngâm, mình rốt cuộc đang nghĩ gì vậy, chuyện này vốn chỉ là sai lầm ở mức độ nào đó thôi!

“Mẹ nó, Lạc Trần mày vẫn chỉ nhét cho tao hai chữ vậy thôi hả!”

___***___

[1] chính là chicken soup for the soul.

7. Chương 13-14

CHƯƠNG 13

Dịch: rainyalice

Mấy ngày nay Lạc Trần tương đối bận, bận chuyển nhà, lần trước sau khi Lăng Cát Văn nhắc đến chuyện ký túc, tối về bèn bàn với Lạc phu nhân, kết quả Lạc phu nhân không cần suy nghĩ đáp ứng ngay, còn cười tùm tùm như kiểu chỉ có hai ta biết với nhau, làm cho Lạc Trần hoàn toàn mít đặc.

Nhà trọ chọn trong nội thành, giao thông thuận tiện, môi trường cũng tạm ổn.

Tầng hai bảy, văn phòng sáng sủa thoáng đãng.

“Tổng giám đốc Mạc, phó giám đốc Lâm đã tới ạ.” Giọng thư ký truyền tới từ điện thoại nội bộ.

“Để anh ta vào.” Thanh âm lãnh đạm công sự hóa vẫn như mọi ngày, vóc dáng tao nhã đứng trước cửa sổ sát nền xoay người ngồi vào bàn làm việc, dụi tắt điều thuốc trong tay.

Lát sau Lâm Tiểu Tuyền đẩy cửa bước vào, cầm một xấp văn kiện giao cho Mạc Hoàn, “Sư huynh, hồ sơ kế hoạch của SUM, và đề án hợp tác với Mị Thượng đây.”

Mạc Hoàn nhận lấy, lật xem qua.

“Bảy giờ rồi, sư huynh có muốn cùng đi ăn tối không?”

“Không cần.”

“Sư huynh hình như bữa trưa cũng chưa ăn à.” Sư huynh của hắn siêu cấp không biết thương tiếc cơ thể của mình.

“Không sao.”

“Vậy cũng được.” Không đói sao? Không phải thần tiên, huống chi thần tiên cũng cần ăn đào tiên sương ngọc gì gì đó, tất nhiên, những lời này Lâm Tiểu Tuyền cũng chỉ nghĩ thầm trong bụng, quyết không dám nói ra, “Đúng rồi sư huynh, xe của anh em đã kêu người đem đi sửa rồi, nhân tiện bảo họ bảo dưỡng luôn, ngày mai chắc có thể lấy được.”

“Cậu vất vả rồi.”

“Hả? À, không vất vả đâu ạ.” Chuyện nhỏ thôi mà, hàng ngày sư huynh đều khách khí như vậy, khiến cho hắn có chút ngại ngùng, “Suýt thì quên mất! Hôm qua chị Thụy thông báo trên MSN là phải liên hoan một bữa, hỏi sư huynh có muốn đi cùng không?”

Mạc Hoàn ngừng một lát, “Bao giờ?”

“Sư huynh muốn đi?!” Không phải Lâm Tiểu Tuyền kinh ngạc, mà thực tế vị sư huynh này từ lúc tốt nghiệp đại học đến giờ chưa từng tham gia hoạt động ăn chơi tập thể nào của bọn họ cả, mà mỗi lần hỏi dò cũng chỉ mang tính chất hình thức.

“Có vấn đề gì sao?” Mạc Hoàn thản nhiên liếc hắt một cái.

“Không không, không có gì ạ, sư huynh có thể đến em thấy rất vui, thật sự rất vui ạ!” Đúng là giật cả mình.

CHƯƠNG 14

Dịch: rainyalice

Tuy nói là tụ tập bạn bè, nhưng thực tế những người này cũng chẳng có mấy ai Lạc Trần thấy quen mắt cả, ngoại trừ Thẩm Hạ Thụy, Lâm Tiểu Tuyền, Ngôn Thâm, Quất Tử, còn có cả Mạc Hoàn nữa, Lạc Trần cảm thấy rất nhàm chán, nhưng giữa đường bỏ chạy không phải là phong cách của cô, chỉ ngượng ngùng ngồi không ở quầy bar tiếp tục uống soda ô mai của mình, cười nói, cũng không biết ai lại đại gia như thế, bao hết cả một gian xa hoa cả mấy trăm mét vuông, rất đa dụng, gồm nhà hàng, quầy bar, KTV, thậm chí ngay cả phòng nghỉ cũng có.

“Tao bảo này, mày định cả tối cứ ngồi không ra về thực nữ à?” Thẩm Hạ Thụy trái lắc phải lay ôm lấy vai Lạc Trần cười đến xán lạn.

“Sao không nói với tao Mạc Hoàn cũng đến.”

“Oan uổng quá, tao chỉ nói hắt trước giờ chưa từng tham gia, nhưng tao không hề bảo đảm lần này hắt cũng không tới nhà.”

“Coi như mày lợi hại.”

Thẩm Hạ Thụy cười hì hì, “Chẳng lẽ tao lại không thấy gần đây mày rất nhàm chán hả.”

Lạc Trần liếc cô một cái, hất cánh tay đang khoác lên cổ mình ra, “Chị em tình thâm ơi, biết rõ em đây bận đến nỗi đã hai ngày một đêm chưa chớp mắt đây này.”

“Thật hay giả, lại trêu đấy à.”

“Thật mà, đùa mày làm gì.” Đột nhiên nhớ đến việc quan trọng, “Những người này là ai thế?”

Thẩm Hạ Thụy quay đầu nhìn ra, “Bạn học đại học, đại khái là trong đám người của Ngôn Thâm thôi, hai năm trước mới quen nhau nên mày không biết cũng bình thường.”

“Không nhận ra ai à.” Ngôn Thâm đi tới, ngồi bên cạnh Lạc Trần, “Thẩm Hạ Thụy, Alston gọi bà kia.”

“Really!” Tầm lá chắn chạy mất chẳng thấy đâu nữa.

“Uống soda không?” Lạc Trần nâng ly soda ô mai lên lắc lắc trước mặt Ngôn Thâm.

“Không cần, cảm ơn.” Đẩy móng vuốt nào đó ra xa khoảng mười centimet.

“Tôi bảo này, Ngôn Thâm cậu chừa cái mặt kiêu ông chủ ra làm gì hả, làm như người nào cũng nợ cậu năm triệu không bằng ấy.”

“Tôi trời sinh đã ra dáng thế rồi!” Người nào đó rất dễ bị chọc giận.

“Ồ hay, dám to tiếng với chị đây à.” Ánh mắt sẫm soi vật thể rắn chắc.

Giác quan nhạy cảm của người nào đó giây đầu tiên đã ý thức thấy nguy hiểm, nhảy ra một bước dài, “Cô còn dám hả! Cục u lùn trước vẫn chưa hết đâu.”

“Lợi hại vậy á, xem ra lần trước xuất thủ quả là trúng phóc, lại đây để chị xem cái nào.” Nói xong còn vươn tay tìm cái ót của Ngôn Thâm.

Người nào đó nổi khùng, “Lạc Trần cô lại được đăng chân lên đăng đầu, cẩn thận tôi diệt chết cô đấy!” Tuy nói thế, nhưng đối với Lạc Trần, Ngôn Thâm vẫn có phần kiêng kỵ dù ít dù nhiều, người này quả thực rất độc ác.

“Giơ tay lên, báo cáo, tôi đề nghị với Quất Tử tiến hành một cuộc trò chuyện mức độ cao.” Trò chuyện, có mà tố cáo ấy, cái trò cũ rích thời học sinh, đến giờ vẫn còn dùng thành thực như trước.

Ngôn Thâm cực kỳ khinh bỉ quăng cho cô ánh mắt xem thường, “Cần tôi nhắc nhở cô lần nữa không hả quý cô Lạc Trần, cô đã 26 tuổi rồi đấy.”

“He he he, theo nguyên tắc ABC, cậu dám nói Quất Tử là dân cao tuổi à.”

“Cô...” Nghẹn giọng.

Với đối thủ bị hạ gục nhanh chóng thế này, Lạc Trần chẳng có cảm giác hả hê gì cả, đứng dậy duỗi eo, tình cờ bắt gặp một ánh mắt trong veo giữa không trung! Trong lòng Lạc Trần không khỏi run lên, nhưng biểu hiện lại giả bộ, thậm chí còn mỉm cười rất lễ độ gật đầu với anh.

“Tôi phải về đây.” Lạc Trần đột nhiên cất tiếng, không quan tâm giữa đường bỏ chạy có tổn hại đến phong cách nho nhã của cô không nữa.

“Đừng thế chứ, vẫn sớm mà?”

“Sao thế, chẳng lẽ Ngôn đại thiếu gia cậu lưu luyến tôi à?”

“Đi thông thả không tiền.”

“Chắc, chẳng có tình thương bạn học gì cả. Dẫu sao giúp tôi nói với Thẩm Hạ Thụy một tiếng.” Nói xong cầm túi sách ở quầy bar khoác lên vai sải bước đi ra.

Mạc Hoàn nhìn bóng lưng khuất sau cánh cửa gỗ chạm trổ — khe híp con người thâm thúy, rồi cũng đứng lên rời đi.

Anh bước theo sau, không tới gần cũng không cách xa, ra khỏi Thánh Đình đêm đêm ca hát, men theo cửa kính hai bên đường đi đến quảng trường trung tâm.

Thành phố về đêm, ánh đèn lộng lẫy, người qua người lại, vô cùng náo nhiệt.

Lúc này bụng Lạc Trần bắt đầu kêu đói, mà người nọ cũng ý thức được hai ly soda không thể thay thế bữa tối, nhìn quanh quất một lát may mà phát hiện cách đó không xa có một tiệm bánh ngọt đang bán hàng, trên biển hiệu ánh lên tia sáng màu cam ấm áp, Lạc Trần chạy tới đúng lúc người khách cuối cùng mua xong, “Hai cái.” Nói đoạn còn bổ sung giờ hai ngón tay lắc lắc.

“Của cô đây, hoan nghênh lần sau lại tới.”

“Cảm ơn.” Trả tiền xong nhận lấy bánh ngọt phục vụ chuyển cho, chân trái vừa sải một bước bèn quay đầu lại không hề báo trước, đi về phía nào đó.

“Này chia cho anh một cái.” Nhét vào tay Mạc Hoàn một cái bánh ngọt cũng chẳng đợi anh phản ứng bèn thông thả xoay người, còn không quên giơ tay ra phía sau vẫy vẫy.

“Lạc Trần.” Mạc Hoàn tiến lên một bước, dễ dàng bắt lấy bàn tay đang vẫy giữa không trung.

Lạc Trần không ngờ anh lại kéo cô, có chút trở tay không kịp, quay đầu liền lọt vào sâu trong đôi mắt đen thăm vô cùng.

Lạc Trần hoàn hồn, đẩy anh ra, cười nói, “Ủa, Đường Thận Linh của anh đâu?”

8. Chương 15-16

CHƯƠNG 15

Dịch: rainyalice

Ngày thứ hai thức dậy, vội vội vàng vàng chạy đến văn phòng đã thấy Hạ Thiên Liên mấy ngày nay không thấy bóng dáng đâu, đang ngồi trên vị trí của cô đợi sẵn, Lạc Trần vô thức giơ tay nhìn đồng hồ, may quá, vẫn còn hai phút nữa, chưa tính là trễ.

“Nếu trưa nay không có nhiệm vụ gì thì ra ngoài với anh một chuyến.” Nói xong xoay người bước vào phòng làm việc.

Lạc Trần có chút mơ hồ sờ sờ cổ, ông sếp này cũng tự thể nghiệm quá đi, ngay cả phân phó công việc cũng phải đích thân chạy qua.

Chẳng qua ngoài buổi trưa, mấy ngày tiếp theo Lạc Trần đều theo Hạ Thiên Liên chạy ra ngoài, lấy tài liệu học hỏi kinh nghiệm, tuy mệt nhưng cũng thú vị, vì thế căn bản đối với mấy ngày ra ngoài này Lạc Trần cũng tương đối hăng hái tràn trề.

“Hạ Thiên Liên, sao đột nhiên anh lại nhớ ra cần phải mời em một bữa đại tiệc hả, không phải lừa đảo đấy chứ?” Tuy cảm thấy vị lãnh đạo này đối đãi giả tạo, làm việc mưu lợi mà cũng coi như là một kẻ tiểu nhân, còn khi không xum xoe lại thấy có chút khó hiểu, đương nhiên nói đi nói lại, cuối cùng Lạc Trần vẫn ngoan ngoãn cùng vào một nhà hàng cơm Tây.

“Mời em ăn một bữa cơm cũng cần nhiều lời thế sao.” Hạ Thiên Liên bất giác bật cười.

Lạc Trần cởi chiếc mũ che nắng thời thượng xuống ngấm ngấm trong tay, một tay nhân tiện kéo cánh tay sếp lớn Hạ, “Đây gọi là hành sự thận trọng, mẹ em thường nói mà —” Đang muốn phát huy nền giáo dục của mẹ yêu dấu một phen, người đi đến trước mắt khiến cô kiên quyết ngưng lại những lời muốn nói tiếp đó, đồng thời cũng dừng bước. Mạc Hoàn vừa dùng cơm với mấy vị khách xong, lúc đi ra bắt gặp Lạc Trần kéo một người đàn ông bước vào nhà hàng, bước chân không khỏi dừng lại. Bầu không khí có phần lúng túng, cuối cùng vẫn là Lạc Trần gạt bỏ bằng hai chữ trước, “Khéo thật” Mạc Hoàn nhìn cô, thật lâu, hơi gật đầu, dẫn người đi cùng băng qua cô, rời khỏi nhà hàng. Lạc Trần nhú mày, một lát sau cực kỳ buồn bực kéo kéo tóc, “Hạ Thiên Liên, sau này không bao giờ ra ngoài ăn cơm với anh nữa, cứ thấy ra ngoài với anh đều có thể gặp mấy chuyện thế kia.”

“Cái này chỉ có thể chứng minh em trời sinh mang họa thôi.” Hạ Thiên Liên hí mắt nhìn theo bóng lưng mà mỗi cử động đều lộ vẻ tao nhã và ngạo nghễ kia, chế giễu Lạc Trần.

Đến tối ngồi xe sếp lớn Hạ trở về nhà trọ, vừa lên lầu đã phát hiện cửa nhà mình có khe hở, tưởng là gặp trộm, Lạc Trần lập tức rút vũ khí phòng thân từ trong túi xách ra, lúc này bên trong truyền đến một giọng nữ cao rất quen thuộc, “Phòng tắm còn xa hơn của mình, nghiệp chướng ôi nghiệp chướng...”

Lạc Trần giận dữ đi vào, “Sao mà vào được đây?”

“Ô! Hóa ra chị Lạc đã về rồi, ngồi đi ngồi đi, đừng khách sáo, muốn uống gì không, nước trái cây hay bia?”

Lạc Trăng giơ vũ khí trong tay lên, “Một, đây là nhà của tao, hai, đừng đánh trống lảng với tao.”

“A ha ha ha ha, chị em với nhau cần gì phải đâm máu như thế chứ.”

Lạc Trần lại lục lại một vũ khí khác, có điện.

“Chìa khóa là mẹ mày cho, tao đến để mày phụ đạo tiếng anh cho tao thôi.” Rất lưu loát.

Lạc Trần lướt đến sofa ngồi xuống, “Tiếng anh gì cơ?”

Thẩm Hạ Thụy cười một cách thành kính, “Là thế này, hôm trước ấy, tao bị công ty sa thải, mà tuần tới phải đi phỏng vấn công ty mới, nhưng cái công ty này là một công ty ngoại thương yêu cầu tiếng anh tương đối cao, vì thế, khả khả.”

“Hiểu rồi.” Trình độ tiếng anh của Thẩm Hạ Thụy cũng tương đương với Lạc Lăng, còn từng âm i không ít trò cười, lần kinh điển nhất là có hôm Thẩm Hạ Thụy cùng ba mình ăn cơm với một khách hàng, vị khách đó là một người Mỹ, khi đó ba Hạ Thụy muốn Thẩm Hạ Thụy dịch một câu cho ông, cứ ăn thoải mái đừng khách sáo, ba Hạ Thụy vốn muốn khoe con gái rựơu trước khách hàng và người phiên dịch, kết quả là — EAT! Đây chính là câu phiên dịch hoàn hảo nhất của một sinh viên dốc hết tâm huyết sức lực sở học của cả đời mới có, ba Hạ Thụy khi đó mặt đỏ như gan heo. Vì nền tảng người nào đó quả thực quá kém, nên Lạc Trần cuối cùng vẫn đề nghị người nọ đổi công ty trong nước còn thiết thực hơn.

CHƯƠNG 16

Dịch: rainyalice

“Lạc Trần...”

“Ừ?”

“Mày có hay nhớ về ngày xưa không?”

“Không, không thể nào.”

“Nói khoác.”

“Trước đây có thể, còn giờ thì không.”

“Tao vẫn hay nhớ lại, nhớ mày, nhớ cả Liên Ân, nhớ Tiểu Tiểu, nhớ Quát Tử...”

“Lạc Trần, có lẽ tao đã không còn yêu Ngôn Thâm nữa.”

“...Ừm.”

“Lạc Trần, mày vẫn yêu Mạc Hoàn chứ?”

“... Không biết nữa.”

Buổi tối cuối tuần là thời kỳ ngủ đông tuyệt nhất, kết quả vừa giầy vò xong Thẩm Hạ Thụy liền nhận được điện thoại của Tiểu Thất, nói là chị Liên ở quán bar nổi khùng đập phá đồ đạc muốn cô đến giúp, Lạc Trần ngay tại chỗ ngấm lại mình đã thành vú em rồi, loại chuyện rối rắm này cũng cần cô quản à. Lạc Trần lái xe như con cừu nhỏ đến hiện trường, Tiểu Thất đã nhìn thấy xe Lạc Trần từ sớm, hận không thể đi lên cho nó một cước, “Bà cô ơi, chị đi với tốc độ gì thế hả.”

“Chị đại gia hôm nay lại có chuyện gì thế hả? Sao không được một ngày an phận vậy.” Lạc Trần ném chìa khóa xe cho thằng em trông xe bên cạnh, đoạn quay đầu hỏi Thất thiếu đứng một bên như kiến bò chảo mỡ.

“Là thế này, có một gã đàn ông, chắc là một tên có chút thể lực, hắn nói muốn — muốn bao chị ấy.”

Lạc Trần vừa nghe xong suýt nữa thì bổ nhào ra trước, “Gã đàn ông nhà ai thế, có gan gì mà ngay cả Liên Ân cũng dám bao.”

“Cho nên chị ấy xông lên bạt tai, tên đó mất hai cái răng.”

“Thế này thì không xong rồi, hai cái răng dù không có gió cũng chẳng bao được sao còn có thể bao nổi đã thú đây hả.”

“Nào có thể xong à, chưa nói tên đó có chút lai lịch, nghe nói còn có liên quan đến xã hội đen.”

“Chắc chắn, lần này đúng là hơi phiền phức thật, mấy chuyện qua đường tốt nhất là không dính dáng gì, Liên Ân nói thế nào?”

“Chị ấy không nói gì cả, chỉ ra sức đập đồ đạc.”

“Nông nổi bông bột, cái người này không cao tay bằng Thẩm Hạ Thụy, muốn đập cũng phải đập đồ đạc của cái tên làm mình tức giận chứ?”

Lạc Trần, Thắt thiếu đi vào quán bar, tăng một tiếng người huyền não, kinh doanh như thường. Lạc Trần quen lối quẹo trái sang một cửa ngấm lên tầng hai, vừa lên đến hành lang tầng hai đã nghe thấy tiếng đồ đạc vỡ loảng xoảng từ gian trong cùng, rất là khí thế.

Lạc Trần xắn tay áo, hít sâu, “Tiểu Thất, thật ra chị cũng rất vất vả đấy chứ.” Tự xót bản thân một giây, cất bước ra chiến trường. Lúc này ở gian số 19 tầng dưới cùng của quán bar, bên trong hiu hắt, chỉ có một người đàn ông uống rượu một mình.

9. Chương 17-18

CHƯƠNG 17

Dịch: rainyalice

Bước chân hơi bất an đi ra từ gian phòng, tướng mạo tuấn tú cực kỳ xuất chúng, vóc người cao gầy, mái tóc đen hơi rối lại càng gợi cảm, một thân sơ mi màu kem, cổ áo hơi mở lộ xương quai xanh tinh xảo, quần âu màu xám nhạt ôm lấy đôi chân thon dài, cả người toát ra hơi thở mê hoặc.

“Tiên sinh đi một mình sao?” Một cô gái xinh đẹp xán lại khoác lấy cánh tay anh, trang điểm quyến rũ mà không nồng đậm, bộ ngực đầy đặn, dáng người hoàn hảo, lộ ra nét hấp dẫn.

“Tránh ra.” Giọng nói mơ hồ khàn khàn ẩn chứa nỗi sầu mệnh mang.

“Nếu em không tránh thì sao.” Ngón tay sơn hoa đen tảo bạo vuốt ve khuôn mặt người đàn ông, “Đẹp thế này, không đi săn há chẳng phải có lỗi với bản thân sao.”

“Đừng có chạm vào tôi.” Bàn tay trắng bột khinh bỉ chặn lại sự đụng chạm của cô gái kia.

“Ha! Anna, người ta rõ ràng chán ghét cô đấy.” Một cô gái thanh tú bước đến.

“Tôi nhìn trúng anh ta không được à.”

“Thượng hạng! Phục vụ mới à?” Không biết từ lúc nào đã có mấy cô thiếu nữ xinh đẹp muôn hình vạn trạng vây quanh.

“Tiểu Kiều, nơi này là quán bar chính quy đấy, muốn chơi MB [1] ra chỗ khác mà chơi.”

“Muốn chúc anh ta say quá.”

“Thực tế anh ta cũng say rồi.” Anna cười đáp.

“Tôi đã nói, đừng chạm vào tôi.” Giọng nói khàn khàn tuy mệt mỏi nhưng vô cùng lạnh lùng.

Mấy cô gái thừ ra trong chốc lát, “Anh ta giận rồi.”

“Anh ta rất xuất sắc.”

“Chà chị ạ, chị đúng là không sợ chết.”

“Xem ra là một đại thiếu gia.”

“Nếu là anh ta, tôi tình nguyện mạo hiểm.” Cô gái mặc váy quây đỏ toan dán cả cơ thể lên người đàn ông nọ.

“Chà, mấy tiểu yêu tinh, các cô dạo này ngày càng nhàm chán.” Lúc này, một giọng nói thanh nhã mang theo chút dí dỏm bay tới.

“Lạc Trần?!”

“Đây không phải là chị Lạc Trần sao! Chị về khi nào vậy, sao không thông báo cho tụi em một tiếng!” Cô gái quyến rũ kích động chạy đến, cứ lôi kéo lắc lư tay nhỏ bé của Lạc Trần.

“Anna, tôi kém cô một tuổi OK, xin hãy tự giác bỏ chữ chị đi.”

“Chị Lạc Trần, chị thật sự trở về rồi à!” Một mỹ nữ khác lên tiếng.

“Lẽ nào người đang đứng trước mắt cô là hồn phách của chị à.” Lạc Trần gần đây rất kiêng kỵ điều này.

“Ôi ôi! Thật hoài niệm quá, chị Lạc Trần nói chuyện kìa.”

Lạc Trần chưa kịp phản ứng trước sự yêu thích đặc biệt của mấy người này, một giây trước cô vừa xuống từ tầng hai, vốn muốn uống miếng nước, sau đó đánh xe về nhà ngủ thẳng một giấc dưỡng sắc, kết quả vẫn chưa ra đến cổng lớn đã thấy một bóng hình quen thuộc đang bị mấy con rắn tình ngàn năm bao vây, mà đáng đứng nghiêng ngả một mối của người đàn ông cho thấy anh ta đang say rượu, nhưng, cho dù có say rượu dựa vào cá tính của anh ta vẫn lộ rõ sự quả quyết như cũ.

“Chị Lạc, không phải chị cũng nhìn trúng anh chàng đẹp trai này đấy chứ? Thấy chị cứ nhìn người ta suốt.”

Lạc Trần hừm hừm hà hà một lát, “Trai đẹp mà, ai chẳng muốn chứ.” Nói đoạn cười rộ lên bước về phía người đàn ông bị bảy tám cô mỹ nữ vây ở giữa, không biết là ai trước đó đã tháo hai cái cúc áo trên sơ mi của anh, lồng ngực vững chãi trắng ngần hơi lộ, mồ hôi toát ra dưới ánh đèn trở nên mơ màng mê hoặc, trên cổ buông xuống một sợi dây chuyền bạch kim mảnh, xương quai xanh xinh đẹp mang độ cong hoàn hảo, đầu rử xuống, mái tóc đen hơi rối hoàn toàn che lấp hai con ngươi.

Mấy cô mỹ nữ biết Lạc Trần cũng mỉm cười tự động lui ra, chỉ còn mấy chú ghê mới sinh, vẫn không sợ hổ dựa sát bên người đàn ông tuần nhả, hoàn toàn không có ý nhường lại.

“Này này, chị gái, hãy tuân thủ nguyên tắc kẻ trước người sau đi.” Mới đến à, khá khen cho dũng khí.

“Nếu kính già yêu trẻ tôi có thể cân nhắc.”

Thản nhiên đến bên cạnh anh, ngón tay thon dài vuốt lên mái tóc mềm mại.

“Tiểu Thất mang trà giải rượu lại đây.”

“À, vâng.” Thất thiếu bỗng phản ứng, lập tức tuân mệnh chạy về phòng bếp phía sau.

Lạc Trần thu tầm mắt lại, đảo qua hai tiểu mỹ nữ oai phong lẫm liệt bên người anh, sau đó mỉm cười vô cùng chân thành, “Anh ta là người của tôi, các cô vẫn muốn chạm vào sao?”

Hai con rắn nhỏ vốn còn muốn giầy vò một phen, kết quả không biết tại sao lại bị nụ cười này của cô mà vô thức buông cánh tay người đàn ông, đương nhiên hiệu quả này tuyệt đối không phải vì nụ cười của người nào đó có công dụng kinh động đến mức nào, mà hoàn toàn là vì nụ cười này, quả thực sờn cả gai ốc!

Anh cảm nhận được một làn hương trà cam ngọt ngào quen thuộc thấm vào tim phổi, theo phản xạ hoàn toàn tiêu diệt sự bài xích và phòng bị trong men say, ngã xuống, nặng nề tựa đầu vào bờ vai của Lạc Trần. Lạc Trần bất đắc dĩ đành thở dài, anh ta lúc nào uống say cũng rất ngoan, vươn tay khê vỗ lên khuôn mặt của anh, “Mạc Hoàn, tỉnh lại đi.”

Mạc Hoàn lười nhác mở nửa con mắt, đôi mắt mang theo chút sương mù tựa như hai hồ sâu thăm, hơi lộ vẻ mệt mỏi nhìn bóng dáng trước mắt, “Lạc Trần...”

“Chị Lạc Trần, hóa ra chị quen anh chàng đẹp trai này thật à?!”

“À à, ban nãy anh ta sống chết cũng không cho chạm vào, chị Lạc vừa đến đã...”

“Tiểu Kiều, vị đại thiếu gia này quả không phải là người các cô đụng vào được.” Lạc Trần nói thật đáp thật.

“Mạc Hoàn, uống trà trước đi.” Lấy trà giải rượu Thất thiếu đưa một giấy trước đó đút cho người vẫn dựa vào cô.

“Tiểu Thất, giúp tôi đỡ anh ta lên xe.” Lạc Trần đưa cái tách cho Anna bên cạnh, “Xe của anh ta cậu trở lại kêu người ta đưa về đi.” Lạc Trần lần chìa khóa trong túi quần Mạc Hoàn ném cho Thất thiếu, rồi báo địa chỉ chuẩn xác.

—_***_—

[1] MB: Money Boy, trai bao. CHƯƠNG 18

Dịch: rainyalice

Lạc Trần lái xe đưa Mạc Hoàng về nhà, lúc này không hề nghĩ tới việc để người khác làm hộ, cam tâm tình nguyện làm tài xế.

Mạc Hoàng dựa người vào ghế, đầu rũ xuống, đôi mắt nhắm chặt hơi nhú mày, dường như giấc ngủ không được vững an, mà đôi lúc lại phát ra những thanh âm rì rầm càng lộ ra một phần thống khổ trong men say.

“Thật là, không biết uống thì đừng có uống!” Nhìn anh thế này, trong lòng Lạc Trần thật ra cũng rất rối loạn, vươn tay sờ sờ trán anh, Mạc Hoàng trước kia uống rượu dù ít dù nhiều cũng sẽ sốt cao, nhưng vì điều kiện không hay uống nên hầu như không có chuyện gì xảy ra.

“Nếu về sau anh còn giày vò tôi thế này, coi tôi không mách mẹ anh chắc.” Thật ra Lạc Trần chỉ mới gặp mẹ anh có một lần, là hôm tiệc sinh nhật của bà ấy bị Mạc Hoàng ép kéo đến, lúc đó Mạc Hoàng chỉ nói một câu, “Con dâu xấu cũng phải gặp mẹ chồng.” Đem vào đó là nhờ chữ xấu này mà Lạc Trần tranh luận với Mạc Hoàng cả nửa ngày, đến khi người nào đó sửa chữ xấu thành đẹp mới thôi.

Cảm giác lạnh buốt trên trán khiến Mạc Hoàng bắt giác thở dài trầm mặc, hơn nữa còn nhân tiện vươn tay phủ lên mảnh lạnh buốt kia.

Đèn đỏ bật sáng giữa ngã tư đường, chiếc xe dừng lại.

“Tĩnh rồi à?” Tay phải Lạc Trần bị nắm chặt, quay đầu sang nhìn.

Đôi mắt mở to phủ một tầng men say, lẳng lẳng ngóng nhìn bóng dáng trước mắt như ảo như thật, sau đó, chậm rãi, con ngươi đen láy như mực bắt đầu trở nên nóng bỏng lạ thường!

Trái tim Lạc Trần rất phối hợp “thịch thịch” một tiếng, vì ánh mắt lộ liễu như vậy, khiến cô chỉ có thể nghĩ đến một từ — mờ ám!

Mạc Hoàng nắm lấy tay cô, kéo đến bên môi, trước khi Lạc Trần vẫn chưa kịp phản ứng, sườn ngón trỏ của cô đã bị cắn lấy, Lạc Trần trở tay không kịp vội kêu “Đau”, tiếng cười khàn khàn của Mạc Hoàng tràn ra, “Là... thật.”

“Anh...” Về mặt lúc này của Lạc Trần đã không còn dùng kinh ngạc để hình dung được nữa, mà quả thực chính là, gặp quỷ! “Này này này, đừng có mượn rượu phát điên một tác lên tiên nhá!” Đây là câu cảnh cáo gần như không có khí thế nhất mà cả đời cô từng nói.

Mạc Hoàng vốn nghe không lọt tai lời cảnh cáo nghiêm khắc của người nào đó, vì đến khi anh nỉ non hai tiếng “là thật” xong, ngay lập tức bèn nhắm mắt thiếp đi.

Cuối cùng sau khi lẩn lộn cả nửa ngày, Lạc Trần mới đưa được Mạc Hoàng về nhà, còn dìu anh lên phòng ngủ tầng hai, mà mặt khẩu cửa ra vào cô cũng chỉ tùy tiện thử mấy cái, nhưng cô không ngờ tại sao vừa khéo lại là ngày sinh của cô.

Lạc Trần đặt Mạc Hoàng lên giường lớn, đang muốn đứng dậy thở một phen, giây tiếp theo người nào đó quay cuồng bị một thân hình thon dài đè xuống.

“Lạc Trần...” Đôi mắt khẽ mở mang theo vài phần mê man, nhưng ánh mắt lại mù mị khác thường, sau đó bờ môi chậm chậm hạ xuống, gât gao hôn lên cánh anh đào đỏ mọng.

“Ừm!” Một tiếng hỗn hển thốt ra, đầu óc Lạc Trần dường như có chút hôn mê, vẫn chưa kịp thở còn chưa nói, giờ lại bị người ta chặn môi mà chà đạp... Nghĩ lại đúng là tạo nghiệp chướng.

“Tuy tôi xác định chắc anh lúc này đã say đến mức bất tỉnh nhân sự, nhưng, tôi vẫn không thể không nói, Mạc Hoàng, anh đúng là rất nham hiểm!”

Đây là lời tố cáo hoàn toàn không có tính đe dọa của Lạc Trần sau khi bị người đàn ông trước mặt cưỡng hôn lần nữa, chỉ tay vào mũi anh ta mà hét lên.

Tình huống hiện tại là, Lạc Trần bị Mạc Hoành gắt gao ôm vào lòng, hoàn toàn không giãy giụa được.

“Tôi muốn về nhà.”

Khóe miệng khẽ nhếch lên, trong giấc mộng dường như đang mơ thấy chuyện gì đó vui vẻ.

“Anh ép buộc trái phép.”

Do dự vùi mặt vào mái tóc ngát hương cam ngọt ngào.

“Tôi phải tố cáo anh vô lễ.”

Cánh tay sau eo vô thức siết chặt thêm mấy phần.

“...”

Rất lâu sau đó, “Anh giả vờ say hả, Mạc Hoành?”

10. Chương 19-20

CHƯƠNG 19

Dịch: rainyalice

Ngày hôm sau mơ mơ màng màng tỉnh lại, mắt nhắm mắt mở, theo thói quen cào loạn tóc muốn ngồi dậy, một giây sau, bên eo truyền đến một phần lực khiến cô lại một lần nữa rơi vào lòng ngực ấm áp phía sau, Lạc Trần ngậy ra, cúi đầu nhìn vòng ôm quanh eo mình, trong đầu “Ầm” một tiếng, hoàn toàn tỉnh táo.

Rất nhanh chóng xoay người hướng mặt về phía người đằng sau.

“Chào buổi sáng.” Đôi mắt thâm trầm lẳng lặng ngóng nhìn cô, hiển nhiên đã dậy trước một lúc lâu.

Lạc Trần cảm giác người say rượu tối qua nên là cô mới đứng, nhưng tại sao lúc này cô thấy đầu đau muốn nứt ra.

“... Chào buổi sáng.” Nếu muốn bàn về chiêu cố làm ra vẻ thì Lạc Trần cô đây xác định có thể đứng thứ ba tự cổ chí kim.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, Lạc Trần giả bộ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn không chịu được cái nhìn “phức tạp” như vậy, đành vờ ho một tiếng, “Nếu anh đã tỉnh, vậy tôi...”

“Lạc Trần...” Ngón tay không vết tích lướt qua gò má cô, “Cám ơn em tối qua đã đưa anh về.”

Động tác này khiến Lạc Trần vô thức nhú mày.

“Anh đi chuẩn bị bữa sáng.” Mạc Hoành cúi đầu khẽ in một nụ hôn lên khuôn mặt thanh nhã xinh đẹp kia, rồi xoay người xuống giường. Áo sơ mi màu kem nhăn nhúm mở rộng, lộ ra cả khuôn ngực, mái tóc rối xù, hơi nhếch khóe miệng tuần tú, nom biếng nhác mà lại ngập tràn vẻ đẹp sa đọa, Lạc Trần dám khẳng định — anh ta tuyệt đối cố ý, cố ý lợi dụng bệnh huyết áp thấp của cô, thừa dịp sáng sớm cô vẫn chìm trong mơ hồ yếu đuối mà tỏ ra gì gì đó để dụ dỗ cô, Lạc Trần xoa xoa trán, “Mạc Hoành, ừm, tôi...” Từ thể giả tạo nhất thời cũng không bày ra được, ngay cả câu nói cũng ấp a ấp úng gần như là lần đầu tiên.

“Súc miệng trước đi, rồi xuống nhà ăn sáng, nhé?” Tao nhã cúi người khẽ hôn một cái, môi kề môi.

Lạc Trần hoàn toàn hóa đá.

Sau khi Mạc Hoành đẩy cửa ra ngoài, Lạc Trần vẫn ngồi trên giường hóa đá như trước, lần này đúng là bị anh ta làm cho hơi rối loạn, không, phải là rối hết cả lên! Cô nào biết Mạc Hoành rốt cuộc nghĩ cái gì, bọn họ đã chia tay, hơn nữa còn chia tay đã hai năm, nhưng hành động này của Mạc Hoành vốn chính là... Vả lại tối hôm qua, cô cứ thế mà ngủ được sao!

Lần lộn khoảng nửa tiếng cuối cùng lững thững bước ra khỏi phòng, thành thật mà nói căn nhà này của Mạc Hoành được thiết kế theo phong cách biệt thự Thụy Sĩ, trang nhã tinh xảo, mười phần thì cả mười đều ăn khớp với thẩm mỹ của Lạc Trần, thế nên cho dù tâm trạng có suy sụp, lúc bước đi vẫn không khỏi ngấm ngấm mấy lần.

Cổ tỏ ra lễ mễ tiến về phòng bếp nơi phát ra những âm thanh nhỏ xíu, vừa chạm đến cửa đã trông thấy Mạc Hoành đang cực kỳ cần mẫn làm bữa sáng, vốn dĩ Lạc Trần muốn tới nói với anh, “Chà tôi phải đi đây, lần sau có thời gian lại ngồi với nhau” gì gì đó, kết quả vừa thấy bóng dáng trong phòng bếp, nép vào một góc bất động tại chỗ — hình thể xuất chúng nổi bật kia, nhân vật thanh cao tựa như thiên chi kiêu tử [1] kia, vậy mà lúc này đang cầm cái muôi, vô cùng tỉ mỉ khuấy cháo trắng trong nồi sủ.

Trước tiên chưa lo đến tình cảnh này đối với cái người xử sự dốt đặc cán mai như cô có bao nhiêu châm biếm, mấu chốt hiện giờ chính là, người đang xử lý bữa sáng kia, sao lại trông có vẻ... đầu hơi rũ xuống, hàng lông mi dài dài, bờ môi gợi cảm, sống mũi vừa phải, mà khoảnh khắc này, dường như đang nhớ lại chuyện gì đó rung động, khóe môi nhếch lên thành một đường cong xinh đẹp, có lẽ đã tắm qua, mái tóc hơi ướt, càng tăng thêm phần gợi cảm tùy hứng, quần áo cũng đổi sang một bộ đồ ở nhà thoải mái màu rêu, tuần tú sáng sủa, mà chiếc tạp dề màu xám ôm lấy eo càng làm cho anh thêm vài phần diễm đạm nho nhã.

Lạc Trần hí hí mắt, trong lòng tính toán, chỉ là bắt gặp một con người cao quý vốn tưởng rằng chẳng có khả năng bước vào phòng bếp lại vào đó làm bữa sáng, không thể bị sắc đẹp mê hoặc được.

“Mạc Hoành.” Gọi một cách bình thản.

Mạc Hoành xoay người lại, rõ ràng trước đó đích thực không hề chú ý đến vị khán giả đã đứng sau mình một lúc lâu, đặt muôi xuống, “Đói rồi à? Sẽ có ngay đây.”

“Tôi — chờ bên ngoài.” Lời cô muốn nói là cái này sao?

—***—

[1]: Đứa con kiêu ngạo của trời. CHƯƠNG 20

Dịch: rainyalice

Lạc Trần đang ăn sáng, nhét từng miếng từng miếng vào trong miệng, mặt bàn thủy tinh phản chiếu một gương mặt cực kỳ thanh tú lại hơi đượm nổi ưu sầu.

Ngồi đối diện với cô là Mạc Hoành vẫn đứng đưng lịch thiệp trước sau như một, ngón tay thon dài cầm đôi đũa màu bạc, tỉ mỉ gấp đồ ăn trước mặt, sau đó đặt vào trong bát cô, Lạc Trần chẳng biết lúc này mình phải tỏ ra thế nào mới hợp tình hợp lý, thực tế cô thật sự không tìm được chút manh mối nào.

“Em trước đây vì không thích ăn sáng, nên mới hay bị bệnh dạ dày.”

Lạc Trần sững sốt, cười nói, “Đó đều là chuyện của quá khứ rồi.” Tuy bây giờ vẫn như vậy, nhưng cũng khách sáo lên tiếng.

Ánh mắt Mạc Hoành tối sầm lại, hồi lâu mới hỏi, “Lạc Trần, em ở Mỹ sống tốt chứ?”

Lạc Trần cười đáp, “Rất tốt, sao lại không tốt được, có cái để ăn để ở để chơi, chắc, còn có khi vui quên lối về.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên, đúng rồi, bữa sáng anh làm rất ngon.” Cô không muốn nói nhiều về bản thân, cho nên dứt khoát đổi chủ đề.

“... Em thích là tốt rồi.” Trầm mặc một lát, Mạc Hoàn lên tiếng, “Lạc Trần...”

“Anh Mạc, anh có ở nhà không? Em vào nhé.”

Giọng nói trong veo cắt ngang cuộc đối mặt giữa hai người trong phòng ăn.

Lạc Trần chấn động, quay đầu lại, một cô gái trong chiếc váy đầm màu cam đang bước vào từ cánh cửa đen — Đường Thận Linh!

Đường Thận Linh cũng nhìn thấy Lạc Trần, bước chân ngừng lại, “Lạc Trần?! Tại sao... cô lại ở đây?”

Hàng lông mày đã nhíu lại, đáy lòng Lạc Trần có thể nói là ngũ vị xáo trộn.

Nhưng cho dù có gặp phải tình cảnh xấu hổ Lạc Trần vẫn có thể bình tĩnh như cũ, “Quả thực, tôi nên đi thôi.”

“Lạc Trần.”

“Anh Mạc!”

Lạc Trần xoay người, vô cùng yếu ớt lên tiếng, “Cám ơn bữa sáng của anh.” Thật ra cô bây giờ rất muốn lấy một tờ tiền đặt lên bàn, tiền trao cháo múc.

“Lạc Trần.” Mạc Hoàn tiến lên một bước, muốn kéo cô lại, nhưng Lạc Trần khê khéo léo tránh ra. Cô phát phát tay, xoay người ra khỏi phòng ăn, vẻ mặt rõ ràng có ý rằng lúc này cô thậm chí không muốn nói với anh dù chỉ một câu!

Mạc Hoàn đứng ngây tại chỗ, nhìn bóng hình cuối cùng cũng khuất sau cánh cổng lớn, trong mắt ánh lên một lớp sương mù, rất lâu sau đó, anh ngồi trở lại vị trí của mình, cúi đầu chậm rãi húp cháo trắng trước mặt.

“Anh Mạc...”

Không trả lời.

Lát sau, Mạc Hoàn ngẩng đầu liếc cô ta một cái, “Tìm anh có chuyện gì?”

“Không, không có, em chỉ...” Đường Thận Linh nắm chặt hai tay, nhìn chăm chăm vào anh, “Anh Mạc, anh đã từng nói, anh sẽ không rời xa em.” Cô ta không biết vì sao Mạc Hoàn không còn đối xử với mình dịu dàng như trước nữa, cô ta cũng không biết rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, hai năm nay, vẫn lạnh lùng như thế, khiến cô ta... chẳng biết phải làm sao.

Mạc Hoàn đứng dậy bưng bát đĩa đi về phòng bếp, “Đừng nghĩ nhiều quá.”

11. Chương 21-22

CHƯƠNG 21

Dịch: rainyalice

Lạc Trần về nhà trọ tắm giặt rồi lên giường đi ngủ, mê man thiếp đi đúng hai mươi tiếng đồng hồ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, tinh thần vô cùng sáng khoái.

“Lạc Trần, Cát Văn, vào đây một lát.” Hạ Thiên Liên đứng ở cửa văn phòng gọi một tiếng.

“Chị nói xem có phải anh ta muốn tăng lương cho tụi mình không.” Lạc Trần đứng dậy, phúi phúi vạt áo.

“Chị đoán là không đâu.” Lăng Cát Văn tổng kết kinh nghiệm, “Tám phần là muốn chúng mình nhận công việc mới.” Ông sếp này là người cuồng công việc có tiếng.

“Thật là chán.” Lạc Trần ca thán, “Chị xem hai chúng mình này, đều là những thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp, vậy mà phải phí hoài tuổi xuân thế này sao.”

Lăng Cát Văn kéo cơ thể uể oải của Lạc Trần vào văn phòng, “Không phí hoài tuổi trẻ tiền đâu để em mua đồ trang điểm dặm xuân phơi phơi hả.”

“Có lý.” Lạc Trần bái phục.

Hai mỹ nữ thông dong đẩy cửa bước vào.

“Các cô ngồi đi.” Hạ Thiên Liên dựa lên ghế đối diện, lấy ra một tập văn kiện đưa cho Lăng Cát Văn, “Cát Văn, công việc hiện tại của cô tạm thời dừng lại đã, đây là tài liệu về Freda, cô xem qua đi, chiều nay bắt tay vào vụ này.”

Lăng Cát Văn vô cùng kinh ngạc, “Freda, cô ấy đến Trung Quốc sao? Sao giới truyền thông chẳng có chút động tĩnh gì.”

“Thông tin vẫn được phong tỏa.” Hạ Thiên Liên cười nhạt, “Lạc Văn, cô đi cùng Cát Văn nhé.”

“Tôi ấy ạ? Tôi không thạo săn tin bên ngoài, sếp tìm nhầm người rồi ạ.” Lạc Trần cười đáp.

“Tiếng anh của cô không tệ.” Hạ Thiên Liên cũng mỉm cười.

Hóa ra là tìm cô làm phiên dịch, đúng là phức tạp thật.

Buổi chiều, Lăng Cát Văn cùng đi với Lạc Trần ra ngoài. Nhưng lúc này, họ đang ngồi trong phòng nghỉ chờ được triệu kiến.

“Chị Cát Văn, từ trước đến giờ em chưa từng phỏng vấn ai, đợi đến lúc ấy có khi chị phải che cho em xiuu nhé.” Lạc Trần đẩy đẩy cái kính, tiếp tục lật xem tài liệu, “Thành thật mà nói, cô người mẫu này đẹp thật đấy, đáng tiếc lại là nữ.”

“Lạc Trần, ý nghĩ này của em, được.” Lăng Cát Văn bật ngón cái tán dương.

Lạc Trần cười hì hì, “Nhưng, kiêu ngạo thì kiêu ngạo, bắt chúng mình đợi lâu quá, xem chừng có thể đun được cả nồi thịt kho tàu ấy chứ.”

Lúc này cô nhân viên bắt bọn họ đun sườn lợn đẩy cửa bước đến, “Người đại diện của Freda nói cô Freda không đồng ý phỏng vấn.”

“Cái gì?” Lăng Cát Văn bật dậy.

Với cá tính của Lăng Cát Văn đương nhiên không thể từ bỏ như vậy được, nhưng mấy chuyện cò kè thương lượng Cát Văn hoàn toàn không rành, tuy bình thường mồm miệng cô ấy chẳng tha cho ai, nhưng cũng không dùng được trên phương diện này, vì thế cô mất hứng cùng Lăng Cát Văn gần như sắp cãi nhau, đánh tiếng thăm hỏi rồi rời khỏi phòng nghỉ. Chỉ là nếu cô sớm có thể lường trước được lần hành tẩu này đụng phải cái người tạm thời cực kỳ không muốn đụng ấy, thì cô tuyệt đối không hề do dự ở lại phòng nghỉ cùng Lăng Cát Văn với cái cô nhân viên đang “cãi nhau” kia, đánh nhau cũng được! **CHƯƠNG 22**

Dịch: rainyalice

Mấy người mẫu đang thay phiên chụp hình, nhưng cô người mẫu duy nhất trong đó chính là quý cô Freda hôm nay bọn họ phỏng vấn mà không được.

Lạc Trần hí hóp mắt lại, thông dong dựa trên vách tường chỗ lối ra lặng lẽ quan sát, thực tế cô đã ở đây thưởng thức mỹ nam được mười phút rồi, quả đúng là vô cùng bổ mắt.

Đột nhiên ánh đèn flash lóe lên, một nhiếp ảnh gia chạy đến trước mặt Lạc Trần vội vàng giữ nhanh lấy cánh cửa. Lạc Trần đang làm tấm bình phong đột nhiên trở thành tiêu điểm như thế, mà đóa hoa đang được chụp hình kia nhất thời không phản ứng kịp, có phần mờ ra.

Trong sự thân thiện mang theo nét kiêu kỳ, trong vẻ thanh tú mang theo sự hồ hững, trong cái tùy hứng mang theo phần giấu cột, trong giới thời thượng tập trung mỹ nữ, một cô gái tuy không thể coi là quá xinh đẹp, nhưng khí chất khá được, nếu có thể mài giũa cẩn thận nhất định sẽ là một viên ngọc hiếm có, con mắt sắc bén của nhiếp ảnh gia đánh giá trên dưới toàn thân Lạc Trần một lượt.

Urey quay đầu nhanh chóng dùng tiếng anh phân phó thợ tạo hình bên cạnh, “Nhanh nhanh nhanh, nhanh hóa trang cho cô ấy đi, thừa lúc cô ta vẫn chưa tỉnh táo...”

“Thật ngại quá thưa ngài, tôi đã hoàn toàn tỉnh táo.” Trả lời bằng thứ tiếng anh lưu loát một cách lạnh lùng.

“Ha ha ha!” Giây tiếp theo, “Tiểu thư, đừng đi, chúng ta có thể thương lượng một chút!”

Lạc Trần chẳng thèm để ý đến hắn, xoay người bỏ đi.

“Không ngờ lần này ký hợp tác với Mị Thượng lại suôn sẻ như thế.” Lâm Tiểu Tuyền không nén được kiêu ngạo.

Trần Huy bên cạnh cười đáp, “Đúng vậy, vốn dĩ cứ tưởng sẽ rất khó giải quyết, thật là uống công lo lắng.”

Hai người đều quay ra sau liếc Mạc Hoàn.

Đôi chân thon dài cứ chuyển động, đầu rũ xuống xem mấy bản vẽ trong tay, mỗi cử chỉ động tác, đều tao nhã lạnh lùng.

Trần Huy cười nói, “Đáng được chúc mừng.”

“Đến Ginza đi.” Lâm Tiểu Tuyền tiếp lời.

“Tôi thì không ý kiến, cậu hỏi Mạc Hoàn xem.”

“Tùy cậu.” Mạc Hoàn gấp tài liệu trong tay lại, ngẩng lên, một giây sau, thân hình hoàn mỹ chột khựng lại.

Mạc Hoàn đưa tài liệu cho Trần Huy, bước nhanh về một hướng nào đó, cuối cùng hơi chậm dần.

“What’s worry?” Bị hành động đột ngột của Mạc Hoàn khiến cho có chút khó hiểu, Trần Huy lên tiếng hỏi.

“Là chị Lạc Trần!” Lâm Tiểu Tuyền la lên, đôi mắt tròn to vô cùng.

Trần Huy theo tầm mắt nhìn sang, trên lối hành lang, một nam một nữ đang tranh chấp, cô gái hình như rất tức giận, sau đó một tay dễ dàng đánh văng người đàn ông tóc rối quần áo lố lằng ra xa một mét, đúng là quá dữ tợn.

“Có gì hay ho sao?”

Lâm Tiểu Tuyền cười ha hả, “Chị Lạc Trần là bạn gái cũ của sư huynh, là người sư huynh thích.”

Về mặt Trần Huy có phần kinh ngạc quá độ, thực sự rất khó tưởng tượng ra kiểu người như Mạc Hoàn đây sẽ có người yêu. Lâm Tiểu Tuyền nhướn mày bật cười, “Ừ! Rất thích, rất thích.”

12. Chương 23-24

CHƯƠNG 23

Dịch: rainyalice

“Tại sao không được? Như thế cô có thể nổi tiếng, cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền!”

“Rất xin lỗi, tôi đây vừa khéo không muốn nổi tiếng cũng chẳng muốn kiếm nhiều tiền!”

“Nào có thể như thế!”

“Tôi chính là như vậy đấy!”

Lạc Trần cúi đến mức hận không thể tung một cước, tính dai dẳng của gã này là người đầu tiên sau Thẩm Hạ Thụy khiến cô chỉ muốn xông lên đâm ột trận hả hê.

Đang định xắn tay áo, phía sau có người khê ôm lấy bờ vai cô.

Lạc Trần giật mình quay đầu lại — Mạc Hoàn!

“Sao vậy?” Giọng nói dịu dàng ân cần, hỏi Lạc Trần, nhưng đôi mắt lạnh lùng lại nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện.

Tên đàn ông tóc rối đang kích động định lên tiếng, phó tổng giám đốc Vương đứng lúc đi ngang qua hành lang, trông thấy Mạc Hoàn, cười sang sảng cất bước đến, “Mạc tổng, vẫn chưa đi sao.”

Mạc Hoàn lịch thiệp gật đầu, cười đáp, “Đang định đi.”

Phó tổng Vương thấy cô gái được Mạc Hoàn ôm vào trong ngực bên cạnh, chợt bật cười, “Mạc tổng, bạn gái ngài đây sao, rất đẹp.”

Mạc Hoàn khê cười, không giải thích, “Lần này có thể hợp tác cùng Mị Thượng ít nhiều nhờ có sự giúp đỡ của phó tổng Vương.”

“Nào lại thế, bên các anh thực sự rất xuất sắc, ai nhìn vào cũng thấy cơ hội không thể bỏ qua.” Phó tổng Vương nói vài lời xã giao, “Được rồi, không quấy rầy hai người nữa, ăn cơm thôi, cuộc họp quả thật rất suôn sẻ.” Phó tổng Vương cười cười khoát tay rồi đi.

Tên đàn ông tóc rối phía trước cũng không biết chạy mất từ lúc nào, sợ là liên quan đến phó tổng Vương, để cấp trên thấy mình biếng nhác cũng không hay.

“Có thể buông ra được rồi.” Thái độ của cô tỏ rõ không muốn nói chuyện với anh nữa.

Mạc Hoàn ngẩn ngơ, chậm chạp dịch chuyển cánh tay đang đặt trên vai Lạc Trần.

Lúc này Lâm Tiểu Tuyền và Trần Huy bước đến, hai người cũng coi như chớp đúng thời cơ.

“Chào chị!” Lâm Tiểu Tuyền vui vẻ chào hỏi.

Lạc Trần nghiêng đầu, nom thấy Lâm Tiểu Tuyền, theo quán tính vươn tay vỗ vỗ đầu hấn, “Lâu lắm không gặp rồi, đàn em Lâm.”

Bình thường hấn ghét nhất bị người khác sờ đầu, người vừa sờ đã sững cò từ chó làng thành chó sói như Lâm Tiểu Tuyền, lúc này lại ngoan ngoãn như một chú chó bông.

“Tôi đưa em về.” Mạc Hoàn lên tiếng, thanh âm rất bình đạm.

“Không cần.” Dứt khoát từ chối.

Trần Huy cảm giác hấn hôm nay coi như được mở mang tầm mắt.

“Lạc tiểu thư, chào cô, tôi là Trần Huy, Nhĩ Đông Trần Nhật Quân Huy [1], cùng công ty với Mạc Hoàn.” Đưa tay phải về phía thân tượng một cách thành kính. Lâm Tiểu Tuyền thấy quái lạ, cái tên Trần Huy này thường ngày chưa từng thấy hấn hăng hái với ai như thế, sao hôm nay mặt mũi lại có kiểu nịnh nọt thế nhỉ.

Lạc Trần ngây người, cười đáp, “Chào anh.”

Trần Huy tiếp tục mỉm cười, vẻ mặt sùng bái, “Lạc tiểu thư, chúng tôi đang định đi ăn cơm, nếu cô không ngại cùng đi, đông người càng náo nhiệt.”

Lâm Tiểu Tuyền hai mắt hoa đào càng hoài nghi dán chặt lấy Trần Huy, chẳng qua, nếu thật sự có thể mời được chị ấy thì quả thật — vô cùng tốt, “Chị à, cùng đi đi, em đã lâu không cùng ăn cơm với chị rồi, lúc chị không ở đây rất nhớ chị, thật đấy, đi đi mà.” Bộ dạng mười phần mười như chú cún bông.

“Không được, chị còn có việc.” Lạc Trần cười cười, quay đầu nhìn sang Mạc Hoàn bên cạnh, “Ban này cảm ơn rất nhiều, có cơ hội sẽ mời anh ăn cơm.” Nửa câu sau hoàn toàn chỉ là lời khách sáo, đây cũng là một trong những cách sinh tồn trong công việc mà dạo gần đây Thẩm Hạ Thụy bắt cô phải học, có việc hay không cũng chỉ một câu “rảnh rồi mời anh dùng cơm”, còn về khái niệm rảnh rồi thì còn phải xem tình hình mà định.

“Mời bây giờ đi.” Giọng nói trầm thấp nhàn nhạt phun ra bốn chữ.

Đôi mắt đậu xanh của Trần Huy trong nháy mắt trưởng thành đậu Hà Lan.

Còn Lâm Tiểu Tuyền bên cạnh lại có loại ý vị “thể sự xoay vần”, bình tĩnh.

Lạc Trần chờ ra đến mười giây, ý nghĩ duy nhất là, Thẩm Hạ Thụy, mày khôn thật! Con người híp lại, “Được.”

Một chiếc xe, Lạc Trần hiển nhiên ngồi với Mạc Hoàn ở ghế sau.

“Đàn chị à, chúng ta đến Ginza ăn được không? Đồ ở đó rất được.” Nhưống mày cười đến là hào hứng.

“Tùy cậu.” Lạc Trần theo quán tính hơi dựa người vào thành cửa xe phía sau, ngồi thế mới thoải mái nhất, cô trước giờ vốn rất an nhàn, cho dù bên cạnh có nhân tố chẳng an nhàn đi chăng nữa.

“Trả lời giống hệt sư huynh.”

Lạc Trần hơi lộ vẻ dạm nhạt, “Bởi vì ‘tùy cậu’ là câu trả lời tốt nhất.”

Lâm Tiểu Tuyền cười ha hả tiếp tục tìm chủ đề, “Đàn chị, chị học bên Mỹ có phải áp lực rất lớn không, nghe nói cạnh tranh bên đó rất ác liệt.”

“Cũng tạm.” Lạc Trần đương nhiên biết cậu Tiểu Tuyền này nhìn đơn giản nhưng cá tính lại không đơn giản chút nào, cho nên đối với mấy cái chủ đề miễn cảm mà cậu ta cứ vòng vo, thông minh hẳn không cần phải trả lời thành thật, chỉ kể cho có lệ là được.

“Chắc.” Tiếp tục không nổi nữa.

Lúc này Trần Huy đang lái xe bỗng tiếp lời, “Hóa ra Lạc tiểu thư du học bên Mỹ, thảo nào chưa từng gặp cô.” Bằng không với cái quan hệ “phức tạp” kia, Trần Huy hẳn sao có thể đến tận hôm nay mới biết có nhân vật này.

Lạc Trần cười nhạt.

“Lạc tiểu thư trước khi du học là bạn đại học với Mạc Hoàn sao?” Trần Huy hỏi tiếp.

“Ừm.” Không thích bị người ta thăm dò nên tùy tiện đáp một tiếng.

Trần Huy cười cười, liếc ghế sau qua tấm gương một cái, gương mặt nam chính chìm trong sâu thẳm khó lường, còn nữ chính thì không thềm đếm xỉa, “Lạc tiểu thư trước đây là bạn gái của Mạc Hoàn?”

Lâm Tiểu Tuyền nghe xong tí nữa thì thổ huyết, cái tên Trần Huy này đúng là có gan mới hỏi được!

“Có chừng có mực thôi.” Thanh âm của Mạc Hoàn rất nhẹ cũng rất lạnh.

Nhưng sao bên anh lại lộ ra vẻ có phần nham hiểm khó lường thế kia, chẳng qua Lạc Trần cũng chưa phát giác là thế nào, dấu sao chút tâm tư này cũng không khó đoán, lơ đãng nghiêng mắt liếc sang Mạc Hoàn bên cạnh, lãnh đạm nhìn không ra manh mối gì, thành thật mà nói, Lạc Trần cô đối với tâm tư người khác cũng có thể đoán được bảy tám phần, duy chỉ có Mạc Hoàn, còn mông lung hơn cả ngấm hoa trong sương mù.

Một người vẫn cười nhạt như trước lại không mấy phản ứng như Lạc Trần bỗng có hứng thú hài hước, hắng giọng, “Đúng vậy, tôi đã từng làm bạn gái của anh ta ba năm, nhưng sau này bị đá mất rồi, có lẽ là do mình cũng chưa đủ xinh đẹp, có điều tôi lại thấy bản thân rất đẹp — anh thấy thế nào? Trần tiên sinh.” Lời của cô thốt ra một cách vô cùng tùy tiện cũng chẳng coi nghiêm trọng chút nào.

Tầm mắt Mạc Hoành hơi khép lại, nhàn nhạt nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Trần Huy sững ra năm giây, nếu hắn trả lời đẹp sẽ chiếu tướng Mạc Hoành một quân, còn nếu trả lời không đẹp — cái này vốn không thể trả lời! Vì thế, lúc này đến phiên hắn cười nhạt.

Nhưng, hắn không ngờ Mạc Hoành lại là người đá, dựa vào lời của Lâm Tiểu Tuyền và hành động của Mạc Hoành, rõ ràng phải là người bị đá mới đúng.

Tiếng chuông điện thoại phá vỡ sự yên tĩnh đến kỳ lạ.

Lạc Trần vừa thấy số, dường như vô thức xoa đầu trầm ngâm, cô đã quên bém mất chuyện phỏng vấn rồi.

“Rốt cuộc em chết ở đâu rồi hả Lạc Trần?! Chị sắp lật cả cái tòa nhà này lên rồi đấy!”

“Việc đó, chị Cát Văn à, em bây giờ đang ở ngoài —” Đưa điện thoại cách xa nửa thước, “ — Vâng vâng vâng, em biết rồi ạ —” Nửa thước nữa, “Em chịu tội với chị vẫn chưa được sao!”

Có lẽ đã qua khoảng ba phút, hơi lộ chút mệt mỏi cúp điện thoại, Lạc Trần nghiêng đầu lườm Mạc Hoành một cái, “Đều là tại anh.”

Mà Mạc Hoành lần đầu tiên lộ ra một nụ cười yếu ớt, nụ cười thuần túy đầu tiên trên cả quãng đường này.

—_***—

[1] Ý là trong tên Trần Huy, chữ Trần do chữ Nhĩ và chữ Đông ghép lại, chữ Huy do chữ Nhật và Quân ghép lại. CHƯƠNG 24

Dịch: rainyalice

Vừa bước vào Ginza, phục vụ đã nhiệt tình chào đón mời gọi, “Lâm tiên sinh, vẫn gian số 13 chứ ạ?” Xem ra cậu Lâm Tiểu Tuyền này là khách hay tới nhất.

Lâm Tiểu Tuyền rất kiểu cách làm bộ gật gật đầu.

“Mấy người con ông cháu cha như các cậu, đúng là biết làm trò nhất.”

“Phụt —” Khí thế ban đầu thoáng cái đã hoàn toàn xẹp mất tiêu.

Mạc Hoành cười nhợt nhạt, dẫn đầu đi vào bên trong.

Trần Huy đối với quý cô Lạc Trần đây có thể nói là vô cùng bá phục, nói chuyện không hề kiêng dè, hoàn toàn không nề mặt ai.

Sau khi vào gian phòng, phục vụ theo quán tính cầm một tờ thực đơn đưa cho Lâm Tiểu Tuyền, Lâm Tiểu Tuyền nhận lấy dường như có chút mâu thuẫn đoạn chuyển cho Lạc Trần, “Đàn chị chọn đi.” Lại còn hơi đỏ mặt.

Lạc Trần bật cười, nhưng cũng không ngượng nghịu từ chối, mở ra lật qua lật lại, chỉ là — trên thực đơn phân nửa là tên mấy loại hải sản khiến cô rất rầu rĩ, Lạc Trần tự hỏi thành phố A này liệu có phải thành phố ven biển hay không, sao lại có lắm thủy quái đến như vậy.

Lúc này nhân viên phục vụ lên tiếng, “Đồ ăn ở quán của chúng tôi rất đặc sắc, cá san hô xào hạt lựu, cá trắm sốt, cá cuốn tam tơ, các vị có thể nếm thử.”

Lâm Tiểu Tuyền vừa nghe lập tức xum xoe, “Chị chắc chắn chưa từng nếm thử mấy món đặc sắc ở đây, nên chị nhất định phải thử nhé!”

“Cô ấy không ăn đồ tanh.” Mạc Hoành ngồi bên cạnh điềm đạm lên tiếng.

Trước đây Thẩm Hạ Thụy đã từng tổng kết, chỉ cần là loài sống trong nước, dù có là động vật hay thực vật, đối với Lạc Trần mà nói đều là vật chí mạng!

Lạc Trần cầm thực đơn trả lại cho Lâm Tiểu Tuyền, hài hước nói, “May mà hồi trước chị đây vẫn thường ra ngoài ăn cơm cùng cậu đấy nhé.”

Lâm Tiểu Tuyền nhìn trái nhìn phải, đúng là khóc không ra nước mắt.

Trần Huy tiếp tục uống trà, hẳn giờ đã thông minh hơn rồi, thuần túy làm khán giả, không chen vào.

Một bữa cơm ăn mất mấy tiếng, cũng coi như hòa nhã, không có sóng to gió lớn gì đó, kết quả lúc ra ngoài Lạc Trần vừa muốn trả tiền đã bị Mạc Hoành kéo tay lại.

Lạc Trần hoài nghi, “Không phải kêu tôi mời sao?”

Mạc Hoành lấy thẻ đưa cho phục vụ, “Lần sau đi.”

Lạc Trần nhú mày, “Được.” Loại chuyện này chẳng có gì đáng để tranh giành cả.

“Tôi đưa em về.”

“Không cần.” Lần thứ hai từ chối.

Lâm Tiểu Tuyền và Trần Huy nhìn nhau, trầm mặc.

Bước ra khỏi Ginza, Lạc Trần lên tiếng, “Tôi còn có việc, đi trước nhé.” Nói xong tùy hứng xòe tay ra, “Tạm biệt.” Giờ tay vẫy taxi, nhảy lên, rời đi.

“Đúng là một cô gái khó hiểu.” Trần Huy lẩm bẩm.

“Đi thôi.”

Lâm Tiểu Tuyền cùng Trần Huy lại rất ăn ý liếc nhau một cái, nhú mày.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Lái xe nhìn vị khách vừa lên xe đã ngã ra ghế qua kính chiếu hậu, hoảng hốt hỏi thăm, giọng thành phố A đặc sệt.

“Không sao, bác tài, ông cứ lái xe đi, đến nơi gọi tôi một tiếng.”

“Vâng, cô nói địa chỉ cho tôi trước đã.” “Quán bar TODU, khoảng ba trăm mét bên kia đường.”

13. Chương 25-26

CHƯƠNG 25

Dịch: rainyalice

Việc phỏng vấn Lăng Cát Văn đã ra tay đương nhiên sẽ không thể không có thu hoạch, nhưng đáng tiếc Lạc Trần lại vì chuyện đỡ chừng ngày hôm đó mà quên mất, hôm sau chạy về công ty không ngoài ý muốn bị cô chị nào đó nhắc mãi cả buổi sáng.

Hai ngày tới là cuối tuần, Lạc Trần cân nhắc xem cô đích thực có nên thoát khỏi cái cuộc sống đau buồn này mà ra ngoài tiêu dao thoải mái một phen, dù mỗi ngày cô luôn trong trạng thái thông dong tự tại.

Kế hoạch đã định bay đến nhà di bé ở Hải Nam một chuyến vào cuối tuần, du ngoạn nhân tiện thăm người thân luôn, chỉ là, kế hoạch thường không xoay kịp với biến động, chiều thứ sáu vừa mở cửa, Thẩm Hạ Thụy giống như một cái đầu tàu nhỏ xông vào căn trọ của cô, sau đó, cứ ỳ ra thế không đi! Theo cách nói của Thẩm Hạ Thụy là ba mẹ xuất ngoại ân ái, để cô ấy ở nhà một mình không yên tâm cho nên vì bảo đảm an toàn bèn bắt con bé sang nhà trúc mã ở vài ngày. Lạc Trần nghĩ hoài không hiểu, nếu có thằng cha hư hỏng đui mù nào vào Thẩm gia, khả năng chắc chắn sẽ bị đánh chết còn nhiều hơn.

Nhưng, vút Thẩm Hạ Thụy sang một bên không thềm nói, sau đó lại có một người đến còn khiến Lạc Trần càng khó hiểu hơn, Đường Thận Linh!

Đường Thận Linh tới để đàm phán với Lạc Trần, so với hai năm trước, dịu dàng hơn, nhưng điều vẫn không đổi chính là vừa bắt đầu đã rất trịnh trọng như thể chứng tỏ người nào đó là của cô ta, bộ dáng tuy nhã nhặn, nhưng hành vi lại có phần — quá khích. Chẳng qua rất không khéo, khi đó vẫn còn một người quá khích hơn cô ta — Thẩm Hạ Thụy!

Vì thế cuối cùng rất tự nhiên diễn biến thành cục diện như hiện tại.

Bệnh viện thành phố.

“Sao thế nhỉ, chỉ cắt vào tĩnh mạch, nếu cả động mạch cùng quay quần chẳng phải càng thú vị sao, nghĩ xem hai dòng máu đồng thời tuôn trào mà lại giống một dòng suối phun nhỏ nhỏ nhìn đẹp hơn nhiều, tao nhất định sẽ đứng bên cạnh thu tiền.”

Thẩm Hạ Thụy đây cực kỳ coi thường mấy cái người vì chuyện tình cảm nam nữ mà muốn chết cũng không xong, trước đây lúc học trung học một nữ sinh vì chuyện quan hệ bất chính mà chạy lên tầng cao nhất định nhảy lầu, lúc đó cả trường đều nhón nháo, giáo viên đang dạy học ở tầng dưới cứ dồ ngon dồ ngọt muốn lừa cô ta xuống, sau cùng ngay cả bà cô cũng gọi ra, kết quả nữ sinh kia rất quái đản, sống chết cứ ngồi trên sân thượng tầng bảy hét tôi muốn nhảy, tôi muốn nhảy, các người có nói gì cũng vô dụng, khi ấy Thẩm Hạ Thụy đương nhai kẹo cao su trong mồm hết trả lại cô nữ sinh nọ, này, mẹ nó cô rốt cuộc có định nhảy hay không hả, tôi đã đợi ở dưới này hơn nửa tiếng rồi đấy, người trẻ tuổi, hành sự phải quyết đoán, nào, để chị đây dạy cô, đầu tiên nhắc chân trái lên — đương nhiên về sau Thẩm Hạ Thụy bị tập thể giáo viên chỉ trích, lúc đó cũng buồn cười, mấy thầy cô bị Thẩm Hạ Thụy phá rối như thế đều quay lại đối phó với Thẩm Hạ Thụy, mà sinh viên xem trò vui vốn chẳng có gì đồng tình cả, cảm thấy cô nữ sinh kia quả thực không có dũng khí nhảy xuống dưới, xem tiếp cũng chẳng thú vị, thà đi xem nhân vật làm mưa làm gió ở trường đối đầu với giáo viên thế nào còn hay ho hơn. Cuối cùng cô nữ sinh ngồi ở trên hít gió lạnh cả nửa ngày, thấy mọi người ở dưới không còn để ý đến cô ta nữa, cứ ngồi một mình cũng rất vô vị nên loạng choạng bò xuống. Sau chuyện ấy Thẩm Hạ Thụy vẫn hay chạy đi tìm cô nữ sinh nọ, chào hàng mấy loại thuốc sâu, ngọc lụa hay thuốc ngủ v.v..., cô ta vừa trông thấy Thẩm Hạ Thụy đã kêu cứu mạng, Thẩm Hạ Thụy khi đó vô cùng khó hiểu, không phải cô muốn tự tử sao, còn kêu cứu mạng làm gì.

Lạc Trần uể oải lết đến sô pha ngồi xuống, “Tao thấy mày nhặt xác cũng chẳng khác đâu.”

Thẩm Hạ Thụy đúng là có sở thích nhặt xác thay người ta.

“Xác của cái người này Thẩm Hạ Thụy chị đây không thềm nhặt, mày nói xem, làm người sao có thể coi rẻ sinh mạng của mình như thế.”

“Đó là chuyện nhà người ta.” Tuy nhiên Lạc Trần cũng có phần đồng tình, cái cô Đường Thận Linh này dường như có hai nhân cách, khi thì dịu dàng điềm đạm, lúc sau đã có thể kích động cực độ.

“Nói không sai.” Nhưng Thẩm Hạ Thụy vẫn không vừa mắt, tiếp tục khinh bỉ, “Con bé này đúng là không biết tự trọng, ba mẹ trong nhà cũng chẳng lo lắng, đúng là căn bã của xã hội —”

“Tao bảo này, mày nói chuyện chẳng thể giữ lại chút phẩm hạnh nào à, hơn nữa, nếu không phải do mày kích động cô ta sẽ làm ra mấy chuyện đổ máu này chắc?” Rõ ràng tiểu thư nhà người ta cũng chỉ đến để bày tỏ tình yêu sâu sắc của mình dành cho người đàn ông nào đó thôi, kết quả — “Yêu hấn, yêu đến mức có thể vút bỏ mạng sống của mình không? Vậy cô chết đi cho tôi xem.” “Có gan thì cô cắt thật đi.” “Cô không cắt tôi mặc kệ cô.”

Thẩm Hạ Thụy bốc một nắm lạc từ trong túi ra, “Ồi giờ mấy lời này của chị chả nghe lọt tai được, nếu chị chịu uất ức thì Thẩm Hạ Thụy này sẽ ra tay, xì, hồi nhỏ đánh nhau rõ là còn hăng hơn cả gấu chó, giờ thấy con bé đó cầm có mỗi cái dao bé xíu đã dọa chị gái đến nhũn ra rồi à.”

Lạc Trần hờ hững nhún nhún vai, “Vô vị.”

“Vô vị? Té ra đại tiểu thư chê người ta chỉ cầm một thanh đao nhỏ không đủ lớn à, được, lần sau tao sẽ lưu ý bảo cô ta cầm hắc đao phay đến.” Thẩm Hạ Thụy xì một tiếng, xoay người vén góc chăn trên giường

bệnh lau lau tay, “Nói thật đi Lạc Trần, mày bảo cái con bé Đường Thận Linh này có phải nào có vấn đề không, vẫn rạch lấy được.”

“Có bệnh tim, nghe người khác nói thế.” Lạc Trần cười cười không được hăng hái lắm.

Thẩm Hạ Thụy chặc một tiếng, “Có bệnh tim không ở bệnh viện nghỉ ngơi còn ngu ngốc chạy đến nhà trọ của mày làm ầm ĩ, đúng là bệnh thật.”

“Người ta tốt xấu gì cũng là thanh mai của Mạc Hoành, mày nói chuyện chú ý một chút.” Lạc Trần tỏ ra rất có kinh nghiệm, chế giễu.

Thẩm Hạ Thụy sững sốt, bước về phía Lạc Trần, nhíu mày cười nói, “Mày vẫn để ý —“

“Tao để ý vũng máu trong phòng khách nhà tao ai đến giúp lau sạch đây.” Nói thật Lạc Trần cũng có chút bực bội, cả một kỳ nghỉ êm ấm lại bị chuyện này phá hỏng.

Thẩm Hạ Thụy giả vờ mờ ám hắng giọng, “Hỏi một câu, trả lời thành thật, mày với Mạc Hoành còn tình cảm không?”

“Tao trước giờ luôn tự trọng.”

Thẩm Hạ Thụy cười nham hiểm khà khà hai tiếng, liếc đông liếc tây, “Mày nói xem, tí nữa mấy người Mạc Hoành đến liệu có tưởng là tội mình hại cô ta thật không?”

“Ai mà biết được.”

Một lúc sau cửa bị đẩy ra, Lâm Tiểu Tuyền bước vào.

“Đàn chị!” Chàng trai gọi một tiếng vô cùng ngọt xớt.

“Sao lại là cậu?” Người nên đến đâu rồi?” Thẩm Hạ Thụy đi đến cửa ló đầu ra nhìn trái nhìn phải.

“Em là người không nên tới sao?” Giả bộ ngoan ngoãn sờ sờ cổ.

Thẩm Hạ Thụy giễu cợt, “Cậu nên đến á? Cậu nói cậu là ba hay mẹ của con bé này hả.”

Lâm Tiểu Tuyền đỏ bừng trong tích tắc, “Em là bạn của Tiểu Đường.”

“Chắc, đều là Tiểu Đường [1], ngáy chết đi được.”

Lạc Trần cười hỏi, “Mạc Hoành đâu?” “Sư huynh vẫn chưa đến sao?” Lâm Tiểu Tuyền hơi ngáy ngẩn, “Lạ thật, anh ấy còn rời công ty trước em một bước mà.”

—***—

[1]: Đồng âm với “Đường” trong Đường Thận Linh là “đường” trong kẹo, đường ngọt.

CHƯƠNG 26

Dịch: rainyalice

Ghé dài ngoài trời trong bệnh viện, vóc dáng tao nhã dựa vào lưng ghế, ngọn đèn đường chiếu lên người anh một lớp ánh sáng màu bạc lạnh lùng.

Điều thuốc kẹp giữa ngón tay thon dài vắt thành mây mù vẩn vít, khuôn mặt ẩn sau khói sương mệnh mang như ẩn như hiện.

... Tao trước giờ luôn tự trọng...

Lúc Mạc Hoành bước vào phòng bệnh của Đường Thận Linh, Lạc Trần đang cúi đầu nghịch điện thoại, nghe tiếng đẩy cửa vội ngẩng đầu nhìn, giật mình, bị gương mặt vô cùng mệt mỏi của Mạc Hoành dọa ột trận, trong lòng không khỏi cảm thán, đôi thanh mai trúc mã này tình cảm thật tốt, không phải vẫn còn sống đây thôi, có cần phải làm bộ như đưa tang thế không.

“Chà Mạc Hoàn, tôi phải kể cho cậu rõ, mã tử [1] của cậu, tôi với Lạc Trần chẳng làm gì cả, là tự cô ta hại chính mình.”

Mạc Hoàn nhìn sang Lạc Trần đang cúi đầu nghịch điện thoại trên ghế sofa, “Tôi biết.”

“Biết à? Vậy thì tốt quá! Ha, tôi rất thích những người biết lý lẽ, hơn nữa —”

Lạc Trần đứng dậy bước đến bên cạnh Thẩm Hạ Thụy ngắt lời cô ấy, nhưng lại nói với Lâm Tiểu Tuyền, “Tiểu Tuyền, chị mời cậu ăn cơm.” Sau đó phải báo đáp giúp cô lau sàn nhà.

Mạc Hoàn nhìn một đám người đi ra, đi đến chỗ sofa Lạc Trần đã ngồi một khắc trước, ngồi xuống, thật lâu sau, ngẩng đầu nhìn về phía Đường Thận Linh đang say ngủ nằm trên giường bệnh, tia giá rét đông cứng lại trong con người.

Chủ nhật Lạc Trần dành thời gian về nhà một chuyến, dấu sao Hải Nam cũng không đi được, dứt khoát hy sinh một chút cùng Lạc phu nhân bồi dưỡng tình cảm, kết quả lại bị đuổi ra, câu chuyện là thế này, khi đó Lạc phu nhân bắt đầu trước, “Mai là ngày mừng một tháng tám!” “Thế thì sao ạ?” “Ngày thành lập quân đội chứ sao!” “Thế thì sao ạ?” “Chúc mừng chứ còn gì nữa!” “Thế thì sao ạ?” “Mua con gà nướng!” ...

Đương lúc Lạc Trần nhất thời vẫn chưa hiểu quan hệ nhân quả, Lạc phu nhân đã chuyển đề tài, ý tứ sâu xa kể, “Nhớ năm ấy, hồi đó cải cách mở cửa.” Nội dung cùng với ý nghĩa của cải cách mở cửa kể hết một lượt, Lạc Trần thầm nghĩ trình độ này có thể đi thi đại học được rồi. “Thời ấy của chúng ta, hai sáu tuổi, hai sáu con có biết bao hàm ý nghĩa gì không? Đã có rất nhiều người làm mẹ trẻ con rồi đấy! Lạc Trần, không phải mẹ trách con, mẹ để con chuyển ra ngoài chính là hy vọng con có thể dụ dỗ được một cậu trai rồi gả cho nó, Lạc Trần, con ẹ ôm cháu trai đi mà.”

Lạc Trần hoàn toàn không hiểu tại sao vị Lạc phu nhân này có thể từ gà nướng mà kể sang cháu trai, giữa chúng chẳng có tí liên quan nào cả. Lạc Trần cười cười lên tiếng, “Vậy mẹ cứ mua một con gà nướng ôm vào lòng như ôm cháu trai nha.” Âm cuối chữ “Nha” còn kéo vào đến tận trong nhà, Lạc Trần đã một mình đứng ở ngoài rồi!

Lạc Trần đứng bên ngoài khoảng năm phút, chỉ cảm thấy ngay cả một con gà nướng mình cũng chẳng bằng, trong lòng chán nản vô cùng.

Cuối cùng người nào đó cực kỳ thê lương trở về nhà trọ.

Theo thói quen, lúc phiên muộn cô đem tất cả ga giường ném vào bồn tắm, sau đó vừa giẫm vừa đạp, xả hết giận ra, đầu đĩa CD phát ra thứ âm nhạc âm ỉ, thích hợp để khuếch trương điệu múa cuồng loạn của riêng mình.

Đợi đến khi Lạc Trần hôn hờ bước ra từ phòng tắm, sắc trời đã sẩm tối, tắm rửa xong bèn lên giường đi ngủ, còn Thẩm Hạ Thụy cứ ngồi chơi trò chơi trong phòng khách, hờ hợt không ngừng.

—***—

[1]: Thẩm Hạ Thụy gọi “mã tử” có 2 nghĩa: 1 là trúc mã, bạn gái. 2 là có ý mỉa mai.

14. Chương 27-28

CHƯƠNG 27

Dịch: rainyalice

“Lạc Trần, bên ngoài có người tìm!” Lăng Cát Văn đứng ở cửa, vẻ mặt long lanh gọi với vào Lạc Trần.

Lạc Trần đương nhắm mắt nghỉ ngơi bỗng giật mình, hoang mang nhướng mắt nhìn ra, một thân hình cao ngất thon dài đang đứng ở cửa đối diện với cô, theo lý thuyết người bị cận 5 độ như cô hẳn nhìn không rõ người ở phía xa kia, nhưng rất kỳ lạ, cô lại biết người đó là ai.

“Lạc Trần, em cũng biết giấu kỹ lắm, kiểu đàn ông chất lượng cao này không mang ra sớm để chị em còn quan sát học hỏi.” Trương Khiết ngồi bên phải Lạc Trần thêm thưởng đánh giá người đàn ông xa xa.

“Đúng thế đúng thế.” Vương Mẫn Mai bên trái dí dỏm phụ họa.

Thật ra hai cô gái này cũng không phải dạng mê trai thật, chỉ thích làm ra vẻ mê trai thôi.

Lạc Trần đeo chiếc kính có viền đỏ sẫm lên, nhíu mày nói, “Thật xui xẻo, hai mỹ nữ ạ, anh ta đã có bạn gái rồi, OK, đừng dùng ánh mắt ấy nhìn em, bồn tiểu thư cũng không có vinh hạnh ấy đâu.”

Vuốt vuốt vạt áo rồi đứng dậy bước về phía vị công tử anh tuấn phong độ kia, thành thật mà nói, anh thực sự rất có năng lực, bề ngoài nhã nhặn lịch thiệp, cao khoảng hơn một mét tám, phối thêm âu phục màu đen thuần được cắt may gọn gàng kết hợp với sơ mi màu xám, sang trọng lại tao nhã. Lạc Trần bỗng nhớ đến một câu nói mà đạo diễn Trương Nghệ Mưu dành để miêu tả một diễn viên nào đó — Anh ấy chẳng cần làm bất cứ điều gì, chỉ cần đứng ở yên đó đã được nổi ưu sầu! Lạc Trần khi ấy nghe mà cảm thấy rất buồn cười, nhưng lúc này nghe lại đúng là có vài phần ý vị, dĩ nhiên, Mạc Hoàn thành tao nhã, một vẻ tao nhã hoàn toàn tự nhiên.

Lạc Trần bước đến trước mặt anh rồi đứng lại, đẩy đẩy mắt kính, “Có chuyện gì thế?”

Mạc Hoàn nhìn cô lại gần, thần sắc bình tĩnh, “Có thể nói chuyện một lát không?”

Lạc Trần sững sốt, cười đáp, “Được thôi.”

Vừa khéo cũng là lúc ăn trưa, Lạc Trần dứt khoát dẫn anh lên nhà hàng trên tầng cao nhất.

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn đưa tới.

Lạc Trần xua xua tay, “Phần A, cảm ơn.” Dẫu sao bữa cơm này xác định chẳng ăn vô được là bao, cũng tùy tiện gọi một phần.

“Giống cô ấy.”

“Được rồi, muốn nói chuyện gì?” Giọng nói Lạc Trần tự nhiên cởi mở.

“Ăn cơm trước đã.” Trầm mặc hồi lâu, nhàn nhạt đáp.

“... Được.” Chủ thuận theo khách vậy, không miễn cưỡng.

Trong lúc chờ đợi, Lạc Trần uống nước, ngụm có ngụm không, cô trước nay chỉ uống nước tinh khiết, còn Thẩm Hạ Thụy lại thích đồ uống có ga, coca hay sprite ngày nào cũng uống mấy chai, cũng chẳng sợ béo, hơn nữa sống chết vẫn muốn ướp lạnh, mùa đông cũng vậy, rét đến run cầm cập vẫn còn uống nước đá, hận không thể lạnh thấu từ trong ra ngoài, Lạc Trần chỉ nhìn không đã cảm giác lạnh buốt tim.

Đặt chiếc cốc thủy tinh trong tay xuống, cảm thấy thật ngu xuẩn, dù cho có phải đợi, cũng không cần phải tận lực đợi đến khi ăn xong mới nói, nhưng mà, nếu anh ta đã không muốn lên tiếng trước vậy để cô bắt đầu cũng được, Lạc Trần suy nghĩ, giữa bọn họ hẳn chẳng còn bất cứ điều gì liên quan đến nhau, lý do anh đến tìm cô chắc không phải là chuyện riêng tư của “hai người”, trình độ tự kỷ khỏi cần nghĩ, trừ phi có nhiều khả năng là về công việc, vậy thì lại càng không liên quan, duy nhất chỉ còn có — “Anh muốn hỏi chuyện của Đường Thận Linh?”

Mạc Hoàn sững người, đôi mắt thâm thúy nhìn cô, “Hôm đó...”

“Cô ta chẳng làm gì cả, cô ta chỉ tới tìm tôi ôn chuyện cũ uống ngụm trà thôi, mọi người ngồi xuống hàn huyên tình hình chính trị rồi triển vọng sau này, đúng là một thanh niên tốt.”

“Lạc Trần, em đừng nói như vậy.” Sắc mặt Mạc Hoàn có chút khó coi.

Lạc Trần trong lòng không khỏi hừ một tiếng, hừ hừ, cười nói, “Anh không tin sao? Tùy anh, anh cứ cho rằng tôi làm gì cô ta cũng chẳng sao.”

Sắc mặt Mạc Hoàn càng khó coi hơn, có thể nói là trắng bệch. Lạc Trần hí hí mắt, trong ngực bỗng nhiên có chút buồn bã, cảm giác những lời này hình như hơi quá, hơn nữa, mình nghe còn thấy khó nghe, cứ như một oán phụ, cực kỳ vô vị.

“Thôi được, nếu anh chỉ muốn đến để hỏi mấy chuyện này, vậy thứ cho tôi không tiếp, tất nhiên, nếu anh thật sự muốn hiểu rõ như thế, có thể đi hỏi Đường Thận Linh, tôi nghĩ cô ta rất bằng lòng thuật lại tỉ mỉ cho anh.” Lạc Trần đứng dậy, khom cười cầm chiếc túi trên ghế bên cạnh.

Mạc Hoành vươn tay phủ lấy bàn tay phải của Lạc Trần vịn bên mép bàn, “— Lạc Trần, em cảm thấy, là tôi nợ em sao?” Con người khẽ ngừng lại, mơ hồ lộ ra một tia lạnh giá nhàn nhạt.

“Anh có ý gì?” Lạc Trần cau mày.

“Tôi không nợ em, Lạc Trần.” Ngừng lại hai giây Mạc Hoành mới lên tiếng, thanh âm đã lạnh thêm mấy phần, “Ngược lại — là em nợ tôi.”

CHƯƠNG 28

Dịch: rainyalice

Lạc Trần ngồi ngậy người trên ghế, cơ hồ cả một buổi chiều chỉ toàn ngẩn ngơ, trước đó đồng nghiệp có chào hỏi cô cũng chỉ đáp một cách hờ hững.

“Không tan làm còn muốn bắt công ty của anh tăng lương cho em chắc?”

“... Ặc?” Giọng nói đầy ngỡ ngàng.

“Lạc Trần.” Hạ Thiên Liên bật cười vỗ hai cái vào vai tượng gỗ.

Lạc Trần hoàn hồn, ngẩng đầu liền thấy Hạ Thiên Liên đang nâng tách cà phê nghiêng người dựa lên bàn của cô, vẻ mặt cười như không cười.

“Có lẽ anh nên trừ lương của em.” Hạ Thiên Liên cúi đầu nhìn màn hình.

Lạc Trần đảo mắt tứ phía, phát hiện cả văn phòng chỉ còn hai người bọn họ.

“Giờ là mấy giờ rồi?” Xoa xoa chỗ giao lông mày.

“Sáu giờ, rửa mặt đi, ra ngoài ăn cơm.”

“Gì cơ? Vô duyên vô cớ.” Ba hồn sáu vía đã trở về, linh hoạt khôi phục.

“Hình như em rất sợ anh mời em ăn cơm.” Hạ Thiên Liên xoa cằm hỏi.

Câu này lại khiến Lạc Trần nhớ đến Mạc Hoành, tự nhiên buồn bực tuôn trào.

“Hôm nay ngồi xe em.” Hạ Thiên Liên nói.

Lạc Trần đứng dậy cầm áo khoác, “Hóa ra là thế, em cứ nghĩ suốt, bị hồng hóc à?”

“Buổi sáng xảy ra chút sự cố.” Hạ Thiên Liên cười cười, có phần ý tứ sâu xa.

Lạc Trần ngừng tay, ngẩng đầu nhìn Hạ Thiên Liên, nói thẳm một câu, “Còn khỏe chán.”

Đáp lại ngay lập tức, ót bị gõ một cách không khách khí.

Hai người kết thúc công việc xuống bãi đỗ xe.

“Cát Văn nói với anh, em chuyển chuyên mục của mình cho Trương Khiết làm.”

“Phân phối tài nguyên hợp lý, em nhận bản in của cô ấy.” Mở cửa ngồi vào ghế lái, quăng túi ra phía sau.

“Lạc Trần, em khiến anh cảm thấy công ty của mình chẳng có uy tín tồn tại.” Hạ Thiên Liên nở nụ cười bất biến.

“Yên tâm đi, em rất sùng bái anh đó.” Lạc Trần nghiêng đầu ném cho người bên cạnh ánh mắt quynh rũ.

Hạ Thiên Liên cau mày, “Dụ dỗ anh à?”

“Tự mình đa tình.” Lạc Trần khinh bỉ.

“Em biết không, Lạc Trần, em thật sự rất thú vị.” Hạ Thiên Liên đột nhiên nói.

“Em biết, chẳng qua, ngoài thú vị anh không còn tính từ nào khác sao? Ví dụ như phong nhã tuyệt đại, quốc sắc thiên hương.” Lạc Trần tiếp nổi trôi chảy, tư duy của cô vốn chuyển rất nhanh.

Hạ Thiên Liên cười phá lên khanh khách, “Nếu anh nói, anh có ý với em, thế nào?”

“Ha, lần này lại dùng như động từ.” Khởi động xe tiến đều về phía trước, ba giây sau, Lạc Trần bổ sung một câu, “Anh rất có con mắt.”

Hạ Thiên Liên sững sốt, tiếng cười sảng khoái chợt lắng xuống, ánh mắt nhìn Lạc Trần càng thêm vài phần láu cá cùng hứng thú.

Hai người ăn tối trong một nhà hàng Hạ Thiên Liên chỉ đích danh, bài trí trang nhã, thức ăn tiêu chuẩn, phục vụ chu đáo.

Vui vẻ hòa thuận dùng cơm xong, Lạc Trần ngoan ngoãn lái xe đưa sếp về nhà.

“Lạc Trần, có muốn cân nhắc anh một chút không?” Hạ Thiên Liên tháo dây an toàn, quay đầu nhìn sang Lạc Trần, nét mặt nghiêm túc cùng thành thật hiếm thấy.

Lạc Trần giật mình, nói thật, cái tên Hạ Thiên Liên này quả thật nom rất đẹp trai, cộng thêm khí chất chừng chạc trưởng thành lại biết tiết chế, ở câu lạc bộ của Liên Ân trong ba tháng nhất định có thể xếp ngôi đầu bảng.

“Cân nhắc xem có nên bán anh đi không?”

Hạ Thiên Liên hơi mỉm cười, “Ba ngày sau cho anh câu trả lời, anh chấp nhận bất cứ khả năng nào, ngoại trừ từ chối.”

Lời nói này khiến Lạc Trần nhớ đến một câu chuyện cười, có con cóc ghê cầu hôn với thiên nga, tôi cho em hai lựa chọn, một là em gả cho tôi, hai là tôi lấy em.

“Bây giờ em có thể cho anh câu trả lời, em từ chối.”

“Đừng nhanh thế chứ, anh nói em có thời gian ba ngày để cân nhắc.” Nụ cười vẫn điềm đạm như trước, nói xong cúi người khẽ in một nụ hôn lên trán Lạc Trần.

“Này anh!” Lạc Trần không ngờ Hạ Thiên Liên lại hôn cô.

“Ngày mai đến đón anh.” Bỏ lại một câu rồi xuống xe. Lạc Trần trợn trừng đờ đẫn nhìn bóng lưng tuấn tú đang xa dần, miệng hết mở lại khép, muốn mắng lại thôi, cuối cùng chỉ phun ra một chữ, “F*ck!”

15. Chương 29-30

CHƯƠNG 29

Dịch: rainyalice

Trở về nhà trợ lực tung tất cả chăn nệm đem đi giặt hết một lượt, lao động chân tay đúng là tiêu hao năng lượng, sau nửa tiếng cơ bản đã tiêu hóa sạch bữa cơm Hạ Thiên Liên mời, hơn nữa còn tiêu hóa hơi bị quá độ, lực tử đồ ăn phát hiện chỉ còn mấy hộp kẹo cao su, bóc mấy cái nhét vào miệng, càng nhai càng đói, mở tủ lạnh, lại đầy ắp, nhưng toàn là nước lọc rượu bia, Lạc Trần nghĩ ngợi một giây bèn vợ lấy túi xách chìa khóa, quyết định ra ngoài mua đồ.

Siêu thị tiện lợi 24h, Lạc Trần đẩy xe hàng đến trước quầy đông lạnh chọn sữa chua, thật ra trước đây cô không thường ăn sữa chua, vì nguyên tắc cả nhà Lạc phu nhân đều khỏe mạnh mỗi ngày nên bị ép ăn trong

nửa năm, Lạc Trần phát hiện, có một vài thứ một khi đã thành thói quen thì rất khó bỏ, thích hay không cũng chỉ là thứ yếu.

Lúc xách một túi đồ ăn bước ra từ siêu thị, ngoài trời đã đổ mưa! Hơn nữa còn mưa rất lớn, Lạc Trần không khỏi giật mình, cơn mưa mùa hạ đúng là nói đến là đến, một chút dấu hiệu cũng chẳng có.

Cửa hàng tiện lợi cách nhà trọ không xa, vì thế lúc trước Lạc Trần mới qua đây, bây giờ lại vừa khéo, chỉ có thể ngẩn ngơ đứng dưới mái hiên ngẩng đầu nhìn lên không trung, bởi vì ô ở cửa hàng tiện lợi cũng đã bán hết sạch.

Mưa mùa hạ mang theo chút phóng túng cùng tươi mát, ngọn đèn đường mênh mang mơ màng, con đường ướt sũng phản chiếu ánh đèn ngũ sắc hai bên cửa hàng, toàn bộ khung cảnh được gột rửa sạch sẽ sáng sủa mang theo chút cảm giác kỳ ảo.

Lạc Trần tuy rất muốn cảm thán về tuyệt diệu của bức tranh chấm phá về thành phố hiện đại này một phen, nhưng nghĩ đến tình cảnh mình bị vây trong cái góc nhỏ này lại chẳng biết định vây đến khi nào thì hoàn toàn chẳng còn nhã hứng bày tỏ nữa.

Mưa bụi lất phất bay vào mái hiên, lạnh đến độ không khỏi rung mình một cái, Lạc Trần cúi đầu nhìn bọt nước bắn lên dưới bậc thềm, tự hỏi lúc này liệu còn ai có thể che dù cho cô...

Một cây dù màu xanh nhạt chậm rãi đưa đến đỉnh đầu cô, ngăn lại gió lạnh và mưa bụi.

Ngẩng đầu liền rơi vào một đôi mắt đen lầy sâu thăm quen thuộc, trong lòng rung động, “Mạc Hoành?!”

Mạc Hoành nhìn cô, tuy đứng dưới bậc thềm nhưng vẫn cao hơn cô mấy phân. Một thân âu phục màu tối đứng đặc, ngón tay thon dài xinh đẹp nắm cây dù, cả người tuấn nhã xuất chúng.

Nếu gạt đi tình cảnh hai người có vẻ như đang chiến tranh lạnh trước mắt kia, đây quả thực đúng là một tình tiết tình cớ gặp gỡ đầy lãng mạn.

“Sao anh lại ở đây?” Nén sự kinh động lại, Lạc Trần lên tiếng.

“Ăn cơm bên đối diện.” Giọng nói điềm đạm.

Lạc Trần vô thức nhìn sang phía bên kia con đường, một quán cà phê chếch trái, thấy rất rõ vị trí bên cửa sổ, Trần Huy vẫy tay với cô sau lớp kính trong suốt, hiển nhiên đã quan sát một lúc lâu, mà mấy người nam nữ bên cạnh, Lạc Trần hoàn toàn không quen.

“Chưa ăn à?” Mạc Hoành cúi đầu nhìn túi thức ăn mà đa phần là đồ ăn nhanh, không khỏi nhú mày.

“Ăn rồi. Bữa khuya.”

Mạc Hoành cau mày băng quơ ừm một tiếng.

“Anh có muốn đứng dịch vào trong một chút không?” Có lẽ là cô tự đa tình, anh đứng ở góc ấy cảm giác như cố ý để che mưa cho cô vậy.

Mạc Hoành nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt dường như lóe lên một tia sáng, rồi lập tức lại như cũ, “Không cần, tôi đi ngay bây giờ.” Đưa chiếc ô trong tay cho Lạc Trần.

“Ô cho tôi, còn anh thì sao?” Lạc Trần nhận thấy không thể từ chối.

Mạc Hoành băng quơ, “Em không cần lo về việc này.” Nói xong khẽ gạt đầu với cô, xoay người bước đến tiệm cà phê đối diện.

Lạc Trần đứng yên tại chỗ, trợn mắt nhìn theo bóng lưng kia — anh ta có ý gì? Cái gì mà “Em không cần lo về việc này”, còn nữa, cái câu lần trước “Ngược lại, là em nợ tôi” là có ý gì! Lúc lạnh lúc nóng, sáng nắng chiều mưa, lẽ nào anh ta không biết có một vài chuyện không thể nói lung tung được sao? Sẽ rất ảnh hưởng đến giấc ngủ! Lạc Trần thầm ước ao, nếu lúc này cô có thể phun hỏa thì quá tốt. CHƯƠNG 30

Dịch: rainyalice

Mạc Hoàn bước vào phòng họp, trợ lý nam bên cạnh báo cáo lộ trình buổi chiều, “12h dùng cơm tại Hoa Thành với ngài Doãn Chính Thượng công ty SUM, 1h30, hội nghị công ty theo quý, 3h30 hoạt động triển khai khai mạc sản phẩm mới, 5h dùng cơm ở Ginza với mẹ của ngài – Lưu phu nhân.”

Mạc Hoàn gật đầu, nhận tài liệu thư ký đưa đến, “Ngày mai bắt đầu điều tra tình hình kinh doanh bốn nhà tài trợ của SA2, tình trạng tiêu thụ và sản xuất các sản phẩm cùng kỳ trong và ngoài nước, thông tin hai nhân viên chiến thắng giải nước hoa, còn có —” ngừng lại một lát, “Tài liệu về tạp chí điện tử R-LILE, trước thứ sáu chuyển đến văn phòng tôi.”

Trợ lý ghi lại từng điều một, nhưng khi nghe đến mục cuối cùng không khỏi hoài nghi, “Tạp chí điện tử R-LILE?”

Mạc Hoàn không chút động tĩnh lướt đọc văn kiện trong tay, “Chuyển lời cho giám đốc Trần, trong ba ngày tôi muốn xem được một phần phương án quảng cáo của SA2.”

Lạc Trần hai ngày nay mặc mưa mặc gió, chăm chỉ cần mẫn, tiếng oán ngút trời đưa đón Hạ Thiên Liên đi làm, cô cảm thấy mình sắp trở thành tài xế mất rồi, còn chẳng có tiền boa, tâm lý Lạc Trần tự điều chỉnh sau này muốn đòi ân cứu mạng cũng được.

Còn về Hạ Thiên Liên, đối với thái độ của Lạc Trần căn bản không có biến chuyển gì, vẫn là bộ dạng hồ ly cười tựa có tựa không như trước, tuy thỉnh thoảng vẫn nường mảy chút xú trước cái “đưa tình ẩn ý” của cô, nhưng Lạc Trần chỉ coi như khoe mắt hân giết giết.

Buổi chiều nhận được điện thoại của Thẩm Hạ Thụy, nói muốn mời cô ăn cơm, Lạc Trần khi đó nhìn chăm chăm vào di động một lúc lâu, tự hỏi phía sau chẳng phải đã thiếu mất một câu “Mày thanh toán nhé.”

Đồng ý là lập tức trả lời luôn, chỉ cần nghĩ đến Hạ Thiên Liên lát nữa mỉm cười xuất hiện mời cô ăn cơm, Lạc Trần lại cảm thấy dù cô nàng họ Thẩm nào đó muốn mượn tiền của mình để thanh toán thì cô cũng vẫn lết sang.

Đến tận bây giờ Lạc Trần mới phát hiện ra một sự thật đáng buồn — mỗi lần cô cùng Thẩm Hạ Thụy hay Liên Ân ra ngoài cũng cần nhờ có ngoại lực mạnh mẽ thôi thúc!

Thẩm Hạ Thụy lái một chiếc xe màu xanh ngọc tối, đây gọi là phong cách, trong gió lạnh Lạc Trần khẽ cảm khái về khoảng cách giàu nghèo của Trung Quốc cùng sự khinh bỉ với người có tiền, đoạn nhảy lên xe phóng đi.

“Ba mày chẳng phải vẫn không đồng ý ày mua hai chiếc cơ mà? Khai thật mau, lừa kiểu gì hay thế?”

Thẩm Hạ Thụy nghe xong vẻ mặt trở nên mờ ám, “Đợi lát nữa mày sẽ biết.”

Lạc Trần mắt trái nháy ba cái, “Không tiết lộ được một chút à, chúng ta ăn cơm ở đâu thế?”

“Quán bar quốc tế Ginza.”

“Woa, sẽ gặp thủ tướng quốc gia sao! Mấy thường dân nhỏ bé như tụi mình mà vào liệu có bị tóm ra không?”

“Đừng lo, ba tao trả tiền.”

Lạc Trần vừa nghe nhất thời càng lo lắng.

Lúc đến cửa quán bar đã gần xế chiều, đối với hoàng hôn, Lạc Trần luôn bị cuốn hút một cách lạ lùng.

Thẩm Hạ Thụy xuống xe nhìn Lạc Trần ngây người trước mặt trời đỏ thắm đang dần chìm xuống, “Giả bộ u buồn gì thế hả.”

“Tao có một dự cảm chẳng lành.” Lạc Trần quay đầu yếu ớt liếc Thẩm Hạ Thụy một cái.

Thẩm Hạ Thụy bị ánh mắt này làm cho hết hồn! Lập tức cúi đầu dẫn đường đằng trước, Lạc Trần bước theo Thẩm Hạ Thụy trên tấm thảm đỏ đi vào bên trong, vừa đến đại sảnh đã thấy ba Hạ Thụy quần áo chỉnh tề đứng trước quầy phục vụ vẫy tay với bọn họ.

Thẩm Hạ Thụy vô cùng đau khổ tiến lên gọi một tiếng ba, còn Lạc Trần vô cùng ngọt ngào bước đến gọi một tiếng ba nuôi.

Thẩm Quyền Lương chỉ luôn miệng hai tiếng ngoan.

Đi giữa những dãy phòng, Lạc Trần nghĩ thể nào cũng cảm thấy việc này không tầm thường, thường ngày mỗi lần Thẩm Hạ Thụy đựng đồ ba cô ấy đều âm ỉ như hai đứa trẻ, nhưng lần này một câu cũng chẳng nói, lại còn ngăm ngăm sát khí.

Vừa bước vào phòng, quả nhiên là sát khí chồng chất!

Hóa ra là Thẩm Quyền Lương sắp xếp một bữa tiệc xem mắt, hai nam hai nữ, kết quả Thẩm Hạ Thụy rất nghĩa khí kéo cô xuống nước cùng, Lạc Trần không khỏi cảm thán, đúng là chị em tình thâm mà.

“Tiểu thư.” Người đàn ông tuấn tú đối diện dịu dàng gọi cô một tiếng.

Tình hình bây giờ à, một trong hai nam chính vẫn chưa đến, mà người đã có mặt dường như lại có hứng thú với Lạc Trần.

“Vâng, anh nói đi.” Vương ba nuôi ở đây nên chỉ đành nhẫn nhịn khóc thầm.

“Vẫn chưa biết quý danh của tiểu thư.”

Lạc Trần uống được nửa ngụm nước suýt nữa thì phun ra! Người này nói chuyện sao lại mang phong vị cổ xưa như vậy.

“Lạc Trần.”

“Lạc tiểu thư, tên của cô rất nghệ thuật.”

“Nào có nào có, tên của anh vẫn êm tai hơn nhiều.”

“Hóa ra Lạc tiểu thư biết tên của tôi sao.” Người đàn ông nở nụ cười càng thêm dịu dàng.

Lạc Trần sững sốt, cười cười đứng dậy, “Tôi ra toilet một chuyến, xin lỗi anh.” Tao nhả cát bước, đột nhiên nhớ đến việc gì đó bèn dừng lại, nhìn sang Thẩm Hạ Thụy bên cạnh cứ cúi đầu suốt, “Hạ Thụy, cậu đi cùng mình, mình không biết đường.”

Thẩm Hạ Thụy vừa nghe liền lắc lắc đầu như hận không thể rơi xuống.

Thẩm Lương Quyền ra lệnh, “A Thụy, đi cùng Tiểu Trần đi con.”

Lạc Trần nhìn Thẩm Hạ Thụy vật lộn đứng lên từ trên ghế như thể dùng keo 502 dính lấy móng mình.

Ra khỏi gian phòng, Thẩm Hạ Thụy lập tức bày ra cái mặt cười.

“Cho dù trên mặt mày có nở hoa cũng vô dụng.” Lạc Trần bắn sang ánh mắt lạnh lùng.

Thẩm Hạ Thụy run rẩy, rụng hoa, “Tức giận thật à.”

Lạc Trần thở dài một cái, “Chỉ lần này thôi đấy, lần sau không được thế nữa.”

16. Chương 31-32

CHƯƠNG 31

Dịch: rainyalice

Thẩm Hạ Thụy quay về phòng trước, còn Lạc Trần thì đến phòng vệ sinh rửa mặt, rề rà đến gần mười phút mới trở lại.

Vừa kéo cánh cửa gỗ lim ra chợt sững người ngay tại chỗ, dáng hình tao nhã quay lưng về phía cô kia không phải Mạc Hoàn thì là ai?

“Lạc tiểu thư, sao cô không vào?” Người đàn ông ôn hòa nhìn thấy Lạc Trần đứng ở cửa đầu tiên.

Lạc Trần cảm giác dây thần kinh nào đó của cô như sắp đứt ra rồi.

Bóng lưng tao nhã xoay người, lúc trông thấy Lạc Trần chỉ hơi gật đầu chào hỏi, thái độ hồ hững lịch thiệp chẳng khác nào người dưng.

Thẩm Hạ Thụy đã bước đến bên Lạc Trần, kéo góc áo cô nói thầm, “Chuyện này tao thật sự không biết.” Thẩm Hạ Thụy đúng là có chút căng thẳng, sao lại có chuyện khéo đến thế, nếu biết một trong hai đối tượng xem mắt là Mạc Hoàn, có đánh chết cô cũng không thể nào gọi Lạc Trần đến!

Lạc Trần không nhìn Thẩm Hạ Thụy, “Đói bụng rồi, ăn cơm thôi.” Bình tĩnh bước đến, ngồi xuống vị trí của mình.

Ở đây, trừ những người biết rõ nội tình, cơ bản tất cả đều bình thường.

“Lạc tiểu thư, liệu có phải bác đã gặp cháu ở đâu rồi không nhỉ?”

Lạc Trần ngẩng đầu ngược nhìn, một vị phu nhân rất xa lạ, nhìn lại lần nữa, có phần quen mắt, nhìn đến lần thứ ba, hóa ra là mẹ của Mạc Hoàn, thật ra Lạc Trần không nhớ cũng phải thôi, dấu sao mới chỉ gặp có một lần, hơn nữa đã là ba bốn năm trước.

Nhưng rõ ràng trí nhớ của vị phu nhân này còn kém hơn cô.

Lạc Trần cười nói, “Chưa ạ, thưa bác, khí chất của bác cao quý như vậy, nếu cháu đã từng gặp nhất định sẽ nhớ rất rõ.” Biết luôn cúi chính là sở trường của cô.

“Phải phải, bác cũng nghĩ thế.” Lưu phu nhân sáng tỏ thông suốt.

“Nghe nói Lưu tổng lúc trước có đến Quảng Châu một chuyến, nhất định là gặp hái không ít?” Thẩm Lương Quyền bắt chuyện người ngồi xuống.

Lưu phu nhân cười đáp, “Nhìn trúng một mảnh đất, vẫn đang quyết định.”

“Trung Quốc mấy năm nay phát triển thật nhanh, cạnh tranh quyết liệt, bất động sản cũng không dễ làm.”

Hai vị đại gia từ lúc ngồi xuống quả thực chỉ trò chuyện về triển vọng công việc tương lai.

Mà phân nửa chỗ ngồi được cố ý sắp xếp, Lưu phu nhân đối diện với Thẩm Lương Quyền, Lạc Trần với gã đàn ông lịch thiệp, Thẩm Hạ Thụy với Mạc Hoàn.

Đây cũng coi như là tự do kết bạn, bậc trưởng bối cũng không tham gia quá sâu, tạm thời để đương sự tự phát huy pha trò.

“Vẫn chưa tự giới thiệu, Thiệu Dương.” Gã đàn ông lịch thiệp đẩy chiếc bánh ngọt nho nhỏ tinh xảo đến trước mặt Lạc Trần, cười đến thành thật, lại cũng có vài phần dí dỏm.

Lạc Trần hơi nhếch khóe miệng, “Anh cũng thật là chu đáo.”

Mạc Hoàn rót ly nước uống, hoàn toàn không có ý bắt chuyện, vẻ mặt bí hiểm khó lường.

Trong số đó, người đứng ngồi không yên nhất thuộc về Thẩm Hạ Thụy, Mạc Hoàn trước tiên khỏi nói đến, người này cô vốn không nhìn thấu, nhưng Lạc Trần, cái con nhóc đạo đức giả hiểu rõ đến từng xương cốt, dù thế nào cũng xác định tính mạng rất đáng lo, nếu nói Thẩm Hạ Thụy cô cả đời sợ kiểu người nào, Lạc Trần chính là một trong số đó, đừng thấy cô ấy bình thường cười đùa cợt nhả chẳng tao nhã, đến lúc hành sự thật mới thâm độc!

Thẩm Hạ Thụy càng nghĩ càng cảm giác mây đen phủ đầu, chỉ muốn đứng lên chạy trốn.

“Lạc tiểu thư thích nghe ca kịch không?”

Lạc Trần nhún nhún vai, “Cũng tạm tạm thôi.”

“Cũng tạm tức là không bài xích, vậy thì, có cơ hội tôi hẹn Lạc tiểu thư cùng đến rạp hát nhé.”

Có mà kỹ viện ấy, “Anh thường kết luận thay người khác thế này sao?” Lạc Trần không khỏi hoài nghi người này là nhả nhận thật hay là giả vờ.

“Ồ, trên phương diện này cô là người đầu tiên.” Thiệu Dương trả lời tương đối thẳng thừng.

Lạc Trần thuần thực dùng dao nĩa cắt thịt bò, không định tiếp lời nữa, tán tỉnh cũng không hợp với cô, huống hồ còn có Mạc Hoành ở đây, tuy cô không biết mình vì lý do gì mà phải để ý đến sự tồn tại của anh ta, nhưng rõ ràng là giờ đây cô không hề muốn chơi loại trò chơi này.

Thẩm Hạ Thụy nắm thời cơ, nhân lúc chờ đợi lập tức kéo Thiệu Dương tán gẫu vớ vẩn, trên trời dưới biển, thiên văn địa lý, hank hông thể chuyện trò vĩnh cửu cùng đất trời.

Lạc Trần bật cười, bây giờ mới đúng là chị em tình thâm chứ, lát sau tựa như có dự cảm chột nghiêng đầu, đối diện với đôi mắt đen thẳm đang hờ hững ngóng nhìn cô.

Lạc Trần bày ra một tư thế nên có, “Có chuyện gì?”

Mạc Hoành cau mày, chẳng nói câu gì, nhìn sang hướng khác.

Lạc Trần thăm hít một hơi, cúi đầu cắt thịt bò.

“Lạc tiểu thư ngày thường thích làm gì tiêu khiển?” Cái tên Thiệu Dương này thật lợi hại, có thể thoát khỏi tám móng vuốt của Thẩm Hạ Thụy, còn quần lấy bên người cô.

“Ăn cơm rồi ngủ.”

Thiệu Dương cười cười, “Thực hành có vẻ tương đối đơn giản.”

“Coi như nuôi heo, hiển nhiên cũng đơn giản.”

“Tin tôi đi, cô rất đẹp.” Lạc Trần phỏng đoán liệu câu này của hắn có phải là, “Tin tôi đi, dù có là heo, cô cũng là một chú heo xinh đẹp.”

Lạc Trần nhú này, đến nước này cô dám khẳng định, người này là kẻ cáo già, sự ôn hòa chỉ là bề ngoài.

Lúc này Mạc Hoành bỗng đứng dậy, ly nước trong tay hơi dùng sức đặt xuống, “Xin lỗi, tôi có việc, đi trước một bước.” Về mặt không một gợn sóng, nhưng giọng điệu có vài phần ác liệt.

Mạc Hoành hơi gật đầu với hai vị trưởng bối rồi cầm áo khoác vắt trên lưng ghế, đoạn cất bước rời đi, không hề dừng lại.

“Mạc Hoành?” Lưu phu nhân quả thực vô cùng kinh ngạc, đứa con trai lịch lãm hoàn mỹ của bà đã hai lần tặng cho bà dáng lưng này. Nhưng, lúc trước nhìn ảnh đối tượng xem mắt rõ ràng là nó chủ động đáp ứng, loại tình huống này lần đầu tiên không nói, cho dù nó có giống cậu em họ trước giờ không phản ứng gì nhiều với nó cũng chẳng sao, nhưng lần này sao không nói hai lời đã bỏ đi như vậy.

Lạc Trần nhú mày, trong lòng mơ hồ có chút buồn bực khó chịu.

“Đúng rồi, Thiệu tin sinh, anh đang làm nghề gì vậy?” Lạc Trần đột nhiên hỏi.

Thiệu Dương sững sốt, rất vui vẻ trả lời, “Cảnh sát.”

“Jesus!” Gần như là tính phản xạ.

“Gi cơ?”

“Không, tôi nói là, có tiền đồ.”

Tiếp đó Thiệu Dương vẫn muốn lên tiếng nhưng bị Thẩm Hạ Thụy như đói như khát kéo sang một bên tán gẫu, mà bộ dạng Thẩm Hạ Thụy cực kỳ chủ động nhiệt tình rơi trong mắt ba Hạ Thụy lại mang theo một hàm nghĩa sâu xa khác, ba Hạ Thụy đã bắt đầu nghĩ tên cho cháu trai rồi.

Lạc Trần cúi đầu vật lộn với tảng thịt bò khoảng mười phút, cộng thêm năm phút để giải quyết đĩa rau salad, lau khô miệng, đứng dậy, “Xin lỗi ba nuôi, con nhớ ra con vẫn còn chút việc phải làm, đi trước ạ.”

Không đợi người ta phát biểu ý kiến đã biến mất sau cửa gỗ lim. “Thanh niên đạo này xem ra công việc rất bận.” Thẩm Lương Quyền tổng kết.

CHƯƠNG 32

Dịch: rainyalice

Lạc Trần vừa bước ra cửa đã bị một cánh tay dùng sức kéo lại!

“Mạc Hoành?!”

Mạc Hoành không nói gì, chỉ kéo Lạc Trần vào một gian phòng VIP bên trái.

Cánh cửa đóng “sầm” một tiếng, Mạc Hoành chặn cô ở phía sau cửa, cả người đè lên người cô, ánh mắt âm u, “Em tối xem mắt!”

Lạc Trần không nhúc nhích được, nhìn gương mặt hơi mang theo ý trách móc trước mắt, không khỏi cười hừ, “Chúng ta cũng đi cùng nhau thôi.”

“Em không nên đến.”

Cơ bản trong tình huống này, người biết kiềm chế cũng sẽ bộc phát, huống hồ là Lạc Trần, vả lại trước mắt sự bí bức nén trong bụng vẫn chưa tiêu tan, lần này cuối cùng cũng nổi cơn thịnh nộ, “Anh dựa vào cái gì mà nói tôi? Anh tưởng anh là ai!”

“Em nói xem tôi là ai?” Thanh âm lạnh đến độ gần như đóng băng.

Lạc Trần ngơ ngác, “Tôi tưởng anh là ai chắc! Mẹ nó, anh buông ra cho tôi —” Mạc Hoành bất thành linh cúi đầu hung hăng chặn lên môi cô, trăn trở mút vào, sức lực mạnh mẽ ngăn cản tất cả lời nói.

“Không cho phép nói bậy.” Nụ hôn hoàn tất, ánh mắt đen thẳm gắt gao khóa chặt người thở hổn hển chưa kịp đang ho khan không ngừng giữa hai cánh tay.

Lạc Trần ngừng ho, chùi chùi khóe miệng cười mỉa mai, “Anh đến xem mắt, vậy còn Đường Thận Linh của anh phải làm sao?”

Mạc Hoành hung tợn nhìn cô chằm chằm, vẻ mặt như muốn cắn chết cô!

Lạc Trần lại bắt đầu, không muốn tiếp tục loại chủ đề chẳng có chút bổ béo này nữa, “Mạc Hoành, anh nói thật đi, anh muốn làm gì?” Trong mắt lóe lên một tia không kiên nhẫn.

“Đừng bày ra vẻ mặt này với tôi.” Mạc Hoành miết cằm cô xoay cô về phía mình.

“Anh vẫn chưa kết thúc nổi sao!”

“Em tin không, cả đời này chúng ta mãi mãi không kết thúc.”

Lạc Trần cố sức nhắm mắt lại, lúc này cô cần sự yên tĩnh.

“Mạc Hoành, chúng ta đã chia tay rồi, tôi không muốn cứ dây dưa lằng nhằng như thế nữa, vô vị.”

“Chết tiệt, ai chia tay với em!” Sắc mặt Mạc Hoành mờ mịt cực độ.

Lạc Trần không có hứng đề cập đến chuyện dây mơ rễ má năm đó nữa, thẳng thắn nói, “Buông ra, hoặc, tôi hét người cứu.” Tuy có chút bất lực.

Ánh mắt Mạc Hoành như mũi tên bắn ra, hận không thể đâm vào người cô hai lỗ, “Em thấy sẽ có người đến cứu em ư?”

“Hét lên coi chẳng phải sẽ biết sao.” Lạc Trần bày ra bộ dạng dửng dưng cảm muốn thử.

“Em ghét ở cạnh tôi đến thế ư?” Mạc Hoành tức giận không thôi, cắn xuống bờ vai của Lạc Trần, khiến cho Lạc Trần lập tức đau đớn thốt lên.

“Anh —” là chó à?!

Nụ hôn quần quýt mút lấy nuốt trọn tiếng kinh sợ của cô, tấn công chiếm đóng, đầu lưỡi mềm mại linh hoạt quấy rối, hàm răng gặm cắn cánh môi cô, luồng điện quen thuộc tóe lên run rẩy, trong khoảnh khắc bầu không khí dường như cũng hừng hực thiêu đốt. Lạc Trần cảm thấy mình có chút hư thoát, vô lực phản kháng, như thịt cá nằm trên thớt.

Giữa lúc hỗn loạn, Mạc Hoành đột nhiên đẩy cô ra, “Em đi đi!” Giọng nói khàn khàn có chút run rẩy.

“Ặc?” Vẫn chưa tỉnh táo lại.

“Lẽ nào em muốn tiếp tục?”

Lúc này bên ngoài có người gõ cửa, “Mạc tiên sinh, đồ ăn ngài gọi đây.”

Lạc Trần ngớ người trong hai giây, xoay người kéo cánh cửa gỗ nhanh chóng bỏ đi.

Người phục vụ đẩy xe vào, nhìn vị khách đang ngồi trên sofa vô cùng ảm đạm nhú mày, lại quay đầu ngó ra hành lang đã sớm chẳng còn bóng người, đánh bạo đưa ra thắc mắc, “Mạc tiên sinh, điểm tâm vẫn xếp hai phần chứ ạ?”

“Hai phần.”

Phục vụ gật đầu, xếp từng phần ra. “Ngài còn gì cần dặn nữa không ạ?”

Mạc Hoành khoát tay ý bảo hẳn có thể đi ra. Phục vụ đóng cửa lại, Mạc Hoành đứng dậy đến trước bàn ăn ngồi xuống, tao nhã dùng cơm, đối với một phần điểm tâm khác bên đối diện, không hề ngẩng đầu liếc mắt.

17. Chương 33-34

CHƯƠNG 33

Dịch: rainyalice

Lạc Trần xuống phố đi dạo hơn một tiếng, có chút mơ màng, cô muốn tìm một người để trò chuyện, lại phát hiện cạnh mình toàn là hồ bằng cầu hữu [1], lầu son rượu thịt thì còn được, nhưng nếu muốn ngồi xuống đàm văn nghệ thì chẳng có cảm giác gì.

Di động vang lên, Lạc Trần liếc mắt, kết nối điện thoại.

“Em đang ở đâu?” Hạ Thiên Liên luôn có một giọng nói như cười như không.

“Đang đi dạo thôi.”

“Anh qua đón em.”

“Đừng, cần làm gì thì làm đi, nếu không có chuyện gì em cúp máy đây.”

“Lạc Trần, em không quên hôm nay là ngày thứ ba đấy chứ.”

Lạc Trần ngẩn ra, cười hì hì hai tiếng.

“Bây giờ nhớ ra cũng đã muộn, nào, quay người lại, ôm một cái.”

“Anh nói gì cơ?” Lạc Trần cười ha hả, không nghe rõ.

Đột nhiên phía sau có người ôm lấy vai cô, Lạc Trần không khỏi giật mình.

“Sợ chưa?” Hạ Thiên Liên xoay người đến trước mặt, vươn tay sờ sờ mặt cô.

“Này, đừng có động tay động chân.” Lạc Trần hoàn hồn chụp lấy bàn tay kia, “Anh nhảy ra từ đâu thế hả?”

Hạ Thiên Liên chỉ về một nhà hàng không xa, “Vừa ngồi thôi, đã thấy một bóng quỷ thất hồn lạc phách lượn qua lại trên đường hai lần.”

“Không dọa anh đấy chứ?”

“Quan trọng là nhóc quỷ ấy trông cũng khá được, nhìn xem, anh bị dụ ra đây rồi này.”

“Chẳng có đạo đức.”

Hạ Thiên Liên nhìn Lạc Trần ngâm cứu một lúc, “Sao lại có bộ dạng thất tình thất thế này.”

“Đều là để cho anh nhìn thôi.”

“Trong mắt anh em chưa từng vô hình.”

Lạc Trần giễu cợt, “Anh coi mình là Tôn Ngộ Không hỏa nhãn kim tinh chắc.”

Hạ Thiên Liên nhú mày, “Anh thà làm Đường Tăng.”

Lạc Trần há miệng, không nói, hiện tại cô cuối cùng cũng dám chắc trên đời này cái gì gọi là tao nhã, là lịch thiệp, cơ bản đều tuyệt chủng rồi.

Chọn một quán cà phê rồi ngồi xuống, Lạc Trần gọi một tách cà phê không thêm sữa đặc cũng không thêm đường.

“Em còn học người ta uống cà phê đen à.” Hạ Thiên Liên trêu ghẹo.

“Cao quý mà.” Trước đây từng học theo ai đó, thói quen đã tạo thành rất khó thay đổi.

Hạ Thiên Liên cười cười, “Đây coi như là cuộc hẹn đầu tiên của chúng ta?”

“Anh tự sướng quá đấy, nói thật nhé Hạ Thiên Liên, rốt cuộc anh nhìn trúng em điểm gì? Tuy em biết mình rất hoàn hảo, nhưng cũng không đến nỗi ong nào cũng mời gọi đâu.”

“Khí chất thông minh, hoạt bát xảo trá, trọng tình trọng nghĩa, tự tin lạc quan.” Hạ Thiên Liên rõ như lòng bàn tay.

“Woa, hóa ra anh biết dùng tính từ nhiều đến thế.” Lạc Trần không quên vỗ tay hai cái.

“Thế nào, còn muốn không?”

“Đương nhiên, khen ngợi vĩnh viễn không chê nhiều.”

Hạ Thiên Liên nhìn Lạc Trần, ý cười trong đáy mắt càng đậm, cô gái trước mắt này, lần đầu tiên trông thấy chỉ cảm giác cô ấy giống mình, rất giống, giống đến mức anh liếc mắt đã có thể nhìn ra sự giả dối dưới vẻ bề ngoài, anh biết họ thuộc cùng một loại người.

“Nghĩ gì thế? Cười đến mắc ói.” Lạc Trần khoát tay.

“Không, chỉ cảm thấy — rất tốt.” Hạ Thiên Liên bưng tách cà phê uống một ngụm.

Lạc Trần nhú mày, “Vậy à, em cũng cảm thấy ly cà phê này cũng được, chỉ là hơi đắng một chút.”

Cuộc sống bùm bụp trôi qua được hai tuần, trong đó Thẩm Hạ Thụy, Liên Ân mỗi người kéo Lạc Trần ra ngoài chơi hai lần, thu hoạch tương đối phong phú.

Hạ Thiên Liên cơ bản đã đối đãi với Lạc Trần như bạn gái, Lạc Trần không thừa nhận, theo đạo lý danh phận nhiều nhất cũng chỉ là tiểu thiếp.

Còn về Mạc Hoành, thời gian này không chạm mặt lần nào nữa.

Sáng sớm hôm nay phi như bay đến văn phòng đã hơi trễ, tối hôm trước qua đêm ở quán bar, mấy cậu ấm cùng trò chuyện chơi đùa, Liên Ân mắng cô điên rồi, Lạc Trần cũng mắng lại, điên thì đã sao, muốn điên thật mới tốt!

Vừa bước vào cổng chính của R-LILE, Lăng Cát Văn đã chạy đến túm tay Lạc Trần ngồi xổm ở một góc.

“Gì thế?” Nãy chạy quá gấp, vẫn chưa thở được một hơi.

“Sếp đang tìm bắt em.” Lăng Cát Văn căng thẳng vô cùng.

“Vậy cứ để anh ta bắt đi.” Lạc Trần khó hiểu.

“Trời ạ, cái con nhóc này.” Lăng Cát Văn chỉ tiếc rên sất không thành thếp [2].

“Trốn việc dữ như vậy, lại còn hung hăng nữa chứ, đợi lát nữa xem em chết thế nào.” Trương Khiết giờ chân đá đá Lạc Trần đang ngồi xồm cạnh mình.

“Chị trông sắc mặt sếp hôm nay bỗng cảm thấy thế nào cũng có người gặp xui xẻo.” Vương Mẫn Mai cách mấy bàn làm việc nghiêng đầu bổ sung.

“Lạc Trần, vào đây một lát.” Lúc này giọng nói của sếp Hạ vang lên.

“Vâng.” Lạc Trần giật mình vượt vượt vạt áo hớn hử đi vào văn phòng.

“Tôi cảm thấy con bé chẳng phải rất dũng cảm đâu, mà là — thật sự quá dũng cảm.”

Mấy cái đầu cùng gật lia lịa.

Lạc Trần theo phép lịch sự gõ cửa hai cái rồi bước vào.

“Ngồi đi.” Hạ Thiên Liên dựa vào chiếc ghế trước bàn làm việc.

“Nghe nói hôm nay anh muốn bắt một người chịu xui xẻo.”

Hạ Thiên Liên liếc mắt một cái, “Điện thoại sao không mở?”

Lạc Trần à một tiếng, rút điện thoại trong túi ra, “Hết pin rồi.”

“Tối qua không về nhà?”

Lạc Trần thoáng mỉm cười, “Anh sao thế, đổi nghề thành quản gia rồi à.”

“Anh đã đợi dưới nhà trọ của em hai tiếng ba mươi bảy phút.”

“Ừ ừ.” Lạc Trần ngồi xuống, “Nói đi, tìm em làm gì?”

Hạ Thiên Liên lấy ra một tập văn kiện trên mặt bàn chuyển cho Lạc Trần.

Lạc Trần hoài nghi lật vài trang, “Chuyện gì thế này?”

“Em có quen phó tổng Vương của Mị Thượng không?” Hạ Thiên Liên không đáp, hỏi ngược lại.

“Không quen.” Lạc Trần đích thực không quen biết.

Hạ Thiên Liên trầm ngâm, “Vậy thì rất lạ.”

Lạc Trần đột nhiên có một dự cảm chẳng lành, vì bên trong một nửa tài liệu ảnh là cô, dè dặt lên tiếng, “Chẳng lẽ anh muốn nói với em...”

“Họ muốn em thử chụp một đoạn quảng cáo sản phẩm.”

“...”

“Anh không hề biết hóa ra em học đại học bên Mỹ còn từng chụp không ít quảng cáo công ích và bảng tuyên truyền lưu học sinh, nghiệp dư lại rất chuyên nghiệp.”

Lạc Trần nhú mày, “Đúng vậy, em từng học tự chọn nghệ thuật biểu diễn khoảng một năm, nhưng — cái này không thể chứng minh được điều gì?”

Hạ Thiên Liên bỗng nhiên bật cười, còn cười vô cùng xán lạn, “Chỉ ít thì không phải tên bắn không đích, hơn nữa, anh giúp em ‘đồng ý’ cũng là hữu tình có thể lượng thứ.”

“Shit!” Lạc Trần cuối cùng cũng thỏa mãn chờ mong vui sướng của mọi người từ lâu, xem cô chết thế nào.

“Em không biết R-LILE thuộc quyền của Mị Thượng sao?” Hạ Thiên Liên đường hoàng chững chạc.

“Giờ thì em biết rồi.” Lạc Trần chán chường cực độ.

“Ngày mai em đến Mị Thượng báo danh, có người đã chủ động yêu cầu tiếp đón em, mấy tấm quảng cáo thôi, đối với em hẳn không quá khó khăn chứ.”

“Nói còn dễ nghe hơn hát.”

Hạ Thiên Liên vuốt cằm, “Trên thực tế anh ca hát cũng tương đối thành thực.”

“...”

“Đúng rồi, Lạc Trần, nếu em muốn nghe người ta hát, không cần chạy ra ngoài đâu, có thể trực tiếp tìm đến anh, tiếng ca tiêu sái xuất chúng phục vụ hoàn hảo chu đáo, với lại, miễn phí.”

“...”

“Còn nữa,” Hạ Thiên Liên lên tiếng lần nữa, hướng về người nào đó đang run rẩy không ngừng nắm lấy tay nắm cửa, cười nói, “Quay về thì bù cho anh ba đơn nghỉ phép.”

“Ui!” Phát ra một tiếng than khóc cao ngút, cái mục tiêu mọi người hướng đến ngã xuống rầm rầm.

—_***—

[1] chỉ những người bạn lâu lổ, cùng chè chén rượu thịt.

[2] ý chỉ muốn uốn nắn, rèn giũa theo hướng tốt đẹp hơn.

CHƯƠNG 34

Dịch: rainyalice

Hai ngày kế tiếp Lạc Trần chạy tới Mị Thượng, ngày đầu tiên huấn luyện, ngày thứ hai chính thức chụp hình, về căn bản ván cờ đã định, Hạ Thiên Liên bán cô triệt để, Lạc Trần tự hỏi tình cảnh này thật đúng là một loại cảm giác đầu đuôi lẫn lộn, nhớ lúc đầu — “Suy nghĩ xem có nên bán anh đi không?” Lạc Trần không khỏi thở dài một tiếng.

“Dịch sang trái một chút.”

Lạc Trần uể oải chuyển sang trái một bước, đèn chớp lập lòe, nhiếp ảnh gia ngoài phòng cảnh nâng camera như mở cờ trong bụng tên là Urey, cũng chính là gã đàn ông tóc rối đuổi theo cô khắp tòa nhà lần trước, hôm qua lúc cô tới Mị Thượng, người này đã đợi ở cửa, nhiệt tình một cách kỳ lạ.

“OK, tấm tiếp theo, chân phải tiến lên một bước, hơi nghiêng người!”

Lạc Trần lại một lần nữa uể oải bước lên phía trước một bước, thật ra không phải cô muốn lười, quả thật quần áo trên người cô rườm rà vô cùng, lúc mặc vào phải mất đến hơn nửa tiếng, tuy hiệu quả xuất hiện ngay cả chính cô cũng bất ngờ, nhưng, nên nói là khiếp sợ, lúc đó cô đứng trước gương, câu đầu tiên buột miệng, ặc ai đây!

Quả nhiên quảng cáo thương mại đúng là khoa trương lại cầu kỳ.

Chụp hình mất hai tiếng đồng hồ, kết thúc công việc, tháo trang sức thay quần áo xong xuôi bước ra đã hơn bốn giờ, trên di động hiển thị một cuộc gọi nhỡ, Lạc Trần bấm gọi lại, bên kia vang lên một tiếng đã nhận điện, “Vắt vả rồi.” Điện cười vẫn y như cũ.

“Đừng giỡn nữa! Gọi cho em có chuyện gì thế?” Kẹp điện thoại dưới cằm, lục túi tìm chìa khóa xe.

“Nhớ em thôi.”

Lạc Trần rùng mình, suýt nữa đánh rơi điện thoại xuống đất, “Anh cả ạ, tim em không được tốt lắm.”

Bên kia lại bật cười, “Tim đập nhanh hơn à?”

Lạc Trần thở dài, “Em nên gọi anh là ông lớn mới đúng.” Đang hít vào đột nhiên trước mắt lóe lên tia sáng rồi tắt lịm, khoảnh khắc sau đó, vừa khéo đụng phải một người rẽ ra từ hành lang, điện thoại cùng túi rơi xuống ào ào.

“Sorry, sorry.” Lạc Trần theo quán tính nói vài câu xin lỗi, rồi lập tức ngồi xổm xuống nhặt đồ vật rơi trên mặt đất.

Vợ lấy điện thoại trước tiên, còn thông báo, “Hạ Thiên Liên, lát nữa em gọi lại cho anh, cúp máy trước nhé.”

“Sao thế? Nghe ồn ào vậy.”

Son môi, chìa khóa, chocolate...

“Không, đang nhặt đồ thôi, bận rồi.” Nói xong cũng không đợi đối phương lên tiếng, cúp điện thoại luôn.

Lúc này, một bàn tay thon dài chạm đến tầm nhìn của cô.

Lạc Trần vô thức ngẩng đầu.

Sau đó, nghiêm túc đứng dậy!

Người đàn ông tiếp tục cúi người không hề khựng lại, bàn tay trắng muốt nhặt từng đồ vật rơi trên sàn bỏ vào trong túi xách màu đen.

“Không sao chứ tiểu thư?”

Lạc Trần bị một âm thanh lạ lẫm kéo lại hoàn hồn, nghiêng đầu nhìn sang, một gã đàn ông hơi lộ vẻ nhếch nhác, xác định tiếng nói chắc là của gã vừa bò dậy từ dưới đất — xem ra vừa đụng phải hần ta trước, Lạc Trần phỏng đoán càng quả quyết hơn.

Mạc Hoành tao nhã đứng lên, đưa túi xách cho Lạc Trần, cô nhận lấy một cách mơ hồ, đang định lên tiếng, Mạc Hoành đã cất bước, lướt qua người cô tiến vào hành lang.

Lạc Trần hípmắt.

18. Chương 35-36

CHƯƠNG 35

Dịch: rainyalice

Một gian phòng quán bar, Lạc Trần, Liên Ân, Thẩm Hạ Thụy, Thất Thất xiêu vẹo vắt người lên sofa tán gẫu, hai cậu ấm ca hát ở bên trên, hát “Những bông hoa kia” của Phác Thụ.

“Thập Tam, đừng “la” nữa [1], tôi nghe sắp tắt thở đây này, đổi bài nào vui hơn đi!” Lạc Trần ném một cái gối ôm qua.

“Được, vậy chị thích nghe bài nào?” Thập Tam kiểm lại giọng cao đã “la” đến phân nửa, nịnh nọt hỏi Lạc Trần.

“Tao lại cảm thấy rất dễ nghe, tao thích giọng này, cái gì nhỉ, u buồn, đúng không A Thụy?”

“Đúng, quá đúng, chị Liên nói đều đúng!” Thẩm Hạ Thụy cười hề hề.

“Tao bảo này Thẩm Hạ Thụy, chân này của mày dơ từ trên thân chó xuống à, sau đó lấp lên người mình hả [2].” Lạc Trần giơ chân hung hãn chọc loạn trên đùi của Thẩm Hạ Thụy.

“Ồ hay, quấy rối tình dục.”

“Tao đánh mày!”

Hai cậu ấm nhìn nhau, chủ động chọn một bài tình ca hát đôi.

“Nói đi nói lại,” Liên Ân nhìn về phía Lạc Trần đang cuộn tròn trên sofa đơn, “Bạch mã của mày đâu? Sao chưa nghe mày nhắc đến nữa nhỉ, trước đây chẳng phải ngày nào cũng treo trên miệng sao?”

Thẩm Hạ Thụy vừa nghe liền cười hô hố, “Người ta sớm không cần nó rồi, chị Liên, chị cố ý đúng không?” Thẩm Hạ Thụy còn nhớ mình đã kể chuyện này cho Liên Ân, hơn nữa còn kể rất sống động hình tượng.

Lạc Trần lúc này không hô ứng với Thẩm Hạ Thụy nữa, ngẩng đầu nhìn trần nhà lộng lẫy vàng son, mắt chớp chớp.

“Không tiếp tục nữa à?” Liên Ân vô cùng kinh ngạc.

“Chị tưởng là tiểu thuyết nhiều kỳ à, đều là chuyện của hai năm trước, xong xuôi từ lâu rồi.” Thẩm Hạ Thụy nâng ly rượu hướng qua Lạc Trần làm điệu bộ chúc rượu.

“Không đúng,” Liên Ân ngồi thẳng dậy, cúi đầu trầm tư, “Tao nhớ hai năm trước, cái tên bạch mã ấy chạy đến hỏi tao Lạc Trần xin học trường nào, vẻ mặt rất thành khẩn, rất tha thiết, rất đau khổ, rất tiêu tụy, suýt nữa tao còn tưởng Lạc Trần phụ hắn, đương nhiên lát sau tao lập tức tỉnh táo, nghĩ cái thằng nhóc như hắn, đã bắt nạt em gái nhà tao còn dám giả bộ si tình trước mặt chị đây, nhào lên đánh ột trận, kết quả —” Liên Ân ngừng lại ho hồi lâu, “Ba chiều bị chế ngự, sau đó tao vì thân quen nghĩa cho hắn địa chỉ, hắn liên tục nói hai tiếng cảm ơn, xong quay người chạy luôn, tao trông theo bóng lưng nôn nóng ấy mà nghĩ, gã đàn ông tốt thế này chắc tám phần là em gái mình hiểu lầm rồi.” Nói đến đây, Liên Ân ngẩng đầu ánh mắt hung ác, “Hóa ra là hỏi để chơi thôi à!”

Lạc Trần vẫn nhìn lên trần nhà, không hề động dậy, tựa như đã cứng đờ ra.

“Em gái, không sao chứ?” Thẩm Hạ Thụy nghe xong cũng sững sờ, đoạn hoàn hồn đá người bên cạnh một cái.

“không sao, có thể có chuyện gì được chứ.” Lạc Trần đứng dậy, cầm chai bia trên bàn trà trút một ngụm, rồi đi lên bục hát nhận micro trên tay Thập Tam, tươi cười nói, “Đến tao, tụi mày ở dưới mà nghe, nghe luôn cho tao nhá, bốn tiểu thư cố gắng ca hát, quán quân top 10 danh ca của trường E tái xuất lần đầu tiên, nghìn vàng cũng khó cầu.”

“Tao có nói chuyện gì đáng để vui mừng à?” Liên Ân nghiêng đầu hỏi Thẩm Hạ Thụy.

Thẩm Hạ Thụy nhấp ngụm rượu nhìn lên bục, không lên tiếng.

Lạc Trần hát liên tiếp hai bài tiếng anh.

“Không ngờ vẫn có chút thực lực.” Liên Ân đánh giá một cách khách quan.

“Không thể thì sao giành quán quân hử.” Thẩm Hạ Thụy mỉm cười, cũng nhớ lại cuộc thi ca hát làm cho cả trường xôn xao vào năm thứ ba, khi ấy Lạc Trần có thể tham gia được là do không cẩn thận nghe nói chủ tịch hội học sinh Mạc Hoàn là một giám khảo của vòng sơ loại, mà cái con bé Lạc Trần hay trêu chọc nam sinh làm thú vui cuộc sống đương nhiên sẽ không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào, lão đảo chạy đi báo danh, còn về sau làm sao lại giành được giải nhất, Thẩm Hạ Thụy cũng mơ hồ, thực lực thì không kém nhưng chưa đến mức được giải nhất, trong đó có hai thí sinh cô thấy còn mạnh mẽ hơn cả Lạc Trần, sau này Thẩm Hạ Thụy ngẫm lại cũng đã thông suốt, làm ca sĩ quan trọng nhất là gì, về bề ngoài! Bề ngoài ồn tiếng quỷ gọi người cũng nghe như tiếng trời, còn ngược lại, chỉ có về nhà hát ỉnh nghe thôi. Thật ra ký ức sâu đậm nhất về cuộc thi ấy chính là lễ trao giải, hôm đó Mạc Hoàn bước lên tặng hoa, mỉm cười nói một câu vô cùng kinh điển, “Năm nay dù sao cũng ngoài dự đoán”, toàn trường xôn xao.

Thẩm Hạ Thụy nghĩ đến đây, không khỏi cảm thán một tiếng, tuổi trẻ thật nhiều hoài bão.

Lạc Trần lại hát một bài tiếng anh rồi đi xuống, vươn tay đón lấy ly soda Thẩm Hạ Thụy đưa.

“Chị Lạc Trần, chị quả là chân nhân không lộ chân tướng.” Thập Tam vỗ tay, mắt lấp lánh tim hồng.

“Tôi còn chân thật hơn nữa cơ, nào lại đây, uống rượu với chị, không say không về.”

“Vâng, chị nói thế nào, Thập Tam cũng theo hầu.”

“Thế này là thế nào?” Liên Ân cuối cùng đã nhìn ra chút bất thường.

“Thỉnh thoảng lại phát tác một lần, thường thôi.” Thắm Hạ Thụy cười hà hà hai tiếng, ngoảnh đầu nhìn di động của Lạc Trần đặt trên bàn trà lại đang rung, “Có cần bảo với nó không, điện thoại của nó đã kêu năm lần rồi?” Thắm Hạ Thụy cầm di động lên, nhú mày, “Hạ Thiên Liên?”

Thắm Hạ Thụy hất đầu thoáng liếc qua Lạc Trần đang đưa rượu cùng Thập Tam thiếu, bỗng nhiên mỉm cười nói với Liên Ân, “Chị Liên, có muốn xem trò vui không?”

Liên Ân như chìm trong sương mù.

Thắm Hạ Thụy lại bật cười ha hả, tiếp đó lập tức cúi đầu mở màn hình di động của Lạc Trần, gửi tin nhắn, hai tin.

Nội dung giống nhau, đều là, [Em uống say quá, cứng à, tới đón em đi.] còn bổ sung thêm địa chỉ cụ thể.

—***—

[1] Bài hát này có nhiều đoạn “la la” :))

[2] ý chỉ chân chó (= nịnh hót), tức kêu Thắm Hạ Thụy biết cách nịnh nọt. CHƯƠNG 36

Dịch: rainyalice

Tiếng di động vang lên, phá vỡ một cuộc hội nghị thảo luận nghiêm túc. Mạc Hoành ngồi trên ghế chủ tọa cầm lấy chiếc điện thoại màu đen siêu mỏng đặt trên mép bàn, hai giây sau, bàn tay nắm di động nhất thời siết chặt lại.

Lúc Hạ Thiên Liên chạy đến phòng quán bar đã thấy Lạc Trần đang nằm trong lòng một gã đẹp trai, cong người không được thoải mái, nhớ lại khi nãy mình vượt ba cái đèn đỏ liên tiếp, không khỏi lắc đầu cười khổ.

Trên bàn trà bày la liệt bia bọt cùng mấy chai rượu ngoại cao cấp có niên đại lâu đời, trong ly rượu rót đầy những loại rượu hỗn tạp màu sắc không đồng nhất, hẳn biết tử lượng của cô không tồi, có thể nói là cực kỳ khá, nhưng pha rượu, không say cũng khó. Hạ Thiên Liên đứng ở cửa một lúc mới cất bước đến bên Lạc Trần, hẳn giờ này chỉ hy vọng cô không mượn rượu làm càn.

“Lạc Trần.”

Không trả lời.

“Chị Lạc Trần uống say thường rất yên ổn.”

Hạ Thiên Liên ngẩng đầu nhìn gã trai thanh tú vừa nói chuyện, “Cậu vất vả quá.”

Thập Tam cười cười, “Không sao, đây là trách nhiệm của tôi.”

Hạ Thiên Liên hơi nhếch khóe miệng, cúi người định nâng Lạc Trần dậy.

“Để chị ấy ngủ một lát đã, nếu không chị ấy sẽ phát cáu.” Thập Tam ngăn cản, câu này cũng coi như là thật lòng.

Hạ Thiên Liên ngừng lại, giơ cổ tay nhìn đồng hồ, “Năm phút nữa được không?”

Thập Tam hí mắt, cầm chai bia trên bàn uống mấy ngụm, không nói gì.

Một lát sau Hạ Thiên Liên vươn tay kéo lấy eo Lạc Trần, chỉ là vẫn chưa đợi hắn có động tác tiếp theo, một bàn tay đột nhiên tách tay hắn ra.

“Để tôi.” Giọng nói đậm nhạt có vị xa cách trời sinh.

Hạ Thiên Liên quay đầu lại nhìn, lập tức cười nói, “Mạc tiên sinh, ngưỡng mộ đã lâu.”

Mạc Hoành nghiêng đầu, khẽ gật, “Tôi cũng vậy.”

Hạ Thiên Liên cười lặng lẽ, “Có lẽ chúng ta nên ngồi xuống trò chuyện một lát.”

“Cần thiết không?” Mạc Hoành hỏi, khẩu khí đã chối từ.

“Chỉ ít chúng ta có cùng một chủ đề.”

Mạc Hoành nhìn lại Hạ Thiên Liên, vẻ mặt điềm đạm, “Tôi không cảm thấy cần thiết phải có cuộc đàm luận này.”

“Thế ư?” Sắc mặt Hạ Thiên Liên chốc lát trở nên nghiêm túc.

Trong mê man, giọng nói trầm thấp quen thuộc khiến giấc ngủ của Lạc Trần cực kỳ buồn bực, giữa lúc ngán ngời có một cánh tay ôm lấy eo cô, vững vàng đỡ cô ngồi dậy, huyết thái dương đau nhức, dưới chân lại yếu ớt vô lực, cơ thể khó chịu như thể bị tê liệt.

Lạc Trần vươn tay vỗ lên trán, cô không dám chắc liệu mình có phải mơ mơ màng màng trong cơn say, vì thế lúc này mới cảm giác được người đang ôm cô là Mạc Hoành, mà cảm xúc này khiến cô bất an một cách khó hiểu.

“Tránh ra...” Lạc Trần hơi lộ vẻ mệt mỏi đẩy người bên cạnh ra, ngã về sofa, thật ra cô rất muốn nói với người này, không có việc gì thì đừng dùng nhãn hiệu sữa tắm, dầu gội ấy nữa, cho dù muốn dùng cũng không được tỏa ra cùng một loại cảm giác.

“Đừng chạm vào tôi, tôi rất khỏe.” Mùi hương quen thuộc đến gần, Lạc Trần lại đẩy người muốn đỡ cô một lần nữa.

Một lúc lâu sau, thanh âm ấm áp mộc mạc vang lên, “Lạc Trần, anh đưa em về, em uống say rồi.”

Lạc Trần thấy quái lạ, sao hôm nay đầu đầu cũng toàn cảm giác có người quen, cố gắng mở to hai mắt, tầm nhìn mơ hồ, nhưng rõ ràng khuôn mặt hiện ra trước mắt chính là Hạ Thiên Liên, “... Hạ Thiên Liên?”

“Ừ.” Hạ Thiên Liên cười một cách ý vị mù mịt, nhân tiện nắm lấy tay cô.

“Sao anh lại ở đây...” Ý thức hãy còn hơi tỉnh táo.

“Đến đón em.” Hạ Thiên Liên đỡ lấy bờ vai Lạc Trần.

Lạc Trần đứng dậy, đầu nặng như đeo chì, “Em muốn ngủ.”

“Về lại ngủ tiếp, nhé?”

Lạc Trần bỗng nhiên bật cười hì hì, “Hạ Thiên Liên, anh có tình ý với em à?”

Bốn phía tĩnh lặng ba giây. “Ừ, về điểm này anh đã thể hiện rõ ràng rồi.” Ngữ điệu chứa ý cười chậm rãi nói ra, mang theo sự thẳng thắn triệt để hiếm thấy.

Lạc Trần cúi đầu khẽ cười, “Có tình ý... ha... em cũng cảm thấy con người anh rất thú vị...” Lạc Trần lắc lắc đầu, đầu càng nặng, không quản nổi mạch suy nghĩ, vẫn tiếp tục lẩm bẩm nói mớ, “Đi thôi... đưa bốn tiểu thư... về nhà, em muốn ngủ...” Lồng ngực phiền muộn khó chịu, từng đợt buồn nôn trào lên, não bộ co rút ngày càng siết chặt, giống như muốn nứt toác ra.

“Vâng, đại tiểu thư, lập tức đưa em về nhà đây.” Không khỏi bật cười, quả thực cá tính hơi âm ỉ, nhưng hoàn toàn có thể chấp nhận, Hạ Thiên Liên ôm Lạc Trần bước ra bên ngoài.

Lạc Trần cảm giác như mình đang giẫm lên bọt biển, chỉ có thể yếu ớt tựa vào Hạ Thiên Liên, mặc cho hắn kéo đi.

Đôi vợ chồng son dựa sát vào nhau rời đi, trong gian phòng chìm vào một mảnh tĩnh mịch, đến khi Mạc Hoành ở một bên bình tĩnh đứng lên, đưa một chiếc ghế cho Thập Tam.

Thập Tam phản ứng lại liền vội vàng xua tay, “Chi phí của chị Lạc Trần đều được miễn phí.” Thần sắc Mạc Hoành đạm nhạt, nhưng tia lạnh lòng tiềm ẩn trong con ngươi lại vô cùng rõ nét. Thập Tam đang muốn lên tiếng nói gì đó, Mạc Hoành đã đẩy cửa ra ngoài.

“Quan hệ tam giác điển hình, một từ thôi, tầm thường.” Thẩm Hạ Thụy vẫn nép trong góc tối gặm nửa quả dưa hấu xong, phun ra một từ trần thuật mang tính tổng kết, “Liên Ân, thấy thế nào?”

Liên Ân ngồi xổm bên cạnh sau một lúc im lặng mới trầm mặc gật đầu, “Cô gái thì quá tầm thường, nhưng đàn ông lại không tầm thường, nếu có thể hốt vào trong quán —”

Hạ Thiên Liên dìu Lạc Trần lên xe, giúp cô cài dây an toàn, “Có thể biến mình thành thế này, em cũng lợi hại đấy.”

“Mạc Hoàn...”

Hạ Thiên Liên sững sờ, ngồi trở lại vị trí của mình, khẽ cười thành tiếng, “Đây có thể coi như một mũi tên trúng hai đích trên một giá trị nào đó không?”

Ngoảnh đầu nhìn gương mặt mang vẻ thuần khiết vô cùng trong mê man, bất đắc dĩ thở dài, “Cổ nhóc này quả đúng là một tai họa.” Bất thành lời, Lạc Trần vươn tay túm lấy áo người trước mắt, đôi mắt mở to, tiêu cự giãn cách, “Mạc Hoàn... anh là đồ khốn nạn...”

19. Chương 37-38

CHƯƠNG 37

Dịch: rainyalice

Ngày hôm sau tỉnh lại, Lạc Trần cơ bản đã khôi phục nguyên trạng, cái này phải cảm ơn thể chất dã thú của cô, phục hồi thần tốc, tuy vẫn còn hơi đau đầu, thêm vào đó lại không thể nhớ nổi những chuyện tối qua, ví như, ai đưa cô về, mà dựa theo mạch suy nghĩ thông thường chỉ có thể là Thẩm Hạ Thụy hoặc Liên Ân.

Rửa mặt xong bước ra từ phòng vệ sinh, Thẩm Hạ Thụy gọi điện tới, cười một cách quái dị rồi cúp điện thoại, chẳng có một từ tiếng trung nào, Lạc Trần chẳng hiểu gì hết, nhìn điện thoại chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng chợt cảm thấy giữa mình với Thẩm Hạ Thụy chẳng đơn giản chỉ là cách một con kênh đào như thế.

Quần áo chỉnh tề lái xe ra ngoài, đến thẳng Mị Thượng, quảng cáo sản phẩm bên đó vẫn phải chụp mấy ngày nữa, thành thật mà nói cô vẫn chưa thể tiếp nhận quảng cáo thương mại, nhưng dù thích hay không vẫn phải làm đến cùng, ai bảo cô biết người ta không rõ, kết giao với một ông sếp có cái tâm trả đũa tương đối nặng, nghĩ đến ông sếp này, Lạc Trần lờ mờ cảm giác mình như thể đã quên mất chuyện gì đó, nhưng ngẫm lại cẩn thận vẫn thấy chẳng có chuyện gì cả.

Tất cả mọi người trong S&G đều nhìn ra, hôm nay tâm tình của tổng giám đốc Mạc cực kỳ không tốt!

“Sếp vừa bước vào văn phòng đã thẳng tay đóng sầm cửa lại.” Chị Lệ – thư ký trực thuộc dưới quyền Mạc Hoàn tiết lộ, với một người lịch thiệp như thế, hành động này quả là bằng chứng hùng hồn nhất.

“Tôi đi vào chuyển văn kiện đã thấy sếp đứng trước cửa sổ trầm tư, sắc mặt vô cùng u ám.” Bổ sung thêm.

“Nhưng em cảm thấy nét mặt đó rất quyến rũ!” Em gái làm công tỏ ra sùng bái, “Lúc em mang cà phê vào, sếp đang hút thuốc, dáng dấp ấy thật sự u buồn vô cùng!”

“Có lẽ tổng giám đốc như vậy là do áp lực công việc quá lớn.”

“Lại nói hôm qua Mạc tổng mới họp được đến phân nửa đã chạy mất, có vấn đề.” Ngược dòng truy tìm.

Ai đó lại suy đoán, “Sếp liệu có khả năng thất tình không?”

Cả đám người liền công kích, “Làm sao có thể được?”

“Tôi làm ở S&G hơn một năm, chưa từng nghe nói sếp có bạn gái.”

“Hơn nữa, sếp xuất chúng như vậy, ai cam lòng đẩy ra sếp ra ngoài chứ, là tôi cũng không nỡ.”

Vân vân, vân vân vân, thực ra nhân viên ở S&G rất hiếm khi bàn tán đưa chuyện, đặc biệt là tán dóc về cấp trên, nhưng hôm nay tính khí hiếm lộ ra ngoài của tổng giám đốc Mạc khiến mọi người tò mò vô cùng.

Trần Huy đẩy cửa bước vào, đặt tài liệu lên bàn làm việc, “Trên dưới công ty nào nhiệt hiếm có.”

Mạc Hoành nhếch mắt nhìn hần, “Cậu cũng rất tích cực.”

Trần Huy bật cười, “Có một vị tổng giám đốc như anh đây cung cấp đề tài câu chuyện, tôi đương nhiên cũng phải tham gia một chút.”

“Tôi không biết mình có đề tài gì hay ho để các người mang ra bàn luận.” Mạc Hoành đứng dậy đến bên cửa sổ.

Trần Huy nhíu mày, nom Mạc Hoành dễ dàng lộ ra nỗi ưu tư như vậy, đúng là hiếm thấy, “Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi thấy tâm trạng anh không ổn đến thế.”

Tâm trạng không ổn? Có lẽ. Mạc Hoành lấy một bao thuốc từ trong túi quần, rút ra một cây, nhưng không châm lửa.

“Họ đang đánh cược, phải chăng tổng giám đốc bị cô gái nào đó quyến lấy nên tâm tình mới kém như vậy.”

“Nhàm chán.”

“Đúng là rất nhàm chán.” Tiền đánh cược thì nhàm chán, nhưng nội dung lại không, Trần Huy mỉm cười, cầm lấy quyển lịch trên bàn lật vài trang, làm như vô tình lên tiếng, “Đúng rồi, gần đây anh có liên hệ với Lạc tiểu thư đó không?”

Mạc Hoành xoay người nhìn Trần Huy, “Cậu muốn nói gì?”

“Trên thực tế, tôi chỉ có chút hiếu kỳ mà thôi.”

“Vậy thì cậu có thể ra ngoài được rồi, vì tôi sẽ không thỏa mãn tính hiếu kỳ của cậu.” Quảng điều thuốc trong tay xuống, Mạc Hoành đến ngồi trước bàn làm việc, lật xem văn kiện.

“Thôi được.” Trần Huy đặt quyển lịch xuống, xòe hai tay, “Tôi nghĩ dù anh có tức giận, tuyệt đối cũng đừng để mình mất kiểm soát.” Trần Huy xoa xoa cằm đứng dậy đi ra, lúc chạm đến cửa bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, quay đầu chỉ văn kiện trên bàn làm việc hần vừa đưa tới, “Đúng rồi, hôm nay anh có hai tài liệu phê duyệt sai sót.” Ngữ khí kéo lên cao vút, nói xong không quên chu đáo đóng cửa giúp cấp trên.

Mạc Hoành nghiêng đầu liếc tài liệu trên mặt bàn, ném bút xuống, cuối cùng vẫn rút ra một điều thuốc, châm lửa.

CHƯƠNG 38

Dịch: rainyalice

Chụp hình quảng cáo ba ngày liên tiếp, tuy nói chỉ là quảng cáo sản phẩm, sức vận động không lớn, cơ bản chỉ đứng một chỗ tạo hình là xong, nhưng vẫn làm Lạc Trần mệt mỏi quá chừng, chủ yếu là buổi chụp ngoại cảnh hai ngày sau, đến đất Y, một cảnh sắc vốn mang phong vị khá đậm, điểm cùng nét hoang sơ tựa như Cửu Trại Câu [1], Lạc Trần đang bị côn trùng cắn đứng trước ống kính, ngay cả bấp đùi cũng phải hóa trang, may mà tổ chụp hình chạy sớm hơn tiến độ, bằng không mặt mũi cô đã thật sự thay đổi hoàn toàn. Hành trình trở về khoảng ba tiếng, Lạc Trần bèn chớp mắt, chỉ là chỗ ngồi quá chật, tư thế không thoải mái, gập thể nào cũng khó chịu, lặn lội hơn một tiếng, cuối cùng hận không kể nhảy từ trên máy bay xuống, chí ít trước khi rơi xuống, cô muốn duỗi tư thế nào thì duỗi thế ấy.

Xuống máy bay mở điện thoại, lại nói mấy ngày nay bận đến mức không liên lạc với tổ chức, cũng không biết yêu nghiệt Thẩm Hạ Thụy có còn trong nhân gian, trong điện thoại blah blah một đồng tin nhắn, thư thoại tuôn trào rung tê cả tay Lạc Trần, cô chợt nghĩ đúng là mình được yêu thích thật, nhiều nhất là của Thẩm Hạ Thụy, tâm linh tương thông hỏi cô đã chết chưa? Còn có Hạ Thiên Liên, Liên Ân, Lạc phu nhân, Lăng Cát Văn v.v... mỗi người hơn một cuộc gọi nhớ.

Lạc Trần lách nặng tìm nhẹ gọi điện cho Thẩm Hạ Thụy trước, bên kia hiềm khi vang một tiếng đã nhận máy, “Đại tiểu thư, ngọn gió nào đưa mây tới đây thế, ba ngày không thấy người đâu, điện thoại cũng tắt, chỉ đây đang tính đi báo tìm người mất tích ày đây.”

Lạc Trần cười chọc, “Nói nhảm cái gì thế, bận công việc, tìm tao có chuyện gì?”

“Mãi việc gì mà phải tắt máy hai ngày, mây chẳng phải đang thực tập ở tổ tập chí à, lại đổi công việc hả?”

“Không đổi, bớt thì giờ làm thêm việc thôi, kiếm chút tiền tiêu vật.”

“Mây vẫn thiếu tiền tiêu vật á, nhanh quay về đây, Liên Ân đang sốt ruột tìm mây kia kìa.”

Lạc Trần cười hì hì, cô ấy có thể có việc gì gấp đây, nghiêng đầu nhìn chị Trình – chuyên gia trang điểm đang vẩy tay với cô, Lạc Trần khẽ gật đầu với chị ấy, ra dấu tay chờ một chút, “Được rồi, chốc nữa tao qua tìm mây, bên này tao phải tập trung rồi.”

Lạc Trần cúp điện thoại, chị Trình đã đến bên cạnh cô, “Mấy hôm nay vất vả rồi, chị thấy tinh thần em không được tốt lắm, về nhà nghỉ ngơi thoải mái đi nha.”

Trong tổ chụp hình này, quan hệ giữa Lạc Trần với chị Trình tương đối tốt, chủ yếu là nói chuyện cũng hợp, “Chỗ kia em nghỉ cả đời này cũng sẽ không đến lần thứ hai.” Hai người vừa đi vừa nói.

“Phong cảnh thực ra cũng khá.” Chị Trình cười.

“Em thích xi măng cốt thép, đại đô thị hơn.” Nhớ lại hồi mình học đại học, xem một bộ phim tên là Không thiếu một em [2] gì đó, còn từng âm ỉ muốn lên phía tây để hỗ trợ dạy học, lúc đó làm cho Lạc phu nhân sợ hú vía, bây giờ nghĩ lại may mà không thành, cô vẫn thật sự không tưởng tượng nổi.

“Lạc Trần, em đã từng muốn chuyển từ nghiệp dư sang chuyên nghiệp, tiếp tục quay quảng cáo chưa?”

“Tha cho em đi chị Trình!” Lạc Trần đầu hàng, “Urey kêu chị hỏi đúng không?”

“Hiềm thấy đại sư nhìn trúng em.” Chị Trình chớp mắt cọ cọ Lạc Trần.

“Điều đó cũng cần hai bên tình nguyện mới được cơ, còn bên này chẳng rành rành ra chỉ theo mỗi ý mình đẩy thôi.”

Chị Trình cười ha hả, “Tiếc thật, có tiềm năng tốt như vậy, chị cũng cảm thấy cô nhóc em rất khá.”

Lạc Trần sờ sờ má, “Lẽ nào đúng là thiên sinh lệ trí nan tự khí.” [3]

Vừa nói xong điện thoại vang lên, liếc liếc tên người này.

Cúi đầu nhìn một cái, suýt nữa thì đánh rơi điện thoại, không nghĩ ngợi liền ấn phím tắt.

“Hai ngày nay em tắt điện thoại, nhìn trái nhìn phải, không phải là để trốn người này đấy chứ?”

Lạc Trần ngừng lại một lát, cười nói, “Không có chuyện ấy đâu.”

Lạc Trần trở về nhà, vừa vào cửa đã thấy hai khuyển thần ngồi chồm hổm ở phòng khách, huyết thái dương lại giật giật đau nhức. Tắm xong bước ra, khuyển thần số một đang canh trước cửa phòng tắm lập tức kéo cô vào trong phòng, nghiêm chỉnh chờ đợi.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sự tình thật ra rất đơn giản, chính là một người anh em của Liên Ân bị vào cục, muốn cô giúp đưa người ra, trên thực tế là muốn cô nhờ ba mình giúp xin ra.

“Em nghĩ chuyện này cũng hơi khó, ba em vốn rất ghét nhờ quan hệ nội bộ.” Lạc Trần ngã lên giường, vắt thành tư thế ngủ hình chữ đại.

“Lạc Trần, chuyện này chị nhờ mây, dù thế nào mây cũng phải giúp chị.”

Lạc Trần nghiêng đầu hỏi Bách Hiểu Sinh [4] đang ngồi dưới sàn, “Ai thế? Nhìn chị gái căng thẳng vậy.”

Thẩm Hạ Thụy cười hư hỏng, “Anh nó, ông anh yêu dấu.”

“Được đấy Liên Ân, mẹ chị sinh cho chị một ông anh lúc nào thế?”

Liên Ân ngại ngùng hiềm thấy, “Lạc Trần, một câu thôi, mày giúp hay không giúp?”

“Giúp, đương nhiên giúp, ai bảo chị là chị em, chị gái thân yêu ả.” Lạc Trần cười híp cả mắt, cười trên nỗi đau của người khác đúng là cách hiệu quả nhất để tiêu biến nỗi buồn của mình, tăng thêm niềm vui.

Thành thật mà nói Lạc Trần không ngờ cũng có một ngày Liên Ân rơi vào bẫy tình, trước kia Liên Ân tự nhận mình là đồng tính luyến ái, với đàn ông thì làm anh em, còn với phụ nữ lại làm tình nhân, khinh thường yêu đương nam nữ, không ít lần cười nhạo cô và Thẩm Hạ Thụy, nhưng hiện tại, có thể nói là vòng luân chuyển chế nhạo. Liên Ân đắn đo xong việc lập tức rời đi, cô không ngốc đến độ ở lại để làm trò cười cho hai đứa yêu nghiệt kia, nhưng cho dù đối tượng cười nhạo không có mặt, Lạc Trần và Thẩm Hạ Thụy vẫn có thể tiếp tục cười đến run cả người.

“Hóa ra là gã đàn ông mất hai cái răng cửa đấy hả.”

“Mày quen à?” Thẩm Hạ Thụy đối với loại chuyện này cực kỳ hứng thú.

“Nghe nói, chưa gặp, nhưng sẽ có cơ hội gặp thôi, dấu sao cũng là anh rể yêu dấu mà.” Lạc Trần cười khanh khách.

Cười được nửa chừng, Lạc Trần đột nhiên nhớ đến một chuyện, chuyển hướng sang Thẩm Hạ Thụy, như có như không, như ẩn như hiện, hắng giọng, “Hôm nay thời tiết không tệ, nhớ lại cái hôm say rượu năm ấy, trời quang vạn dặm, nói chung hôm đó mày đưa tao về nhà hả?”

Bách Hiểu Sinh ồ một tiếng, sau đó cười như thể cả thế giới chỉ có mình cô ấy, “Mày không nhớ à?” “Nhớ mà tao còn hỏi mày.” Lạc Trần nhìn Thẩm Hạ Thụy cười đến rũ rượi cả người, “Mày cho tao thoải mái coi nào.”

“Nói thật nhé, thằng cha đấy trông rất có tiền đồ, lại quyết đoán, dạy bảo tốt có thể sánh ngang với bạch mã của chúng ta.”

Khóe mắt Lạc Trần giật giật, dự cảm chẳng lành xông vọt lên não bộ, “Thằng cha nom thế nào?” Ôm tia hy vọng cuối cùng, hy vọng không phải anh ta, hy vọng chỉ là một gã trong quán rượu, dù sao cũng không cần chịu trách nhiệm.

“Khỏi phải hỏi nữa, người ta là Hạ Thiên Liên.” Lần này Thẩm Hạ Thụy như Lạc Trần mong muốn, vô cùng dứt khoát nhanh gọn giúp Lạc Trần thoải mái, đúng là vừa đau vừa khoái.

Lạc Trần vô thức phun ra một câu, “Tao không muốn chịu trách nhiệm với hần.”

“Vậy anh chịu trách nhiệm với em cũng được.” Thanh âm trầm thấp mộc mạc truyền từ cửa vào.

Hạ hồ ly tựa lên cửa phòng mỉm cười với Lạc Trần, một nụ cười đậm nhạt, bốn mùa như xuân, phản chiếu ánh sáng. “Nụ hôn đầu của người đàn ông không đáng giá, nhưng cũng không hề rẻ mạt.”

—***—

[1] một khu thắng cảnh nổi tiếng ở Trung Quốc (Jiuzhaigou)

[2] Một bộ phim của đạo diễn Trương Nghệ Mưu (1998)

[3] Thiên sinh lệ trí nan tự khí: Sắc đẹp trí tuệ trời cho khó uống phí.

[4] ý chỉ người tinh thông mọi việc.

20. Chương 39-40

CHƯƠNG 39

Dịch: rainyalice

Trong lâu đài kiểu Âu lấy màu xám làm chủ đạo, hoa súng đốm sắc trắng trong tầng sáng mờ hồ, xám trắng quyện vào nhau tạo nên một khung cảnh vô cùng quyến rũ hút hồn, người con gái nằm nghiêng trên chiếc giường nhỏ trải nhung mềm mại tinh khiết, vẻ ngoài xinh đẹp, dáng người thon thả, gương mặt trắng nõn, ánh mắt đậm nhạt, ống kính chụp được một khoảnh khắc ngừng đầu.

Bối cảnh là một chiến trường kỳ dị, không khí cổ xưa, áp lực dày đặc, người con gái mang trường bào, gương mặt trắng ngần, bên eo thắt dải đai màu đen, giày ống cao, xuất hiện giữa màn u tối, hiện lên với vẻ cao ngạo mà tùy hứng. Đôi tay cô mang găng da bán nửa màu xám, mười ngón tay lộ ra ngoài, mảnh khảnh lại hơi có phần trắng xanh. Dưới hàng mi tím bạc là một đôi mắt thuần khiết đen láy mơ màng, khe vuốt lên cánh sen đỏ tươi giữa trán, trong khoảnh khắc cô xoay người, nhiếp ảnh gia đã biến vẻ đẹp này thành vĩnh hằng.

Hồ nước, dưới ánh trắng loang lổ, nước xanh ánh sóng trầm lắng nổi với bến bờ màu trắng bạc, người con gái mang y phục đen thuần vẽ nước mà tối, mái tóc dài đen nhánh, lẫn trong gió đêm lại không rối, như tơ như lụa, bên lỗ tai khảm một viên ngọc màu đen hình lưỡi liềm tinh xảo, tỏa ra tia sáng yếu ớt, đôi mắt tựa thạch anh mơ màng kỳ ảo mà rõ nét.

Dưới tàng cây phong hoang dại, người con gái như cười như không dựa vào gốc cây, mái tóc dài đen óng thắm màu trời buộc ra sau gáy, còn vương lại chút tóc mai bên tai, choàng tấm áo mềm mại xanh thắm điểm thêu hoa văn ngọn lửa màu xám nhạt, ống tay áo rộng lớn dài đến khuỷu tay, cổ tay phải hơi lộ có vẽ một bông ngọc lan, trong sắc trắng phảng chút xanh, kiêu diễm quyến rũ.

...

Phòng họp bộ phận kế hoạch quảng cáo, trong bóng tối, đoạn phim lần lượt chiếu ra, mười lăm phút sau, chủ nhiệm bộ phận quảng cáo kiêm kế hoạch – tổng thanh tra Vương Đào ra dấu cấp dưới bật đèn, phòng hội nghị lại trở nên sáng sủa.

“Wendy Lạc, người mới của Mị Thượng.”

“SA2 kỳ này của chúng ta thiên về cảm xúc tĩnh lặng, chuỗi cánh đồng này, mang nét thanh nhã, có thể cân nhắc.”

“Khí chất người mẫu tươi mát, lại mang hơi hướm hoang dã, về hình tượng ăn khớp với hiệu quả chúng ta cần.”

“Trong tài liệu có ghi cô người mẫu này chưa từng tham gia bất cứ hoạt động quảng cáo thương mại chính thức nào, kinh nghiệm có phải quá non nớt?”

“Kinh nghiệm non nớt là việc do nhiếp ảnh gia xử lý, trên thực tế đối với bộ ảnh này, tôi không nhìn ra kinh nghiệm thiếu sót của cô ấy.”

“Rầm!” Tiếng vang nặng nề của tập văn kiện ném lên mặt bàn.

Mọi người quay đầu nhìn về phía ghế chủ tọa.

“Tại sao lại tìm người mới?” Sếp đặt ra câu hỏi.

Vương Đào nhất thời chưa phản ứng kịp, “Trong tài liệu Mị Thượng chuyển tới, nhận xét một cách tương đối thì cô ấy là người phù hợp nhất.”

Mạc Hoàn cầm tài liệu trên mặt bàn lật qua, “Phù hợp nhất? Vậy sao, tôi cho anh thời gian một tuần để tìm ra điểm phù hợp hơn.”

Mạc Hoàn đứng dậy, chuyển tài liệu cho trợ lý, bước ra khỏi phòng họp.

“Tổng giám đốc hình như rất không bằng lòng.” Một lúc lâu sau, có người lên tiếng trước.

“Không phải hình như, căn bản đúng là vậy.” Vương Đào than thở.

“Chúng ta trình bày thật sự kém đến thế sao?”

“Có lẽ là chưa đến nỗi, sếp hình như thuần túy chỉ là không bằng lòng với cô người mẫu này.”

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên màn hình, tiếc nuối.

“Giờ phải làm thế nào đây? Bộ phận quan hệ quảng cáo của SA kỳ trước đã nhận sự quan tâm đặc biệt rồi, không lẽ lại tăng thêm một cấp độ chứ?” Con đường phía trước thật xa vời.

“Có thể làm gì nữa, cố gắng làm việc dốc sức trong một tuần để tìm dạng ảnh làm cho sếp hài lòng.”

Vương Đào nghĩ ngợi một chút, gật đầu căn dặn, “Trước tiên mọi người cứ tiếp tục làm việc, Tiểu Vu, cậu liên hệ với người phụ trách của Mị Thượng đi.” Mọi người đứng dậy, tan họp. Lạc Trần hiện tại hoàn toàn bị Hạ Thiên Liên ăn chết luôn, hai ngày trước dưới căn trọ của cô Hạ Thiên Liên nói — hôm đó em làm gì với anh trong lòng em tự rõ, nếu như em thật sự không muốn chịu trách nhiệm, làm xong rồi chuồn, anh cũng chẳng còn lời nào để nói, dẫu sao anh cũng là một người đàn ông, anh chịu đựng được, Lạc Trần khi ấy nghe xong gần như chưa kịp thở một hơi đã chạy mất.

Còn về Lạc Trần đối với Hạ Thiên Liên, có thể nói là phục tùng mệnh lệnh, không tuân theo không được, bởi một khi cô muốn trái lệnh, Hạ Thiên Liên sẽ cười híp mắt, quăng ra câu nói gần đây thường sử dụng với tần suất cao nhất, “Lạc Trần, nếu không chiều nay hai chúng ta đến cục nộp chứng minh đi, cũng an tâm phần nào.” Đây là an tâm ai hử!

“Lạc Trần, em có gian tình với sếp à, cứ liếc mắt đưa tình thần bí thế.”

Ba phút trước khi tan làm, xung quanh cô đột nhiên bu một đồng người, mắt người nào người nấy lóe sáng.

“Lạc Trần, chị Cát Văn thấy em rất được, xứng đôi với sếp, đứng cạnh nhau như trai tài gái sắc, về sau sinh con nhất định sẽ xinh đẹp, nhớ để chị làm mẹ nuôi nhé.”

Lạc Trần nhàn hạ dựa lưng vào ghế, khẽ hừ một tiếng, “Nào có thể chứ, người ta cao quý biết bao, em làm sao trèo cao được.”

“Bớt giả vờ đi, em với sếp ấy, lúc nào cũng bốn mắt nhìn nhau, tim hồng bắn tứ phía blah blah, người mù cũng nhìn ra được đó là pháo hoa của tình yêu.”

“Sắc sảo, sắc sảo!” Lạc Trần bái phục.

“Mọi người vẫn chưa tan làm à?” Thanh âm mộc mạc hàm chứa một tia cười nhàn nhạt, tất cả lần lượt quay đầu, không phải Hạ Thiên Liên thì là ai.

“Chào sếp!”

Hạ Thiên Liên gật đầu với mọi người, sau đó quay sang Lạc Trần, “Anh đợi em ở bãi đỗ xe.” Nói xong tiêu sái xoay người, rời khỏi hiện trường. Năm giây sau, tất cả đồng loạt chỉ vào Lạc Trần, thốt ra một tiếng “ồ” ngồn ngồn uốn lượn lạ lùng. **CHƯƠNG 40**

Dịch: rainyalice

“Lạc Trần, em đúng là không thành thật.” Giữa bữa cơm, Hạ Thiên Liên đột nhiên lên tiếng.

Bàn tay cố gắng cắt miếng bít tết khựng lại, ngẩng đầu nhìn người đối diện, Hạ Thiên Liên đã buông dao nĩa xuống, lúc này thần nhiên nhấp cà phê.

“Em không thành thật lắm.” Nói xong còn bổ sung một nụ cười vô cùng chân thành để chứng minh.

Hạ Thiên Liên nhíu mày, “Nếu không buổi chiều hai chúng ta đến cục nộp chứng minh đi, cũng bớt lo hử.”

Lạc Trần vừa nghe, suýt nữa cắt bay miếng thịt bò ra! “Thế này cũng cần sao?!”

Hạ Thiên Liên nhún nhún vai, “Em biết mà, tự ý dùng thêm tài nguyên là điều kiện hoàn hảo để giành được chiến thắng.” Lạc Trần sùng bái một cách vô cùng chân thành, “You are my role model.”

Hạ Thiên Liên đặt tách cà phê trong tay xuống, hơi hờ hững dựa lưng vào ghế, “Có muốn nghe chuyện của anh không?”

“Không cần, cảm ơn.”

Hạ Thiên Liên mỉm cười, giọng nói có phần thờ ơ, “Khi anh lên mười, ba anh từng nói với anh, nếu muốn thành công, vậy thì phải dối mình một chút, trước năm hai mươi tuổi, anh không thể nào hiểu được câu nói này, học đại học bên Anh, đề tài của anh, mất ba năm để chuẩn bị nghiên cứu, nhưng cuối cùng lại bị giành cho người khác. Một tháng sau, lúc anh bị trường bên Anh cho thôi học, có một cô gái mà anh luôn nghĩ sẽ yêu anh suốt cả cuộc đời, cô ấy nói thứ cô ấy yêu vốn không phải là anh.” Hạ Thiên Liên ngồi thẳng dậy, tay nhéo má, nhìn Lạc Trần, “Hiện tại anh muốn thành thật với em, Lạc Trần.”

Lạc Trần nuốt nước miếng, “Cơ bản lúc này em không biết nên nói gì nữa.”

Hạ Thiên Liên bật cười, lại dựa vào ghế, “Em cảm thấy anh đang tranh thủ sự đồng cảm sao?”

“Trên thực tế em lại cảm giác như mình đang nghe một vị giáo sư triết học nêu ví dụ giảng bài.”

Hạ Thiên Liên cười phá lên, ung dung mà mặc kệ, “Chuyên ngành đại học thứ hai của anh quả đúng là triết học.” Hần thu lại nụ cười, nói một cách nghiêm túc, “Lạc Trần, anh chỉ hy vọng em cũng có thể thành thật với anh một chút.”

Sau bữa tối, đáp ứng “lời mời” chân thành của Hạ Thiên Liên, hai người đi vào trung tâm thành phố xem phim, “Venus” [1], bản Anh rất nghệ thuật, quay khá thành công, chỉ ít Lạc Trần cũng không ngủ giữa chừng, về đến nhà trọ đã gần mười một giờ.

Lạc Trần nhảy xuống xe vẫy vẫy tay về phía sau, Hạ Thiên Liên hiếm khi gọi cô lại.

“Anh vẫn câu nói đó thôi, quyền quyết định luôn nằm trong tay em.” Hạ Thiên Liên nói xong, lái xe rời đi.

Lạc Trần trông theo chiếc xe xa dần, mắt hút ở chỗ ngoặt.

“Sao hiện tại em không trả lời hần ta, em đồng ý.” Giọng nói mĩa mai truyền đến từ phía sau, giữa lúc đương hiu quạnh chẳng có bóng người có vẻ lạnh lùng dị thường, Lạc Trần giật bản mình, xoay người nhìn Mạc Hoành đang đứng dưới bóng cây nơi chiếu rọi ngọn đèn đường, nửa thân trên bị bóng đêm che phủ, nhìn không rõ ràng.

“Anh —”

“Tôi làm sao?” Anh chậm rãi bước về phía cô, ánh sáng mờ ảo trên người anh dần hạ xuống.

Lạc Trần háng cổ họng, “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Mạc Hoành đã đứng trước mặt cô, Lạc Trần cảm giác tay của Mạc Hoành chậm rãi vươn ra sau gáy cô, cảm xúc lạnh buốt khiến cô rùng mình, nhưng không hề đẩy ra.

“— Lạc Trần, em cách xa hần ra một chút cho tôi.” Âm điệu lãnh đạm mang theo sự tức giận từ từ vang lên.

—***—

[1] một bộ phim được sản xuất vào năm 2006 của đạo diễn Roger Michell.

21. Chương 41-42

CHƯƠNG 41

Dịch: rainyalice

Sáng sớm ngày hôm sau, Lạc Trần nhận được điện thoại của Lạc Vĩ Minh, chuyện của Liên Ân coi như giải quyết xong, nhưng không thể tránh khỏi vì chuyện này mà Lạc Trần bị ba sặc ột trận, trên một khía cạnh nào đó, Lạc Vĩ Minh là người tương đối thanh cao, cũng có thể tóm lại là do ý thức giai cấp tồn tại phổ biến ở người làm quan.

“Con là loại người nào, mà họ là loại người nào? Thái độ của mình phải đoan chính, người không nên kết giao thì đừng kết giao.”

Lạc Trăng không cam lòng “dạ” mấy tiếng, thâm nghĩ, cũng không hẳn là người.

Kính cẩn cúp điện thoại, đến trước gương trong nhà tắm soi hồi lâu, chắc một tiếng rồi quay về phòng, lấy ra một chiếc áo tay lỡ, cổ cao bán nửa thay vào.

Có lẽ là vì tối qua ngủ không ngon, nên hôm nay tinh thần cả người cũng không tốt lắm, vừa đến cửa công ty, suýt nữa đụng phải Trương Khiết từ trong bước ra, Trương Khiết giật mình, một khắc sau bèn thần bí kéo Lạc Trần vào góc cầu thang, “Lạc Trần, rốt cuộc cậu có mấy người đàn ông?”

Lạc Trần không hiểu — không hiểu vì sao có người lại thích kéo cô nằm vùng đến thế.

“Đừng giả vờ nữa, bên trong có một người đàn ông, đợi cậu từ lâu rồi.”

Lạc Trần kinh ngạc, lại cười hỏi, “Ai thế?”

“Tìm cậu, tớ làm sao biết được.” Trương Khiết trách cô, “Nhưng, gã đàn ông đó thật sự trông rất được, nếu không nằm trong phạm vi nuôi dưỡng của cậu, dù thế nào cũng đừng quên cô em gái này, nước phù sa không chảy ruộng ngoài mà.”

“Được thôi.” Lạc Trần mỉm cười đi vào công ty, vừa liếc mắt đã thấy cái người nghe đầu đã đợi cô cả buổi, lúc này người đó đang ngồi chếch với cô uống trà ở chỗ tiếp khách, chẳng biết vì sao, nhìn bóng lưng ấy Lạc Trần lại có vài phần thất vọng.

Gã đàn ông cũng trông thấy cô, đặt tách trà xuống bước đến, “Hey.”

“Tôi quen anh sao?”

Gã đàn ông sững sốt, giọng nói có mấy phần kinh ngạc, “Lạc tiểu thư đúng là quý nhân hay quên, tại hạ họ Thiệu, tên một chữ Dương.” Lại tiếp tục mỉm cười, bổ sung một câu, “Chúng ta đã từng xem mắt.”

Lạc Trần cũng học theo hần cười như đương nhiên, “Không nhớ rồi.” Nói xong định chạy mất.

“Em họ Mạc Hoàn.” Thiệu Dương kéo cô lại, “Nhớ ra chưa?”

Lạc Trần xoay người nhìn hần, cảm giác như đang nhìn một đồ vật gì đó vô cùng thú vị.

“Tôi chỉ muốn mời cô đi xem ca kịch.” Thiệu Dương buông tay, “Đừng phòng bị tôi như vậy chứ.”

Lạc Trần dáng bộ như ngẫm nghĩ, cuối cùng lại nói, “Cũng được, lúc nào thế?”

Thiệu Dương nghe vậy, mặt mày rạng rỡ, “Cuối tuần này, tôi đến đón cô.”

Lạc Trần thì thế nào cũng được, gật đầu coi như đáp ứng.

Thiệu Dương vừa mới đi khỏi, bên cạnh Lạc Trần đã bu một đồng người, từng đôi mắt ham học ngóng nhìn cô.

“Ánh mắt em vẫn chưa kém đến thế.”

“Vậy em sao còn đồng ý với người ta đi xem ca kịch gì chứ?” Vương Mẫn Mai chỉ ra điểm then chốt.

“Điều hòa cuộc sống, đơn thuần là giải trí.”

“Lưu manh.” Trương Khiết ném cho cô một ánh mắt khinh bỉ.

“No, no, no.” Lạc Trần giơ ngón tay lắc lắc mấy cái, “Người ban nãy vừa đi mới đúng.”

Xoay người nhìn về phía văn phòng của Hạ Thiên Liên, “Anh ta vẫn chưa đến hả?” Đã vào giờ làm việc rồi, người lại không có ở đây, tình trạng này rất hiếm gặp.

“Ăn trong bát, nhìn trong nồi.” Trương Khiết chạy qua chặn tầm nhìn của Lạc Trần.

Lạc Trần cười đáp, “Tớ dành nghĩ trong lòng vậy.”

Vương Mẫn Mai dè bủ, “Em mà sinh ở thời cổ đại xác định chắc sẽ bị ngâm lồng heo [1].”

“Sếp đi công tác Hồng Kông, khoảng một tuần sau mới về.” Lăng Cát Văn tốt bụng giải thích.

Lạc Trần ồ một tiếng, nghĩ cái tên Hạ Thiên Liên này sao đang yên đang lành lại chạy đi công tác.

Chạng vạng ngày hôm sau, Thiệu Dương quả đúng là lái xe đến đợi dưới nhà trọ của Lạc Trần, lúc Lạc Trần đi xuống đã nhìn thấy hán dựa vào cạnh xe mỉm cười như thể tất cả đều vô hại, Lạc Trần cũng không ngượng ngừng, lên thẳng xe.

Cổng nhà hát lớn, biển người lục tục bước vào, Thiệu Dương đi mua đồ uống, Lạc Trần đứng trên cầu thang nhìn dòng người qua lại.

“Đang tìm ai vậy?” Thiệu Dương mua đồ uống xong liền trở lại.

Lạc Trần ném cho hán một vẻ mặt sùng bái, “Cảnh sát đều có khả năng nhìn thấu giống anh sao?”

“Không, nên nói là, gã cảnh sát như tôi đặc biệt có tài quan sát.” Mỉm cười ý bảo Lạc Trần vào rạp, một khắc sau đột nhiên nhìn thấy người quen, “ơ” một tiếng, hét với về phía người nọ, “Thận Linh!”

Bóng dáng trong chiếc đầm màu trắng kia xoay người lại, không phải Đường Thận Linh thì là ai, lúc này vẻ mặt Lạc Trần tương đối nghiền ngẫm.

Đường Thận Linh bước qua, mỉm cười chào Thiệu Dương một tiếng, đoạn nhìn sang Lạc Trần khẽ gật đầu, “Khéo thật.”

“Khéo.”

“Các em biết nhau à?” Thiệu Dương nghi hoặc,

Lạc Trần lướt qua hán, “Anh cảnh sát này không phải rất có tài quan sát sao?”

“Cô không thể không châm chọc tôi à?” Thiệu Dương cười khổ, cũng không để bụng, quay sang Đường Thận Linh, “Sức khỏe tốt hơn rồi chứ?”

“Ừm. Mạc đại ca nói ngày mai sẽ dẫn em đi kiểm tra lần nữa.”

Lạc Trần nghe vậy, cảm thấy hứng thú tan biến, đang muốn bỏ đi, Đường Thận Linh đột nhiên kéo cô lại.

“Cô muốn đi đâu?”

Lạc Trần cúi đầu nhìn bàn tay kéo tay áo cô, lại ngẩng lên nhìn gương mặt xinh đẹp của Đường Thận Linh, “Buông ra.” Câu này của Lạc Trần rất bình thường, giọng nói cũng rất bình thường, nhưng Đường Thận Linh như bị hù dọa, lập tức buông tay.

“Lạc Trần, Thận Linh gan nhỏ, cô đừng dọa em ấy.”

“Tôi thì nào dám.” Lạc Trần cười nói, có phần lơ đãng.

Khuôn mặt của Đường Thận Linh dần dần ửng hồng, “Vây, sắp đến phần mở màn rồi, hai người vào đi, tôi cũng nên đi đây.”

“Đợi đã,” Thiệu Dương gọi cô ta lại, “Mạc Hoành có phải cũng tới không?”

Đường Thận Linh liếc Lạc Trần một cái, gật gật đầu, “Anh ấy ngại bên ngoài đông người, nên vào trước rồi.”

“Sau khi vở diễn kết thúc, em kêu Mạc Hoành gọi điện cho anh nhé, chúng ta đã lâu không cùng nhau ăn bữa cơm.” Thiệu Dương không đợi cô ta chần chừ, nói tiếp, “Cứ quyết định như vậy nhé. Đi đi, đừng để anh ấy chờ lâu.”

Lạc Trần cầm quyển sổ nhỏ “Turandot” [2] khẽ quạt quạt, tinh thần nhàn nhã, nhưng khóe miệng hơi nhếch lên lại lộ ra tia giễu cợt rõ nét.

Đây là vở kịch duy nhất Lạc Trần đã từng xem mà không hề buồn ngủ. Đến khi diễn được phân nửa, Lạc Trần cảm thấy cô cần phải ra ngoài cho thoáng khí, bằng không ngọt ngào chết mất.

Vốn đang chăm chú xem vở diễn – Thiệu Dương phản ứng rất mau, kéo tay cô lại, “Đi đâu thế?”

Lạc Trần “chặc” một tiếng, nghiêng cười ghé sát tai hắn, “WC, đi không?”

Thiệu Dương ho hai tiếng, “Cô đi đi, đừng đi lạc nhé.”

Lạc Trần khom lưng đi ra lối giữa, động tác này thực sự rất khổ sở, may mà chỗ họ ngồi cũng gần sát, qua hai ba ghế cũng ra được. Lúc ra đến đường chính nhất thời quên mất còn có bậc thang, vừa ra được ba mét, cái bậc thang 10cm kia đã làm cô quỳ sụp xuống.

Người ngồi ở chỗ bên cạnh hành lang kịp thời vươn tay đỡ lấy khuỷu tay của cô.

“Cảm ơn.” Lạc Trần kinh hãi chưa kịp định thần.

“Đừng khách sáo.”

Cả người cứng đờ, Lạc Trần ngẩng đầu lên, một gương mặt tuần tú mơ hồ lại quen thuộc chiếu vào tầm mắt, dưới ánh sáng ảm đạm, đôi mắt đen lầy sâu thẳm kia rực rỡ vô ngần.

Lạc Trần khựng lại hai giây, giây giữa khoát khỏi sự ràng buộc trên bả vai, vô thức nói một tiếng cảm ơn, làm như không có việc gì đi vào toilet

Nửa đoạn sau, não bộ Lạc Trần đã tỉnh táo đến độ quả thực có thể thuyết minh về Copenhagen lâu lâu.

Thành thật mà nói, anh ngồi ở sườn ngoài cùng sau hàng hai, cách vị trí của cô nói xa thì không xa, nói gần — lại rất gần. Tay bất giác vuốt lên cổ, vết thương ba hôm trước, người đó đã cắn trước giờ không biết nặng nhẹ! Nhớ lại điều này, Lạc Trần bỗng có chút không được tự nhiên, dịch dịch móng, ngồi ngay ngắn, nhìn thẳng phía trước.

“Hiếm thấy cô xem nghiêm túc như vậy?” Thiệu Dương nghiêng đầu thấp giọng nói.

“Tôi cũng hiếm gặp quân nhân đào ngũ như anh.”

Thiệu Dương mỉm cười, “Nói thật, ‘Turandot’ tôi đã xem hai lần, đây là lần thứ ba.”

Lạc Trần không nhìn hắn, chỉ nói, “Anh đúng là nhân hạ thảo mái.”

—***—

[1] một hình phạt nghiêm ngặt để trừng trị gian phu dâm phụ (trói lại nhốt vào lồng heo, rồi ngâm xuống sông).

[2] “Turandot” là một vở nhạc kịch – một kiệt tác của Puccini, đây là một vở kịch kể lại những câu chuyện truyền thuyết thần kỳ của Trung Quốc trong tưởng tượng của người phương Tây.

CHƯƠNG 42

Dịch: rainyalice

Diễn viên cúi chào, màn kịch hạ xuống, tất cả đều hoàn hảo không tì vết.

Lúc rời rạp hát, Lạc Trần để ý người nọ đã tách khỏi chỗ ngồi.

Cổng nhà hát lớn, biển người dần dần tản ra, màn đêm buông xuống, cơn gió lạnh thổi tới khiến cô không khỏi rùng mình.

“Lạnh à?” Thiệu Dương hỏi.

Lạc Trần nghiêng người đánh giá cái tên bên cạnh, “Tôi không thích bộ trang phục này của anh đâu.”

Thiệu Dương nghe xong, bật cười sang sảng, “Tôi cũng chưa nói muốn cởi áo đưa cho cô mà.”

Lạc Trần trầm nghĩ, nếu anh dám cởi cái áo sơ mi duy nhất trên người xuống, thế thì đúng là giở trò lưu manh rồi.

Thiệu Dương nhận điện thoại, sau khi cúp máy liền cười khỏ với Lạc Trần, “Thận Linh nói họ có việc đi trước. Thật là, muốn để cái tên đó mời bữa cơm cũng khó thật. Xem ra tối nay chỉ có hai chúng ta ăn cơm thôi.”

Lạc Trần cười hì hì, “Tôi vẫn chưa đồng ý ăn cơm cùng anh mà.” Đang nói thì tiếng di động vang lên, trượt mở màn hình, dãy số hiển thị trên đó khiến Lạc Trần nhú mày, thông tin chỉ gõ tên một địa danh, không có một chữ thừa thãi nào, thật là, anh ta trước giờ chẳng có kiên nhẫn gửi tin nhắn.

“Chắc cô sẽ không nói với tôi hiện tại chỉ có một mình tôi ăn cơm đấy chứ?”

“Có tài quan sát!” Lạc Trần vỗ vỗ bả vai Thiệu Dương, “Cảm ơn anh hôm nay đã mang đến một vở kịch hay, có cơ hội tôi sẽ báo đáp anh ha.”

Thiệu Dương híp mắt, đang định lên tiếng, Lạc Trần đã nhảy lên một chiếc taxi vừa khéo chạy qua rồi rời đi.

Vườn Mẫu Đơn, một nhà hàng Trung Quốc khá đặc sắc, bởi trước đây cũng có vài lần cùng ba đến nơi này nên cũng không quá lạ lẫm, Lạc Trần báo danh tính người mời khách xong, lập tức được phục vụ cung kính đưa lên lầu.

Hương trà thanh nhạt bao trùm lên cả gian phòng, Lạc Trần đẩy cửa bước vào đã trông thấy người đàn ông tao nhã đang ngồi sau bàn trà, động tác hoàn mỹ thông dong ngâm trà.

Nghe tiếng mở cửa, người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt không một gợn sóng hơi rung động, tiếp đó lại khôi phục bình tĩnh. “Tôi nghĩ em sẽ không tới.”

Lạc Trần nhún nhún vai, “Có người mời khách, không đến thật đáng tiếc.” Nói xong bước đến ngồi phía đối diện, thuận tay nâng một chén trà uống một hơi cạn sạch chẳng nho nhã tẹo nào.

Người đàn ông vươn tay nhận lấy chén trà của cô, chuyển lại một chén khác chưa uống qua trong tay mình, động tác tùy hứng tự nhiên.

“Tôi nói này, Mạc công tử, anh sẽ không nhỏ nhen đến mức muốn bắt tôi uống no trà đấy chứ?”

“Em rất khát, không phải sao?” Vẻ mặt của Mạc Hoàn vẫn không một gợn sóng như ban đầu.

“Câu này còn được.” Lạc Trần nhú mày, “Tôi lại không hề biết anh tường tận đến thế.”

Mạc Hoàn không để ý đến sự châm chọc này, vươn tay tìm đến chiếc cốc của cô.

“Gì thế?” Lạc Trần theo phản xạ kêu lên một tiếng.

Bàn tay vươn đến phân nửa bỗng khựng lại, có chút lúng túng, “Vết thương — vẫn ổn chứ?”

Lạc Trần không ngờ anh sẽ nhắc đến điều này, “Cảm ơn đã quan tâm, chỉ tím một mảng lớn thôi.” Chữ “lớn” thốt ra vô cùng mạnh mẽ.

Mạc Hoàn thu tay về, chỉ đáp, “Tôi sẽ không nói lời xin lỗi.”

Lạc Trần hừ một tiếng, “Tôi cũng chẳng trông chờ anh sẽ nói.”

Một lúc sau hai người chẳng ai lên tiếng, cục diện có chút bế tắc, Lạc Trần nghĩ không ra, một khắc trước mình sao lại muốn chạy đến nơi này, đúng là bị quỷ ám!

“Tôi tưởng em không thích ca kịch!” Thật lâu sau Mạc Hoàn mới lên tiếng, giọng nói có phần lạnh nhạt.

“Trên đời này, chẳng có thích hay không thích một cách tuyệt đối.” Lạc Trần đáp.

Ánh mắt anh tối sầm lại, “Vậy em nói xem, em hiện tại thích gì? Tạp chí? Ca kịch? Hay là — Hạ Thiên Liên? Thiệu Dương?” Thanh âm giá buốt đến thấu xương.

Lạc Trần đứng dậy, khước miệng khê động, “Tôi không muốn cãi nhau với anh.”

“Vậy, hòa hảo thì sao?” Con ngươi đen láy như mực vẫn dán chặt lấy cô.

Trái tim Lạc Trần khê nảy lên, nhưng lập tức lại châm biếm, “Hòa hảo? Đường Thận Linh của anh sẽ đồng ý sao?”

Mạc Hoàn trừng mắt nhìn cô, “Em không cần nhắc đến cô ấy.”

Lạc Trần chống hai tay lên mép bàn, cúi người sát lại gần, thanh âm mang ý cười, “Người tôi muốn nói đến chính là cô ta, Mạc Hoàn, vấn đề giữa chúng ta, không phải Thiệu Dương, cũng chẳng phải Hạ Thiên Liên, mà là cô ta.”

Mạc Hoàn chậm rãi đứng lên, đôi mắt lạnh lẽo bỗng ánh lên vài tia ấm áp, “Lạc Trần, không phải anh thì không được.”

Mấy giây sau Lạc Trần không hề phản ứng được, anh ta chuyển ý có phần quá nhanh, “Xin lỗi, anh vừa nói gì cơ?” Cô hoài nghi mình đã nghe nhầm.

Mạc Hoàn kể môi bên tai cô, giọng nói hơi khàn khàn, “Lạc Trần, không phải anh thì không được.” Nhắc lại từng câu từng chữ, đôi mắt giấu ẩn sâu dưới mái tóc đen trở nên phức tạp mà rực rỡ hiếm thấy, “Bởi vì... chỉ có Mạc Hoàn mới là người em muốn.” Câu nói cuối cùng anh thốt ra dịu dàng đến lạ lùng.

Lạc Trần đỡ đầu, nhất thời không tìm được cách diễn tả, “Anh —”

“Anh làm sao?” Mạc Hoàn từng bước áp sát, lúc anh tức giận hoặc nắm chắc thắng lợi trong tay thường nói câu này.

Lạc Trần từ lúc bắt đầu, quãng thời gian này luôn khiến cô có chút chẳng thể tiếp tục được nữa, trầm mặc vài giây đột nhiên bật cười.

“Cởi cúc áo ra.” Cô nói.

“Cái gì?” Hiếm khi thấy trên khuôn mặt của Mạc Hoàn xuất hiện sự kinh ngạc.

“Tôi nói, cởi cúc áo trên trang phục của anh ra.”

Một lúc sau thấy Mạc Hoàn không hề có ý động tay, “Anh không làm thì để tôi làm cũng được.” Nói xong lách mấy bước qua chiếc bàn nhỏ, đi đến bên người anh.

Mạc Hoàn vẫn đứng tại chỗ nhìn cô, con ngươi sâu không thấy đáy. Lạc Trần vươn tay cởi áo vest Âu phục của anh một cách thành thạo, sau đó là cúc áo trên sơ mi... Nước da trắng bóc dần dần lộ ra, một sợi dây chuyền bạch kim như ẩn như hiện, Lạc Trần cắn xuống vô cùng nhanh, Mạc Hoàn phản ứng lại, sự đau đớn khiến anh khê nhú mày, nhưng chẳng mấy chốc có ý muốn đẩy ra, khước miệng xinh đẹp dường như còn thoáng một nụ cười nhàn nhạt.

Tiếng xe đồ ăn va phải cánh cửa đã phá vỡ căn phòng tĩnh lặng mờ ám, một cô gái phục vụ vừa đến đưa thức ăn bị cảnh tượng trước mắt dọa không nhẹ, khuôn mặt đỏ bừng.

Trời ạ, hình ảnh này, người đàn ông tuấn tú tao nhã đứng đó, áo vest rơi xuống, sơ mi cởi ra bán nửa, mái tóc dài đến eo của cô gái phủ lên lớp áo sơ mi của anh, vài chiếc cúc áo cài lộn xộn, tay người đàn ông ôm lấy eo của cô gái, một tay khác luồn vào trong mái tóc dài của cô, mà cô gái hình như đang — cắn anh ta? Hai tay cô gái nắm lấy bả vai của người đàn ông, vùi khuôn mặt sau hõm vai của anh.

Cô ta trước giờ chưa từng bắt gặp kiểu tình huống này, vô cùng kỳ lạ, vô cùng... kích động.

Ánh mắt người đàn ông lướt qua cô gái nhìn về phía cửa, con ngươi thần nhiên chuyển sang lạnh lẽo khiến cô ta không khỏi rùng mình trong lòng.

“Xin, xin lỗi.” Căng thẳng gập đầu, cuống quýt kéo xe đồ ăn rời khỏi gian phòng, khép cửa lại.

22. Chương 43-44

CHƯƠNG 43

Dịch: rainyalice

Bữa cơm hôm qua cũng coi như thỏa chí, Lạc Trần nghĩ, chỉ ít sau khi cần lên người nào đó hai hàng vết răng rất sâu cộng thêm phóng tay gọi một bàn tiệc toàn món Trung Quốc, Lạc Trần cảm thấy thế giới vẫn còn rất tươi đẹp.

Lúc này Lạc Trần đang ngồi trên ghế xoay trong văn phòng nghịch một chai nước hoa với bao bì tinh xảo, phát hiện thấy trong túi áo sau khi trở về nhà từ bữa tối hôm qua.

Một bàn tay đột nhiên giật lấy chai nước hoa trên tay cô, “Kiểu Attendre số lượng hạn chế mới nhất trên thị trường, toàn quốc chỉ bán 90 chai, thành phố của chúng ta được phân phối 10 chai, vừa lên kệ đã tranh nhau mua hết sạch, có tiền cũng không mua được.” Trương Khiết tấm tắc mấy tiếng, “Được đây Lạc Trần, cậu đúng là có bản lĩnh.”

Lạc Trần rất tao nhã gác chân lên, “Nào bì được cậu chứ, ngay cả xuất mấy chai cũng biết, tớ bảo này, có phải ngay cả một ngày thành phố mình bán được bao nhiêu con vịt quay cậu cũng rõ như lòng bàn tay đúng không hả?”

Trương Khiết sững sốt, nhìn Lạc Trần với ánh mắt vô cùng khinh bỉ, “Lạc Trần, cậu tám phần không phải phụ nữ, từ nước hoa cũng có thể lải sang vịt quay, thô tục.”

“Thế này thì đã là gì.” Lạc Trần nói, “Mẹ tớ còn có thể lải từ vịt quay sang cháu trai cơ.”

Trương Khiết liếc cô một cái, “Nói, rốt cuộc đến từ đâu? Đi cửa sau hay là hẹn với thằng cha nào lắm tiền hả?”

Lạc Trần cười hừ hừ, phun ra hai chữ, “Nhặt được.”

“Thế thì càng bản lĩnh.” Vương Mẫn Mai bước đến chen vào.

Trương Khiết trở mắt, “Nhặt được? Vậy tặng tớ đi.”

“Được thôi.”

Trương Khiết nghi ngại nhìn cô, cuối cùng vẫn xua xua tay, “Lương tâm mình bất an.”

Lạc Trần nhíu mày.

“Nếu không thì cậu nói cho tớ cái địa chỉ đi, nhặt được ở chỗ nào? Tớ qua đó nằm vùng, xem xem có khả năng nhặt được một chai không.” Trương Khiết thành thật hỏi.

Lạc Trần lắc đầu, giọng nói mang theo sự cảm thông, “Thà rằng tớ nghe được sự châm biếm trong câu nói này của cậu mà không phải thành thật còn hơn.”

Hội nghị theo quý của S&G, chủ nhiệm các bộ phận đợi đến hai mươi phút sau, tổng giám đốc cuối cùng cũng thông dong đến trễ.

Mạc Hoành tao nhã đi tới vị trí chủ tọa, ngồi vào chỗ, “Xin lỗi mọi người, có thể bắt đầu được rồi.” Giọng nói vẫn lãnh đạm như cũ.

Tất cả vẫn như thường, nhưng mọi người dần dần cảm thấy tổng giám đốc hôm nay dường như có mấy phần tình người hơn.

Hội nghị kết thúc, Mạc Hoàn gọi chủ nhiệm bộ phận quảng cáo lại.

“Người mẫu của SA kỳ hai này đã chọn chắc chưa?”

Vương Đào nghĩ ngợi, thận trọng trả lời, “Vẫn đang định đoạt.”

“Khi nào mới có thể chuyển tài liệu cho tôi?”

Vương Đào thăm than khổ, cuối cùng đáp, “Sáng thứ năm tôi sẽ đặt tài liệu trong văn phòng của ngài.”

Mạc Hoàn gật đầu xem như đồng ý, đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Chị Lệ thư ký đưa đến một tách cà phê xay, không thêm đường không thêm sữa đặc.

Người ngồi sau bàn làm việc phê duyệt văn kiện bưng tách cà phê lên uống một ngụm, bàn tay lật xem tài liệu không hề ngừng lại, “Thư ký Dương, bữa tiệc buổi trưa giúp tôi hoãn lại, sắp xếp ra hai tiếng thời gian cá nhân.”

Dương Lệ có chút hoảng hốt, nhưng vẫn chuyên nghiệp đáp, “Vâng, tôi sẽ điều chỉnh.” Tổng giám đốc chủ động yêu cầu xếp thời gian dùng cơm cá nhân? Tin nóng hổi! Dương Lệ về mặt trấn tĩnh cầm khay bước ra ngoài.

Mạc Hoàn phê duyệt khoảng nửa tiếng sau, đặt chiếc bút máy trong tay xuống, miết lên trán, liếc mắt nhìn cái điện thoại trên bàn, ngẫm nghĩ trong chốc lát, cầm lên gửi tin nhắn.

[Buổi trưa cùng nhau ăn cơm.]

Một lúc lâu sau đối phương mới trả lời, [Không rảnh]

Mạc Hoàn nhú mày.

[Khi nào thì rảnh?]

Bên kia cũng mất khá lâu, [Hôm nay đều không rảnh, tôi rất bận, đừng làm phiền nữa] Phía sau còn có một chữ ký hiệu ghép thành icon nghiêm túc.

Ánh mắt trầm tĩnh không đổi, chiếc điện thoại màu đen xoay hai vòng giữa ngón tay thon dài.

[Đang bận gì vậy?]

Lúc này Trần Huy gõ cửa bước vào, trông thấy Mạc Hoàn cầm điện thoại nhắn tin không khỏi có chút kinh ngạc nho nhỏ.

Trần Huy bước đến đặt tài liệu lên bàn, “Anh đang nhắn tin à?” Vẫn không nhin được lên tiếng.

Mạc Hoàn đặt điện thoại xuống, cầm tài liệu lật xem, “Có vấn đề gì sao?” Thần thái vẫn lãnh đạm.

“Không.” Trần Huy cười cười, “Chỉ là chưa từng thấy thôi, cảm giác mới lạ.”

Mạc Hoàn liếc hắt ta một cái, “Buổi phỏng vấn hôm qua do ai làm chủ khảo?” Tài liệu trên tay giở lần lượt.

“Tôi. Làm sao?”

“Năm người, đều không có kinh nghiệm liên quan.” Mạc Hoàn ngẩng đầu nhìn hắt.

“Năng lực không tồi.”

Điện thoại đặt trên bàn chợt lóe lên đèn nhắc nhở.

Mạc Hoàn cầm lên kiểm tra.

[Chơi trò chơi, đừng âm ỉ]

Mạc Hoàn đặt di động sang một bên.

“Năng lực tốt hay không trong nửa tiếng đã có thể nhìn ra, thử việc hai tuần, bảo bộ phận nhân sự phân công đi.”

Trần Huy gật đầu, nhận tài liệu Mạc Hoàn chuyển lại, “Tôi sẽ chú ý.” Ngừng hai giây, Trần Huy cười nói, “Hôm nay tâm trạng không tệ.”

Mạc Hoàn khựng lại, “Cũng không tồi.”

Lần đầu tiên Trần Huy nghe hấn bực trực như vậy, trái lại có chút không biết nên tiếp lời thế nào, nhưng cũng thật tâm vui mừng.

“Tâm tình cấp trên tốt, phúc lợi cấp dưới cũng tốt.” Trần Huy nửa trêu chọc.

Mạc Hoàn cười cười, không nói năng gì.

Trần Huy cũng chẳng nhiều lời, “Chiều nay tôi sẽ gửi anh bảng phân bố cụ thể của nhân viên.” Xoay người bước ra.

Ngồi trên ghế một lúc, đứng dậy đi đến trước cửa sổ, điện thoại xoay mấy vòng giữa ngón tay, cuối cùng ấn một dãy số trong đó.

Đầu bên kia bất ngờ vang một tiếng đã tiếp nhận, “Lạc Trăn, vị nào vậy?”

Mạc Hoàn khẽ người nhàn nhạt, “Mười hai giờ tôi qua đón em.”

Người đầu kia điện thoại “chặc” một tiếng, “Tính cách rất xấu.”

“Chưa xấu bằng em, Lạc Trăn.” Tao nhã nghiêng người dựa lên cửa sổ trong suốt, khoe miệng khe khẽ nhếch lên, “Cơm ta hay cơm tây?”

Bên kia đáp lại bằng một tiếng đập bàn, “Ái chà chà, Lạc Trăn, cậu không khí phách gì cả, lại còn chuồn trước!” Mạc Hoàn đột nhiên có chút đau đầu, vươn tay ấn ấn huyệt thái dương, “Cơm ta cũng được.”

CHƯƠNG 44

Dịch: rainyalice

Cảnh vật ngoài cửa xe dần dần lùi xa, Lạc Trăn quay đầu nhìn về phía gã tài xế anh tuần đang ngồi trên ghế lái.

“Mạc Hoàn, chúng ta phải ăn cơm ở đâu vậy? Con đường này sao tôi lại thấy vừa lạ vừa quen thế.”

Người chuyên tâm lái xe thản nhiên phun ra hai chữ, “Nhà anh.”

“Nhà nào cơ?” Phản ứng của Lạc Trăn tương đối nhanh.

Mạc Hoàn nghiêng đầu liếc cô một cái, “Căn nhà ba năm trước em đã từng đến.”

Lạc Trăn nghe xong suýt nữa bật dậy khỏi ghế ngồi, “Này này này người anh em, tôi và anh không thân thiết, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường, thỉnh thoảng ra ngoài ăn bữa cơm rau dưa tôi cũng không có ý kiến, tội gì phải ồ ạt ra quân đi gặp phụ huynh hả.”

Mạc Hoàn hừ nhạt một tiếng.

“Chớ cần người không biết kêu.”

Mạc Hoàn vươn một tay, đầu ngón tay thon dài cởi hai chiếc cúc trên áo của mình, đoạn kéo tay Lạc Trăn về phía hõm vai vừa lộ ra, giọng nói thanh nhã, “Nhắc lại câu vừa rồi với chỗ này xem.”

Lạc Trăn tựa như bị bóng vội rút tay về, trợn trừng mắt nhìn anh — Đây là giở trò lưu manh, giở trò một cách trần trụi!

Lạc Trăn cắn cắn răng, “Mặt người dạ thú.”

Trước mặt có đèn đỏ, chiếc xe dừng lại, Mạc Hoàng quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt ấy dường như đang ngắm một con tinh tinh.

Lạc Trần bị nhìn đến độ toàn thân sồn gai ốc, “Nhìn gì mà nhìn, chưa từng thấy mỹ nữ hả.”

Mạc Hoàng lại hừ nhạt một tiếng, đèn xanh, lái xe đi.

“Hừ hừ hừ, chỉ biết hừ, anh nói xem những tinh anh của xã hội như các người... Xi.” Giọng điệu gây hấn.

Lần này ngay cả hừ Mạc Hoàng cũng chẳng thêm, tiếp tục lái xe.

Lạc Trần khoát khoát tay, “Vô vị.”

Nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật cứ lùi dần lùi dần, ý thức được mình không thể cứ ngồi chờ chết.

“Mạc thiếu gia, anh cho tôi xuống xe đi, ném tôi xuống bất cứ giao lộ nào cũng được, tôi sẽ không hận anh đâu.”

Mạc Hoàng không hề nhúc nhích, “Em sợ gặp mẹ anh sao?”

Lạc Trần nhú mày phản đối, “Phép kích tướng đối với tôi cũng vô dụng.”

Sắc mặt Mạc Hoàng sầm xuống, “Dính dáng đến anh thật sự khiến em khó chấp nhận đến thế ư?”

Lạc Trần cười khà khà, “Đừng nói nghiêm trọng như vậy chứ, mọi người đều là bạn bè, tôi chỉ không quen gặp phụ huynh mà thôi.”

“Vậy hiện tại em có thể từ từ làm quen.”

Lạc Trần không nhin được hét lên, “Anh là thổ phỉ hả?” Lời nói này cùng với câu trước đây cô từng nói với Mạc Hoàng “Anh là chó à?” có hiệu quả kỳ diệu như nhau.

Mạc Hoàng không để ý đến cô, tiếp tục lái xe.

Lạc Trần ngẩn cổ liếc trái liếc phải.

Một tiếng cười nhạt vang lên, “Em có thể nhảy xuống xe, anh nhất định sẽ đưa em vào bệnh viện.”

Lạc Trần cười hì hì, “Không, tôi chỉ muốn xem xem gần đây có cái xe cảnh sát nào không thôi.”

Mạc Hoàng ngoảnh đầu lườm cô, ánh mắt cực kỳ hung ác.

“Này này, nhìn đằng trước kia, cẩn thận tông xe.” Lạc Trần mỉm cười nhắc nhở anh.

Mạc Hoàng quay đầu lại nhìn tình hình giao thông, một lát sau, câu nói như lời cảnh cáo lạnh lùng vang lên, “Ngồi ngoan ngoan cho anh, đừng nghĩ anh sẽ thả em đi.”

Lạc Trần cảm thán, quả nhiên lưu manh, thổ phỉ, cướp giết cùng một nhà.

Biệt thự, hoa viên, nhà ở của con ông cháu cha, năm nào cũng được tân trang, năm nào cũng trở nên xa hoa hơn.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Trần khi xuống xe đó là, “Chậc, lại tham những rồi.”

Người phía sau đẩy đẩy cô, “Đi thôi.” Động tác và ngữ khí khiến Lạc Trần cảm giác như mình là một tên tù binh, đang bị áp giải đến một pháp trường nào đó ở phía trước.

Lạc Trần quay đầu lại nhìn, “Còn đẩy nữa tôi cắn anh đấy.”

Mạc Hoàng vốn muốn cười, khóe miệng khê nhếch lại nén xuống.

“Đi nào.” Lần này ngữ khí nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cũng hàm chứa vài phần dịu dàng.

“Thế này còn được, cứ tưởng tôi dễ bắt nạt chặc.”

Hai người bước vào cổng chính, vừa khép cửa một giọng nói nữ tính quỵên rũ truyền tới, “Đợi các con mãi.”

Mẹ của Mạc Hoàng – Lưu phu nhân, eo buộc tạp dề ra đón rất đúng lúc.

Mạc Hoàng chào một tiếng.

Lưu phu nhân mỉm cười bước đến, trông thấy Lạc Trần.

“Ôi, cô gái nhỏ, lần này bác dám khẳng định chúng ta đã từng gặp nhau.”

“Cháu chào dì.” Lạc Trần gọi rất ngọt.

Lưu phu nhân cười ha hả, “Được được được, lần trước lúc xem mắt bác đã cảm thấy cô nhóc này rất được.”

Lạc Trần vốn định trả lời “Cháu cũng cảm thấy dì đây rất tốt”, ngẫm lại cũng không dám càn quấy thật, ngượng ngùng cúi đầu, thành thật mà nói Lạc Trần tự cảm giác rất kỳ lạ, mỗi lần đối diện với mẹ của Mạc Hoàng luôn có vài phần kiêng kỵ.

Mạc Hoàng nghiêng đầu nhìn cô.

“Mạc Hoàng,” Lưu phu nhân đi phía trước dẫn đường bỗng gọi lại, “Con đưa cô bé này đi rửa tay đi, mẹ chuẩn bị một chút rồi dọn cơm.”

Mạc Hoàng gật đầu, kéo Lạc Trần rẽ sang một lối khác.

“Tôi biết đi, khỏi cần kéo.”

Mạc Hoàng hừ một tiếng vẫn dứt khoát kéo lấy tay cô.

Lạc Trần nhíu mày, “Tính cách thật tệ.”

Đi đến chỗ cầu thang, Lạc Trần cảm thấy có chút kỳ lạ, “Rửa tay sao phải lên tầng hai? Ở tầng dưới không có phòng vệ sinh sao?”

“Lên phòng anh.”

Lạc Trần giật mình, “Để làm gì?”

“Em nghĩ anh có thể làm gì, chỉ trong năm phút?”

“Câu này của anh hơi bị đòi truy đấy.”

Mạc Hoàng mặc kệ cô, kéo cô lên thẳng tầng trên.

Lạc Trần nhếch miệng cười cười, mặc anh kéo lên tầng.

Phòng thứ ba trên tầng hai, Mạc Hoàng đẩy cửa bước vào. “Phòng vệ sinh.” Chỉ về cánh cửa kính bên trái căn phòng, còn mình xoay người bước sang một gian bên cạnh.

Lạc Trần xì xì hai tiếng trước gian phòng bên cạnh đã đóng lại, “Rõ ràng không chịu được âu phục còn muốn giả bộ đứng đắn.” Thu lại tầm mắt quét ra bốn phía, đơn giản, sạch sẽ, ngăn nắp. Dạo một vòng trong phòng, bước đến bên chiếc giường lớn màu xanh thẫm, ở cuối giường có một quyển album đang mở, Lạc Trần tiện tay cầm lên.

Mạc Hoàng thay quần áo xong đi ra từ phòng thay đồ đã trông thấy Lạc Trần đang nửa nằm lên giường anh giở cuốn album của mình.

Mạc Hoàng bước qua một tay giật lại, “Đừng tùy tiện động vào đồ của người khác.”

Lạc Trần nghiêng đầu, nhìn anh, vuốt vuốt vạt áo đứng dậy, “Dữ thế.”

Mạc Hoàng đến đầu giường đặt quyển album vào ngăn kéo dưới cùng.

“Rửa tay xong chưa?”

“Ok, ok, đi giờ đây.” Lạc Trần khoát khoát tay, thanh âm uể oải.

Một bàn ăn tinh tế xa hoa, thức ăn lần lượt được bày ra.

“Con cố ý gọi điện điện đến nhắc, đồ ăn Trung Quốc. Tám món một canh, hài lòng chưa nào?” Lưu phu nhân mỉm cười cúi rạp đầu xuống, đến ngồi trước bàn ăn.

Về mặt Mạc Hoàn vẫn thong dong bình tĩnh, không hề để ý đến ý cười mờ ám của mẹ.

“Lạc Trần đúng không nhỉ? Đờng khách sao, cứ coi nơi này là nhà mình nhé cháu.”

Lạc Trần ngồi đối diện với Lưu phu nhân khẽ cười gật đầu.

“Đại học E? Hóa ra là bạn học cùng đại học với Mạc Hoàn.” Lưu phu nhân bật cười, “Cuối cùng lại quen nhau ở buổi xem mắt, đúng là cũng có duyên.”

Lạc Trần đáp lời, “Vâng ạ, rất có duyên.”

“Về sau sao lại đột nhiên ra nước ngoài?” Lưu phu nhân rất có thiện cảm với Lạc Trần, nhưng hình thức biểu hiện của thiện cảm này chính là vắn hời hợt từ bối cảnh gia đình của Lạc Trần cho đến chuyện ra đời cùng học vấn.

Lạc Trần cười cười trả lời, “Cơ duyên vừa khéo ạ.”

“Kể ra, ra ngoài đi đó đây ngắm nhìn thế giới cũng tốt, Mạc Hoàn vốn cũng định đi, lúc đó giấy tờ cũng đã ký xong xuôi rồi, kết quả —”

“Mẹ.” Mạc Hoàn vẫn trầm mặc ăn cơm đột nhiên lên tiếng, “Phòng bếp còn canh không ạ?”

“Có, con ngồi đi, mẹ đi lấy cho.” Lưu phu nhân ấn Mạc Hoàn đang định đứng lên xuống.

Lưu phu nhân vừa đi khỏi, phòng khách bỗng trở nên rất tĩnh lặng.

“Anh — định đến nơi nào?”

“... Nước Anh.”

Lạc Trần gật gật đầu, “Nước Anh rất được, mấy cô bạn người Anh tôi quen cũng rất dễ chung sống.” Lạc Trần cười nói, “Anh không đi đúng là hơi đáng tiếc.”

23. Chương 45-46

CHƯƠNG 45

Dịch: rainyalice

Khoảng cách từ lần trước đến ngôi nhà của chủ nhân họ Mạc ăn cơm đã được hai ngày, trong khoảng thời gian này Mạc Hoàn không hề liên hệ với Lạc Trần nữa, cô cũng chẳng phát giác được anh, dẫu sao con người Mạc Hoàn cũng quái gở kỳ cục.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, người đang nhoài ra giường trầm ngâm không khỏi giật mình.

Lạc Trần rút điện thoại từ trong túi áo, liếc một cái rồi nhận máy.

“Lạc Trần, mày đang ở đâu thế?!” Đầu kia điện thoại cực kỳ ầm ĩ.

Lạc Trần nhíu mày, “Sao ồn như vậy?”

Liên Ân cười cười hét qua, “A Vũ nói muốn trực tiếp cảm ơn ân nhân cứu mạng, mời cả đám đi ăn cơm, đương nhiên chủ trì là mày đây.”

Lạc Trần lật người nhìn trần nhà, giọng nói mất hứng, “Cảm ơn gì đó thì khỏi đi, dù sao người tận sức cũng không phải em, nếu hắn ta thật sự áy náy, lần sau gặp mặt biểu tiền mừng [1] cũng được.”

Người bên kia ngừng hai giây, thét lên chói tai, “Câu này của mày là có ý gì? Không tới hả? Đừng mà! Mọi người đều đang đợi mày đấy, đến mau đi, mày không đến mấy tiểu yêu tinh kia lại được đăng chân lên đăng đầu mất!”

Lạc Trần kéo điện thoại đã giơ lên tận đỉnh đầu lại gần, “Mấy người chơi đi, hôm nay em thật sự không qua đâu, mẹ em bắt em về mà một chuyến, tối hậu thư.”

Liên Ân hiển nhiên không khoan nhượng, “Mày mà không tới thì chẳng có ý nghĩa gì nữa.”

Lạc Trần nghĩ ngợi, nói, “Hạ Thụy có ở đó chứ, nếu không thì chị kêu nó gánh vác thay em, dù sao hôm nay chắc chắn em không đến được.”

Liên Ân đấu tranh, cuối cùng đành thỏa hiệp, “Chẳng còn cách nào nữa, vậy liên lạc sau nhé.”

“Được.”

Cúp điện thoại trở mình xuống giường, vừa mặc áo khoác, điện thoại lại vang lên, Lạc Trần bùi ngùi, được yêu thích quá có đôi lúc cũng là một loại áp lực.

Số điện thoại lạ, Lạc Trần ngẫm một lúc rồi ấn phím nghe.

“Đến đón anh.” Giọng nói trầm thấp uể oải truyền đến trước khi Lạc Trần tự báo danh tính.

Ngữ điệu này, ngữ điệu ra lệnh cho người ta lại còn phảng phất ý cười không phải Hạ Thiên Liên thì là ai.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy. Sorry, the number you dialed is out of service.”

“Học theo rất giống, có cơ hội anh sẽ giới thiệu em chuyển sang công ty phỏng vấn.” Tiếng cười của Hạ Thiên Liên trở nên rõ rệt, “Sân bay quốc tế thủ đô, anh hy vọng trong vòng một tiếng có thể nhìn thấy em, vậy đi, vất vả cho em rồi.”

Điện thoại bị cắt rụp, Lạc Trần vẫn nhìn chăm chăm vào di động, đến lúc phản ứng lại được, chỉ muốn ném bay điện thoại ra ngoài cửa sổ.

Lạc Trần chạy đến sân bay, bỗng thở dài một tiếng trước phòng đợi máy bay kiểu dáng vệ tinh trước mắt, đứng tại chỗ khoảng năm giây, hít thở sâu hai lần, cất bước tìm người, nhưng không đợi cô tiến thêm một bước, phía sau đã có người ôm lấy bờ vai cô.

Lạc Trần giật bắn người nghiêng đầu nhìn sang, “Hạ Thiên Liên?!”

Một thân thường phục sạch sẽ gọn gàng, kính râm màu cà phê, mái tóc hơi rối, nhưng vẫn không mất đi vẻ tuấn tú như xưa.

“Sao chậm thế hả.” Hạ Thiên Liên tháo kính mắt xuống, giọng nói uể oải, có phần mệt mỏi.

Lạc Trần nở nụ cười rục rịch, phất cánh tay khoác lên vai cô xuống, “Em sai rồi, em không nên chậm chạp như thế, em đúng là không nên tới.”

Hạ Thiên Liên mỉm cười mơ hồ, biết cái gì gọi là một vừa hai phải, nhất là khi đối phương lại là một đại tiểu thư, “Mời em ăn cơm, cảm ơn em đã vượt ngàn dặm xa xôi đến đón anh, nhé?”

“Cảm ơn, hưởng thụ không nói.” Cúi đầu nhìn thấy trong tay hắn chỉ mang theo một túi hành lý, “Anh có ngân này đồ đặc thôi à?”

Hạ Thiên Liên mỉm cười, “Nếu lần tới đi du lịch với em, anh sẽ cân nhắc mang nhiều hơn chút.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, “Được thôi, dạo chơi địa phủ một ngày.”

Hạ Thiên Liên gật đầu một cách nghiêm túc, “Anh thì không có ý kiến, thời gian em định lúc nào cũng được.”

Lạc Trần “xì” một tiếng, đột nhiên nhớ ra điều gì đó bèn nghiêng đầu nhìn hắn, “Sao vậy, đi công tác mệt đến thế à? Thấy anh nói chuyện uể oải quá.”

Hạ Thiên Liên ẩn ẩn giữa hai lông mày, “Phải nói là kỹ năng trộm cướp ở Hồng Kông còn cao hơn đại lục cả một bậc.” Chỉ ít hần ở đây còn chưa từng bị người ta móc đồ vật trên người như thế, nghĩ lại — thật bực mình.

Lạc Trần kinh ngạc, “Mất ở Hồng Kông rồi, vậy mà anh vẫn quay về được á?”

Hạ Thiên Liên nhú mày, “Sơn nhân tự có diệu kế.” [2]

Lạc Trần không nhin được bèn trêu chọc, “Nếu anh đã có tài cán như thế, sao còn phải gọi điện tìm em cầu cứu hả.”

Hạ Thiên Liên nhún vai, vẻ mặt vô tội, “Anh chỉ thuộc mỗi số của em, hơn nữa, anh cũng rất mệt.”

Lạc Trần quay đầu, im lặng nhìn hần, đưa tay xách hành lý.

Hạ Thiên Liên mỉm cười ngăn cô lại, “Tuy anh rất mệt, nhưng cũng không nên để phụ nữ xách hành lý ỳnh.”

Lạc Trần nhướn mày, không miễn cưỡng.

Hai người lên xe, Lạc Trần lái xe, Hạ Thiên Liên ngồi ở ghế phụ nhắm mắt nghỉ ngơi, không nói năng gì.

Đến chỗ ở của hần, Lạc Trần quay đầu nhìn người đang ngồi trên ghế phụ, dường như đã chìm vào giấc ngủ, tiếng hít thở rất nhẹ, khuôn mặt với những đường nét rõ ràng hiếm thấy được sắc tái nhợt.

Lạc Trần ngồi tại chỗ khoảng mười phút mới đánh thức hần dậy.

Hạ Thiên Liên day day huyết thái dương, ưỡn thẳng người dậy, giọng nói khàn khàn, “Xin lỗi em, hình như anh ngủ quên mất.”

“Ngủ rất say.” Lạc Trần bổ sung, sau đó lại nói đùa, “Có cần em dìu anh vào không?”

Hạ Thiên Liên chỉ cười không nói, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Lạc Trần, khẽ lên tiếng, “Cảm ơn em, Lạc Trần.”

Lạc Trần hơi nhếch khóe miệng, “Đừng khách sáo, dù sao công việc tài xế này cũng không phải là lần đầu tiên em làm, cũng quen rồi.”

Tiếng cười trầm thấp vang lên, “Lạc Trần, em lúc nào cũng có thể làm anh rất vui.”

“Em cũng không ngại thể giới này nhờ em mà có thêm một nụ cười đâu.” Nói xong lại thản nhiên mỉm cười.

Hạ Thiên Liên đột nhiên cúi người qua in lên môi cô một nụ hôn.

Lạc Trần giật mình, “Anh làm cái gì thế?”

“Nụ hôn đầu —” Hạ Thiên Liên bày ra một vẻ mặt cười như không cười, “Theo một ý nghĩa chính thức.”

Nhân lúc Lạc Trần vẫn chưa kịp hiểu được thế nào mới là ý nghĩa chính thức, Hạ Thiên Liên đã xuống xe, sau đó, cúi người qua cửa xe nhìn cô, vẫn uể oải như trước, “Cảm ơn em, Lạc Trần, em đã làm cho ngày hôm nay của anh không đến nỗi quá thảm hại.”

Lạc Trần khựng lại một lát, cái gã này, phân tích theo một khía cạnh nào đó — cực kỳ quái gở.

“Thà anh lấy mấy câu cảm ơn đầu lưỡi này quy ra nhân dân tệ còn hơn, nếu thế em tuyệt đối sẽ không nói lời khách sáo với anh.” Lạc Trần phì cười khoát khoát tay, khởi động xe, “Ngày mai gặp ở công ty.”

Hạ Thiên Liên nở một nụ cười nhàn nhạt, “Mai gặp nhé.”

Chiếc xe quay đầu lại rời đi. Hạ Thiên Liên vẫn đứng dưới khu nhà một lúc, sau đó mới cất bước về phía cổng chính.

—***—

[1] tiền mừng khi cưới cô dâu chú rể hay phát cho khách khứa.

[2] một cách nói khiêm tốn về mình. CHƯƠNG 46

Dịch: rainyalice

Lạc Trần trở về nhà, vừa bước vào phòng khách đã thấy Lạc Lăng nhào lên bàn ăn hí hoáy gì đó.

“Ái chà, đây chẳng phải Lạc công tử nhà chúng ta sao? Lại còn đang làm bài tập nữa chứ.” Lạc Trần vừa nói vừa đến gần, lúc ngang qua bàn trà tiện tay nhón mấy hột ô mai lên ăn.

Lạc Lăng làm như không nghe thấy có người bước vào, vẫn cặm cụi viết bài.

“Này nhóc con, nói với nhóc đấy.” Lạc Trần lại không cho phép mình bị lơ đẹp, bèn đi qua, cúi đầu nhìn, lập tức bật ra xa, “Nhóc đang học tiếng anh á?”

Lúc này Lạc Lăng mới ngẩng lên, ánh mắt nhìn Lạc Trần đang đầy tình thân.

“Chị đây chỉ đến tìm Lạc phu nhân tán gẫu thôi, tán gẫu xong đi luôn, tán gẫu xong đi luôn.” Lạc Trần vừa nói vừa lùi về sau.

“Chị...”

“Stop! Chị đang nhin.”

Phản ứng này thực sự không phải là Lạc Trần chuyện bé xé ra to.

Khung cảnh quay trở về lần đầu tiên Lạc Trần phụ đạo tiếng anh cho Lạc Lăng.

Lạc Trần nói, “Đã học ba năm tiếng anh, dù là tiểu học, nhưng chắc hẳn cũng có chút kết quả, trước khi dạy chị muốn thử kiểm tra trình độ của em đã.”

Lạc Lăng đáp, “Chị cứ việc.”

Lạc Trần chỉ vào một câu, “Nào, đọc xem.”

Lạc Lăng, “Chị đợi týt.”

Lạc Trần quả thật đã đợi rất lâu, hơi bực mình “Rốt cuộc có biết không đấy?”

Lạc Lăng cười ranh mãnh, “Nói thế nào nhỉ? Tiếng anh đúng là rất kỳ lạ, nó chỉ có thể ngẫm hiểu chứ không thể diễn tả thành lời.”

Lạc Trần hít sâu, bật ngón tay cái, “Nhóc được lắm.”

Nhường một bước, Lạc Trần lại chỉ vào một từ đơn trong câu, “Nào, đọc thử xem.”

Lại qua một lúc rất lâu rất lâu sau, Lạc Trần nổi giận, “Cậu gan phết!”

Nhường vạn bước, Lạc Trần lại chỉ vào một chữ A trong từ đơn, gào lên, “Mẹ nó chứ, cậu đọc cho tôi xem!”

Lại qua một lúc rất lâu rất lâu rất lâu, Lạc Trần hai mắt đăm lẹ, “Vậy chúng ta bắt đầu từ 26 chữ cái.”

Lạc Lăng đáp, “Được ạ.”

Hai mươi phút sau, cuối cùng Lạc Trần cũng không kiềm nổi, điên cuồng nhào lên đuổi bắt với Lạc Lăng thành một vòng, mãi đến khi Lạc phu nhân nghe thấy tiếng chạnh chọc vội chạy đến kéo hai người ra.

“Chị...”

“Anh...”

Lúc Lạc phu nhân bước vào đã trông thấy hai đứa con của mình lại đang trêu chọc nhau.

“Hai đứa làm gì thế hả? Cứ anh anh chị chị, Lạc Trần, qua đây giúp mẹ rửa rau, đừng tưởng cái gì cũng không biết làm thì vẫn có thể có cơm ăn.” Lạc phu nhân xách một túi rau bự đi về phòng bếp.

Lạc Trần đá văng cậu nhóc Lạc Lăng ở bên chân ra xa một mét, “Sau này tìm một gã biết nấu cơm thì chẳng phải cái gì cũng không biết làm vẫn có cơm ăn sao.” Nói đoạn cùng bước đến phòng bếp.

Lạc phu nhân hừ một tiếng rất vang dội, “Cô có thể tìm được một người chỉ cần là ‘đàn ông’ thì người mẹ dễ thỏa mãn chỉ bằng một điều kiện như tôi đây đã hài lòng lắm rồi, lại còn biết nấu cơm, haizz.”

Lạc Trần bước qua rửa tay, “Lạc phu nhân à, mẹ đúng là rất yêu con mà.”

“Như nhau thôi.” Lạc phu nhân lấy rau từ trong túi chuyển cho Lạc Trần.

“Mẹ vừa qua bên nhà họ Thẩm, vốn định gọi Tiểu Thụy qua ăn cơm, nhưng gọi một lúc chẳng thấy ai trả lời, hai đứa bây sao lúc nào tìm được một đứa thì chẳng thấy đứa kia đâu thế hả.”

Lạc Trần bật cười, “Chả lẽ lại muốn ngày nào cũng dính nhau ạ, tụi con hồi bé cũng hay tự lo chuyện mình thôi.”

“Đúng thế, một đứa phía đông thì đánh nhau, một đứa phía tây lại chửi người ta, rõ ràng lúc tụi tôi đưa các cô đi, một đứa múa một đứa hát mà.” Chênh lệch cũng có phần quá lớn.

Lạc Trần xua xua tay, không nhắc đến sự gan dạ trước kia.

“Mẹ, có lẽ hai tuần nữa con phải trở về trường, mẹ chứng minh giúp con ký tiếp được không?”

“Làm xong từ sớm rồi cô ạ, để trong phòng con ấy.” Lạc phu nhân chợt nhớ ra điều gì đó, “Lạc Trần, có phải con có một người bạn tên Mạc Hoàn không?”

“Mạc Hoàn gì cơ ạ?” Lạc Trần sững sốt, bật xoay người, trợn mắt nhìn Lạc phu nhân.

Lạc phu nhân ngắc đầu liếc cô một cái, “Căng thẳng thế làm gì? Mấy chuyện đầu đầu ấy của con ai mà không biết.”

“Thẩm Hạ Thụy!” Lạc Trần nghiêng răng.

Lạc phu nhân cười ha hả, “Tình bạn tình bạn.”

Lạc Trần quay người lại, tiếp tục rửa cà chua trên tay, “Sao tự nhiên mẹ lại nhắc đến... bạn con?”

“Hôm nay mẹ trông thấy cậu ấy trong bệnh viện.”

“Mẹ ‘quen’ anh ta sao?!” Lạc Trần lại nhảy dựng lên xoay người một lần nữa.

“Con không biết trên đời này có một thứ gọi là ảnh chụp hả?”

“Thẩm Hạ Thụy!” Lạc Trần nghiêng răng.

“Tình bạn tình bạn.”

Lạc Trần coi quả cà chua như đầu của Thẩm Hạ Thụy bèn cắn một phát, “Bạn con... anh ta đến khám răng à?” Lạc phu nhân là bác sĩ khoa răng miệng.

“Không, lúc mẹ qua nội khoa tìm dì Lưu của con thì thấy cậu ta bước ra từ văn phòng của chủ nhiệm Vương. Tìm cậu ấy không ổn hay sao?”

Lạc Trần nghe đến chữ tim, không khỏi khẽ cười nhạt, “Tim của anh ta rất tốt.”

“Thế sao còn đi tìm chủ nhiệm Vương?” Chủ nhiệm Vương là chuyên gia nội khoa tim mạch của bệnh viện thành phố.

“Bạn anh ta tim không được ổn lắm.” Lạc Trần hiển nhiên không muốn nói nhiều, “Mẹ, con đói rồi, nhanh nhanh nấu cơm thôi.”

Lạc phu nhân dễ dàng bị chuyển đề tài, “Giục gì mà giục, 26 tuổi đầu ngay cả nồi cơm điện cũng không biết dùng, con nói xem con ra ngoài xã hội có tác dụng gì hả.”

“Lẽ nào dùng nồi cơm điện cũng có ích cho xã hội sao ạ?” Lạc Trần khiêm tốn thỉnh giáo.

“Ít nhất sẽ không chết đói.”

Lạc Trần cười hì hì, “Coi như trừ đàn ông, người giúp việc ra, mẹ không biết trên đời này còn có một thứ gọi là đặt hàng sao?”

“Lạc Trần, con có tí tiền đồ này thôi à.” Lạc phu nhân khinh bỉ.

Lạc Trần rửa rau xong phẩy phẩy tay, “Hết cách rồi, gen không tốt.” Nói xong cầm một quả cà chua, vừa gặm vừa đứng đĩnh ra khỏi phòng bếp.

“Con đừng có ném đá giấu tay đồ ẹ, mẹ là mẹ con nhá. Đúng rồi, Lạc Trần, cậu thanh niên đó là một người...” Nghiêng đầu đã thấy con gái lao đến phòng khác rồi, Lạc phu nhân thở dài một tiếng, “Con nhóc này, thật không biết đến khi nào mới đứng đắn được một chút.”

Lạc phu nhân tự mình suy xét, “Tim của bạn không ổn? Theo tình huống thông thường, người đến xem bệnh chỉ có chính người có bệnh...”

“Bánh khô, đừng làm tiếng anh nữa, lại đây chơi trò chơi với chị.” Lạc Trần ngồi xuống nền nhà phòng khách mở tivi.

“Chị không giúp thì đừng làm phiền em.” Lạc Lăng đang lâm vào rối loạn cực độ.

“Chị càng muốn làm phiền em đấy, lại nói lần trước em ném chị đây vào trại địch rồi chuồn mất, hại chị bị người ta đâm mười nhát sau lưng, mối thù này vẫn chưa tính với em đâu đấy.”

“Là tại chị tham của, bị bọn chúng vây lấy còn liều mạng nhặt vàng.” Lạc Lăng khinh thường lại.

“Thấy vàng đương nhiên phải nhặt chứ, trong tình cảnh ấy em nên yểm hộ cho chị, chặn đao cho chị chứ, lúc về chị mới có thể chia cho em vàng.”

“Biến.”

“Này, em bảo ai biến đấy.”

... Ba phút sau, Lạc phu nhân chạy ra từ phòng bếp, “Hai cái đứa này sao lại đánh nhau thế hả?!”

24. Chương 47-48

CHƯƠNG 47

Dịch: rainyalice

Giữa thang máy và thang gác, Lạc Trần quen đi thang gác hơn, vẫn như mọi ngày leo bộ lên tầng chín, chưa kịp thở một hơi, vừa bước ra khỏi cửa thoát hiểm, đã trông thấy Lăng Cát Văn đi ra từ thang máy bên cạnh, “Morning, chị Cát Văn.”

“Chào buổi sáng! Ô, Lạc Trần, mặt em bị sao vậy?” Lăng Cát Văn nom trên trán Lạc Trần có dán miếng OK.

“Đầu khí.” [1]

Lăng Cát Văn bật cười khanh khách, “Mai là cuối tuần, có kế hoạch gì chưa?”

“Ngủ thôi.”

Lăng Cát Văn nghiêng đầu, “Chị bảo này Lạc Trần, sao em sống giống heo vậy?”

“Chị Cát Văn, nhược điểm lớn nhất của chị chính là quá thành thật.”

Hai người bước vào văn phòng, Lăng Cát Văn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, “Đúng rồi, có chuyện này chị không biết có nên nói với em không?”

“Chị đừng nói.”

“Con nhóc này!” Lăng Cát Văn cười cười gõ Lạc Trần một cái, vẻ mặt kiên định, “Em có biết sếp là người Hồng Kông không?”

Lạc Trần dừng bước, cười nói, “Em không biết.”

Lăng Cát Văn liếc qua cô, “Ba của sếp là người phụ trách tiền nhiệm của tập đoàn Long Thái ở Hồng Kông.” Nói đến đây, Lăng Cát Văn kéo Lạc Trần lại gần mình, “Về sau bị tra ra tham ô. Hiện tại đang ông ấy đang tù.”

Lạc Trần bật cười, “Sao đột nhiên lại nói với em cái này?”

“Ý chị muốn nói là, mỗi lần sếp từ Hồng Kông trở về, tâm trạng đều rất tệ, trong số chúng ta ở đây, người có thể nói chuyện với sếp chỉ có em, cho nên —”

Lạc Trần lên tiếng cắt ngang, “Em cảm thấy loại chuyện này chắc là không liên quan lắm, tự mình có chừng có mực là được.”

“Không phải là nguyên nhân này, bên cạnh sếp không có bạn bè, ngoài xã giao trên công việc ra căn bản cũng không giao tiếp gì cả, chị thấy anh ta có chút cô độc.”

Lăng Cát Văn tuy trót quớt, nhưng ở một vài phương diện lại tương đối nhạy bén, Lạc Trần cười cười, “Không phải chị muốn em làm “phục vụ” đấy chứ?”

“Dù sao cuối tuần em cũng không có việc gì để làm.”

“Chẳng phải đã nói muốn ngủ còn gì.”

“Ngủ thì lúc nào ngủ không ngon, mới buồn ngủ.” Lăng Cát Văn mờ ám nháy nháy mắt, “Chẳng qua chỉ ở cạnh sếp thôi mà.”

“Bỉ ối.”

“Chào buổi sáng!” Phía sau truyền đến tiếng cười trong trẻo khe khẽ, hai người vốn đang dán bên tường bỗng giật bắn mình.

“Chào sếp!”

Hạ Thiên Liên uể oải tiến vào cổng chính, “Mới sáng sớm đã hội họp cơ à?”

“Tôi đi mang cà phê cho ngài.” Lăng Cát Văn loáng cái đã chạy mất hút.

“Bỉ ối.” Lạc Trần khinh thường.

Hạ Thiên Liên dường như cũng không nghe thấy vấn đề các cô thảo luận trước đó, đến bên cạnh Lạc Trần, khẽ mỉm cười, “Hôm nay rất đẹp.”

Lạc Trần ngây người, cúi xuống tự nhìn lại mình, ngẩng đầu hờn dỗi, “Đáng ghét, người ta có hôm nào không đẹp đâu.”

Lạc Trần xin thề, cô thật sự đã trông thấy Hạ Thiên Liên hơi run lên.

“Theo anh vào đây.” Hạ Thiên Liên đi về phía văn phòng của mình, bình thản bỏ lại một câu.

Lạc Trần lụm hoa, mỉm cười bước theo sau.

Hạ Thiên Liên cởi áo khoác xuống treo trên mắc áo, “Giúp anh mở máy tính.”

Lạc Trần nhướng mày, lách qua bàn làm việc bật máy lên.

“Mật mã XXXX.”

Lạc Trần nhúu mày, gõ mật mã, dừng một lát, không nhận được bèn lên tiếng, “Mấy con số quan trọng này vẫn không nên tùy tiện nói cho người khác thì hơn.”

Hạ Thiên Liên chỉ cười không nói, ngồi xuống sau bàn làm việc, cuốn tay áo sơ mi lên một cách qua loa, “Đã xem qua tài liệu Mị Thượng chuyển cho em chưa?”

“Chưa.” Lạc Trần lắc đầu.

Hạ Thiên Liên liếc cô một cái, “Đối với chuyện của mình, em trước giờ vẫn không thêm để ý như thế sao?”

“Còn phải xem đó là chuyện gì đã.” Lạc Trần nhún nhún vai, Mị Thượng bên kia liên quan gì, chẳng qua chỉ là mấy tấm ảnh quảng cáo.

Trên mặt bàn có một tập văn kiện, tên văn kiện là Wendy Lạc, Hạ Thiên Liên vỗ vỗ, đoạn mở ra.

Năm giây sau Lạc Trần bỗng thốt lên, “Cái này cũng quá kích thích mà.”

“Anh cảm thấy rất được.” Hạ Thiên Liên mỉm cười dựa lưng vào ghế, mỗi khi anh thả lỏng đều quen thói dựa vào.

Lạc Trần phủ người xuống, tay nắm chuột kéo xuống từng trang, miệng không ngừng thốt ra tiếng “chật chạt”, “Kỳ dị, kinh hoàng.” PS [2] quá cường điệu rồi.

“Em nghĩ mình đang xem ảnh kinh dị hả.” Hạ Thiên Liên bật cười.

“Ảnh kinh dị là xem người ta hóa trang thành quỷ trong đó, còn cái này là tự xem mình sắm vai quỷ, anh nói xem cái nào kinh khủng hơn?” Lạc Trần cúi đầu.

“Lạc Trần, anh phóng to một bản treo trong phòng, chắc em không để bụng chứ?” Hạ Thiên Liên khá nghiêm túc đưa ra một ý kiến.

“Anh có bệnh à.” Lạc Trần châm biếm.

“Rất hấp dẫn, không phải sao?” Hạ Thiên Liên ngồi xuống, đưa tay vuốt lên một tấm ảnh rồi chột khựng lại.

Trong màn đêm, cây phong phiêu bồng, người con gái đối diện với ống kính, nở nụ cười nhàn nhạt.

“Lông tơ em dính hết cả lên rồi.”

Hạ Thiên Liên nhìn sang phía Lạc Trần, mỉm cười khê lắc đầu.

“Nhưng, bên hợp tác lại không chọn, anh chỉ có thể nói, rất đáng tiếc.” Hạ Thiên Liên nhìn lại tấm ảnh.

Còn Lạc Trần hoàn toàn chẳng cảm thấy tiếc nuối, “Chuyện thường thôi.” Nếu không thì nổi tiếng há không phải quá dễ dàng.

Trước đây cô may mắn được tham gia hoạt động tuyên truyền công ích cũng chỉ vì thầy Thomas của bộ môn nghệ thuật biểu diễn là người phụ trách khu vực Asean của công ty D’annonces bên Mỹ, cậu nước nhờ nước ưu tiên chọn người, những sinh viên Phương Đông như bọn họ rất có lợi, mang thẻ học sinh nhân tiện cũng thử cảm giác của ngôi sao một chút.

“Anh gọi em vào đây chỉ để cho em xem cái này thôi à.” Lạc Trần lại không cảm thấy sắp của cô nhàn rồi như vậy.

“Đây chỉ là một trong số đó.” Hạ Thiên Liên ngẩng đầu lên, ánh mắt ngưng lại trên khuôn mặt Lạc Trần mấy giây, “Thực ra, anh muốn ở bên riêng em một lát.”

Lạc Trần sững lại, “Anh thế này lại khiến em tưởng là anh đang — ỷ lại em?” Câu này của Lạc Trần phảng phất ý hoài nghi.

Hạ Thiên Liên ngẩn ra, lập tức cười rộ thành tiếng, sau đó tiếng cười ngày càng lớn, cuối cùng lại ôm bụng cười sặc sụa.

Lạc Trần chết đứng người, một lát sau, “Anh cứ từ từ cười đi, em ra ngoài làm việc.”

“Đợi đã.” Hạ Thiên Liên kéo cô lại, che miệng ép lại tiếng cười, “Xin lỗi em.” Lát sau lại thốt ra một câu “Em đáng yêu quá.”

Lạc Trần bị hai chữ “đáng yêu” làm cho choáng váng sâu sắc.

“Sếp à, em nguyện để anh nói em đáng sợ còn hơn.”

“Rất kinh ngạc hả? Chưa có ai khen em đáng yêu sao?”

“Có, tiểu học, lớp ba.”

Hạ Thiên Liên biết trong lời của cô còn có ý khác, nhượng mi, “Sau đó?”

“Sau đó, em cho hắn ta một đấm, hắn khóc rống lên bèn chạy đi tìm cô giáo mách ‘Lạc Trần rất đáng sợ.’”

Hạ Thiên Liên che miệng ho một tiếng, hình như lại muốn bật cười.

“Nếu không có chuyện gì thì em ra trước đây, anh cứ — tự nhiên.”

“Lạc Trần, buổi trưa cùng đi ăn chứ?”

Người bước đến cửa nghỉ ngơi một lát, gật đầu, “Địa điểm em chọn.”

Hạ Thiên Liên cười, “Được.”

—***—

[1] đánh đấu nhau bằng khí giới.

[2] Photoshop CHƯƠNG 48

Dịch: rainyalice

Lạc Trần ngồi trên ghế phụ, vị trí này khiến cô hơi cảm giác được sủng ái lại vừa mừng vừa lo, thực tế là trước đây cho dù có ngồi xe của Hạ Thiên Liên ra ngoài hoạt động, sếp Hạ cũng đều vớt thẳng chìa khóa xe cho cô để cô làm tài xế, Lạc Trần cảm thấy, con người này không phải là thích nô dịch cô mà là thật sự không thích lái xe.

“Lần này đến chỗ nào?”

“Rê trái.” Lạc Trần chỉ đường, quán Trung Hoa cô khâm điểm [1] là một quán ăn im ắng vô danh, cái người bình thường chỉ đến những nhà hàng cao cấp lúc này đương nhiên chỉ có thể vừa lái vừa hỏi đường.

“Ngay từ đầu do em lái đã chẳng phiền phức đến như vậy.” Hạ Thiên Liên thảm thán.

Lạc Trần uống ngụm trà sữa trên tay, “Không đi thì thôi.”

“Đại tiểu thư à, lúc em cảm thấy em sắp gặp chết người ta, em cũng nên biểu hiện rõ ràng một chút chứ.”

Lạc Trần cười hì hì, “Lòng tự tôn bị vùi dập?”

“Chắc là không.” Hạ Thiên Liên khẽ cười, “Chỉ cảm thấy tình hình hơi gay go.”

Lạc Trần hiểu sơ sơ, không thấu đáo lắm, “Bạn em nói, những người học triết học dù ít dù nhiều tư tưởng cũng khá quái dị, xem ra câu này không phải là giả.”

Hạ Thiên Liên thần sắc nhàn nhã, “Bạn em thú vị đấy.”

“Có cơ hội sẽ giới thiệu cho anh làm quen.”

“Vậy thì không cần phiền phức như thế.”

Lạc Trần cười cười nhìn ra ngoài cửa sổ, “Hạ Thiên Liên, anh có tin vào duyên phận không?”

Hạ Thiên Liên hiếm khi nghe thấy Lạc Trần đề cập đến chủ đề mang cảm tính như vậy, nghỉ ngơi một lát, cười nói, “Trước đây không tin, hiện tại, có thể.”

“Anh là một người theo chủ nghĩa duy vật lý trí.”

Hạ Thiên Liên nở một nụ cười nhàn nhạt, “Anh không phủ nhận.”

Lạc Trần duỗi cái eo uể oải, “Còn em là một người theo chủ nghĩa duy tâm lý trí.”

Hạ Thiên Liên bật cười, “Em đang ám chỉ anh điều gì thế?”

Lạc Trần huyết sáo, “Em dễ vui vẻ hơn anh.”

“Dẫn dắt từng bước không phải là tác phong của em.” Hạ Thiên Liên nghiêng đầu liếc cô một cái.

Lạc Trần gơ tay, “Ok, em thừa nhận, em được người ta nhờ cậy, hy vọng tinh thần anh phần chấn mạnh mẽ, tráng kiện nhanh nhẹn, khỏe mạnh chín chắn, that’s all.”

“Loạn thật.” Hạ Thiên Liên phá lên cười.

“Em cũng cảm thấy mình không có thiên phú an ủi người ta gì cho cam.” Nói thật, cái đồng triết học bên trên cũng đủ muốn lấy mạng của cô.

Lạc Trần nhào người trên cửa xe, đón gió, cốc trà sữa ô mai trong tay đặt trên bệ cửa, lắc lư lắc lư.

“Còn em thì rất tin vào duyên phận.” Lạc Trần nghiêng đầu uống ngụm trà sữa, “Giống như... dừng xe!”

Hạ Thiên Liên sững sốt, chiếc xe dừng một cách đột ngột.

Lạc Trần nhìn đăm đăm về một nơi ngoài cửa xe, sau đó nhảy xuống xe.

“Lạc Trần, em đi đâu thế?” Hạ Thiên Liên nhào người ra.

Lạc Trần không quay đầu lại, tiếp tục chạy về một phía nào đó.

Hạ Thiên Liên cũng xuống xe theo, một giây sau, uể oải dựa vào xe, đưa tay day day giữa hai lông mày.

Người đàn ông tao nhã dựa trên chiếc ghế ngoài trời, quần áo bên trong sạch sẽ, quần vải màu đen, đầu hơi nghiêng nghiêng, hai mắt nhắm lại, cả người thoáng qua trông tái nhợt lại cô tịch.

Cách hai mươi mét, Lạc Trần nửa chạy, sau đó dừng lại, bước đến.

Ánh nắng xuyên qua những khe lá lác đác tản xuống, rơi trên người anh, có cảm giác lạnh buốt.

Lạc Trần đi đến trước mặt người đàn ông nọ.

Gió thổi qua lá cây phát ra những âm thanh xào xạc.

Lông mi anh khẽ run, chậm rãi mở mắt.

“Sao anh lại ở đây?” Lạc Trần hỏi.

Con người đen láy không một gợn sóng, tĩnh mịch như nước đọng, nhìn người trước mắt.

Lạc Trần nhíu mày, “Hỏi anh đấy! Sao sắc mặt lại trắng bệch thế này? Không thoải mái à?”

Đôi đồng tử dần dần bị che phủ bởi một tầng sương mù, anh vươn tay ra.

Lạc Trần vô thức bị nắm chặt, cúi người xuống, mu bàn tay cầm trà sữa sờ lên trán anh.

“Dưới ánh mặt trời anh cũng có thể duy trì được nhiệt độ này, không dễ dàng gì.”

Anh chỉ ngóng nhìn cô, thản nhiên bình tĩnh.

“Hỏi anh đấy, đừng có giả chết với tôi.”

“Lạc Trần...”

“Hử?”

“Tay em thật ấm.”

“Nói nhảm, anh coi tôi là người chết hả!”

Ánh mắt của anh dần dần sáng rõ, “Lạc Trần...”

“Sao thế?”

“Anh đói bụng.”

Lạc Trần quả thực không dám tin, “Anh không bị bệnh đấy chứ! Bụng đói không đi tìm đồ ăn, còn ngồi đây giả bộ trầm mặc.”

Anh rút tay về, đứng dậy, ôm lấy cô.

Lạc Trần còn chưa kịp phản ứng, “Anh...”

“Anh làm sao?” Giọng nói lạnh lạnh nhàn nhạt.

“Anh hút thuốc à?”

“Không.”

“Cả người toàn là mùi thuốc.”

Anh khề hừ một tiếng, “Hút có một điều.”

Rõ ràng là nói dối số lượng.

Lạc Trần đẩy đẩy anh, nhưng không đẩy ra nổi, “Này anh, người đi đường rất nhiều đấy.”

“Anh biết.”

“... Di động của anh hình như đang rung.”

“Anh biết.”

Lạc Trần cười cười, “Mạc Hoành, tôi hẹn người ta ăn cơm rồi.”

“... Anh biết.” Lực trên đôi tay bỗng siết chặt hơn.

“Lạc Trần, có thể đi được chưa?” Thanh âm cười như không cười truyền tới từ phía sau.

Lạc Trần giật mình, lần này cổ thêm sức đẩy Mạc Hoành ra, xoay người về phía ngọn nguồn của tiếng nói.

Hạ Thiên Liên tao nhã đứng cách đó ba mét, sắc mặt vẫn bình đạm không chút biểu cảm.

Trong tình huống này, bất cứ ai cũng có phần xấu hổ, Lạc Trần cào cào tóc, “Sorry sếp, bắt gặp một người bạn thôi.” Sau đó hơi lộ vẻ do dự đoạn giới thiệu, “Mạc Hoành. Hạ Thiên Liên.”

Hai người đàn ông cùng bí hiểm khẽ gật đầu.

“Anh đói rồi.” Giọng nói nhàn nhạt mang theo chút u buồn.

Lạc Trần quay đầu lườm Mạc Hoành một cái, dúm trà sữa trên tay cho anh, “Uống trước đi.” Xoay người đối diện với Hạ Thiên Liên, “Sếp, hình như lại khiến sếp bị viết vé phạt rồi.” Lạc Trần hơi cảm thấy áy náy, bên kia là khu vực không được đỗ xe, khi này mình hết dừng xe đúng là có phần lỗ mãng.

Mạc Hoành hừ lạnh, cầm trà sữa uống một ngụm, hương vị quá ngọt khiến anh nhúu mày.

Hạ Thiên Liên cười nhạt, “Không sao, cũng không phải là lần đầu tiên, tập quen cũng tốt.”

Lạc Trần ồ một tiếng, “Biết cách học ứng dụng vào thực tế đấy.”

Mạc Hoành kéo cô lại, đối diện với anh.

Lạc Trần cau mày, “Sao thế?”

“Khẩu vị của em vĩnh viễn vẫn tệ như vậy.” Mạc Hoành trả lại trà sữa cho cô.

Lạc Trần chỉ chỉ vào anh, “Đừng có tùy tiện chê bai sở thích của người ta.” Quay đầu mỉm cười, “Sếp, anh có thể khấu trừ hóa đơn này vào tiền lương của em, em sẽ không để bụng đâu.”

“Anh ta có khả năng sẽ để bụng.” Giọng nói trầm tĩnh.

Lạc Trần xoay người về phía Mạc Hoành, cười lạnh một tiếng, “Anh nghĩ ai cũng kỳ quặc như anh chắc.”

Giọng nói của Mạc Hoành không nhanh cũng không chậm, “Khiến anh tức giận em sẽ vui hơn sao?”

Nắm đầm của Lạc Trần kẹt lại trên eo, hai giây sau bỗng bật cười, khoát khoát tay, “Bỏ đi, hôm nay không tranh cãi với anh nữa, dù thế nào anh mãi mãi cũng không đấu lại tôi.” Đối thủ quá kém, vừa bắt đầu đã chẳng có tí tính khiêu chiến nào.

Mạc Hoành hiển nhiên rất không dễ chịu trước câu nói này của cô, ngữ khí lạnh nhạt, “Em mồm miệng ác ý cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.”

“Này, tôi không thèm tranh cãi với anh, anh lại còn tự tìm lấy phiền phức à.” Lạc Trần tức cười.

Mạc Hoành nhìn cô hồi lâu mới lên tiếng, “Muốn cùng nhau ăn cơm không?” Lạc Trần suy xét lời đề nghị này, nhưng thật sự không giống một sự bố thí, đang định cất lời châm biếm, người phía sau đã cười nói, “Lạc Trần, anh không hy vọng sẽ bị viết giấy phạt thứ hai đâu.”

—***—

[1] đây là từ dành cho vua chúa, ý chỉ đích thân chọn lựa.

25. Chương 49-50

Lạc Trần xoay người lại nhìn, cười khan hai tiếng, “Xin lỗi xin lỗi.” Nụ cười của Hạ Thiên Liên chân thành đến kỳ lạ, Lạc Trần nghĩ bụng, tình cảnh này đúng là không thể nào trôi chảy như thế được, nhanh chóng tản dần cảm giác an toàn.

“Lạc Trần.” Mạc Hoành nắm chặt tay cô.

“Ồ, này anh, đừng kéo nữa.” Lạc Trần gỡ tay Mạc Hoành ra, “Cần làm gì thì làm đi, chị đây hôm nay không rảnh cùng anh —“

“Đi theo anh.” Mạc Hoành híp mắt, thái độ vô cùng không hợp tác.

Trong tất cả các kiểu câu, Lạc Trần ghét nhất là câu cầu khiến, “Bức lương vì xương.” [1]

Mạc Hoành hơi kéo mái tóc dài của cô, khiến cho Lạc Trần đau đến mức bật thốt lên, cảm hận phải văng cái tay ấy, lườm anh, cái người này, ầm ĩ không xong lại đi dùng mấy chiêu thấp hèn ấy, cực kỳ bỉ ổi.

“Không biết dùng thành ngữ thì đừng dùng, cứ như mù chữ.”

Lạc Trần “ha” một tiếng, “Anh nói ai mù chữ hả, bốn tiểu thư chính là một chú rùa biển [2]—”

Ánh mắt Mạc Hoành thản nhiên lướt qua, Lạc Trần sững lại, nhếch miệng, “Cừ đại khổ thân.” [3]

“Lạc Trần.” Hạ Thiên Liên tiến lên khẽ ôm lấy bờ vai cô, mỉm cười nói với Mạc Hoành, “Nếu Mạc Hoành tiên sinh không ngại, chúng ta cùng nhau ăn cơm được chứ?”

Lạc Trần nghi ngờ nhìn sắp Hạ, Hạ Thiên Liên cười cười, cúi người kề bên tai Lạc Trần không coi ai ra gì, thấp giọng nói, “Nghe lời lãnh đạo, không được có ý kiến khác.”

Khóe mắt Lạc Trần hơi hạ xuống, câu xướng này từ đâu ra vậy.

Mạc Hoành ngẫm ngợi, chợt cười nhạt rồi trả lời, “Không sao.”

Một nữ hai nam bước vào tiệm Trung Hoa mang phong cách cổ xưa gọn gàng, Lạc Trần cảm thấy cả người không được tự nhiên, hai người đàn ông bên cạnh quả thực quá xuất sắc, làm cho người khác cứ liên tục liếc nhìn.

“Mạc tiên sinh, tuổi trẻ triển vọng, chưa đến ba mươi, đã là tổng giám đốc của S&G.”

Mạc Hoàng thờ ơ nhìn cách bài trí trong nhà hàng, “Biết Wilson đánh giá thế nào về người Trung Quốc không? Trước ba mươi tuổi chủ yếu nằm trong thời kỳ bồi dưỡng.”

Hạ Thiên Liên cười ha hả, “Tổng giám đốc của S&G? Khách quen trong danh sách những triệu phú trên thế giới của Forbes.”

Mạc Hoàng hơi nhếch khóe miệng, “Trên thực tế, phân nửa tài sản của anh ta đến từ quyền thừa kế.”

Hạ Thiên Liên lại mỉm cười, “Mạc tiên sinh cũng không hề kiếm chữ như vàng theo lời đồn đại.”

Mạc Hoàng nhướn mày, “Đồn đại?” Đôi mắt thần nhiên liếc sang Lạc Trần ở giữa.

Lạc Trần phần chấn tinh thần, “Ánh mắt này của anh sẽ khiến tôi nghĩ anh đang nghi ngờ tôi đấy.” Lạc Trần cười cười, “Mấy lady ở công ty chúng tôi, đối với ngài Wilson tuy chẳng hay biết, nhưng với nhân tài trẻ tuổi ở thành phố này lại rõ như lòng bàn tay, như anh chẳng hạn.” Lần trước cô bắt gặp tụi Trương Khiết xúm lại xem “Triệu phú mới nổi”, bên hiệu kỳ chạy đến giờ coi, một bài báo về người phụ trách S&G khu vực Trung Quốc, dạt dào đến mấy vạn chữ, hết sức tuyệt vời, đáng tiếc lại thiếu ảnh, đám phụ nữ cực kỳ thất vọng, lúc đó Lạc Trần lại phun ra một câu, “Người đó còn đã từng đến công ty của chúng ta.” Làm cho đám phụ nữ ấy nhất loạt khinh bỉ cô hám giai, Lạc Trần đỏ khóc đỏ cười.

Mạc Hoàng hừ một tiếng, hơi khinh thường.

Lạc Trần đột nhiên phát hiện ra, Mạc Hoàng vẫn cao hơn Hạ Thiên Liên một tý xíu. Quyết ý ưỡn lưng, “Cao ngạo tự phụ.”

“Cao ngạo tự phụ?” Mạc Hoàng tựa như nghe thấy một từ ngữ vô cùng lạ lẫm, “Đối với hai ưu điểm này, anh nghĩ không một ai có thể bì được với em, Lạc Trần.”

“Điểm này thì tôi đồng ý.” Hạ Thiên Liên tiếp lời, bộ dạng muốn cười nhưng vẫn kiềm nén.

Lạc Trần ngơ ngác, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh chơi trò chơi với Lạc Lăng hôm qua, đồng bọn, tức Lạc Lăng, cầu kết cùng quân địch, lúc lâm trận lại bắn ngược vào quân ta, hại cô trúng hai đao, game over.

Lạc Trần nói lỏng cổ áo, giọng nói ung dung, “Được, tôi cao ngạo, thế thì phải gọi bốn tiểu thư đây là công chúa đây nhé, đừng quên, ai mà gọi sai tôi sẽ cho người đó biết tay.”

Mạc Hoàng bật cười, “Trước đây em ép anh gọi em thế nào, còn nhớ không?”

Lạc Trần ho một tiếng, “Này anh.” Gọi gã phục vụ vừa lướt qua bên cạnh, “Anh chàng đẹp trai, chúng tôi đến cũng khá lâu rồi, sao không thấy ai tiếp đón.” Khẩu khí không tốt.

Gã phục vụ ngẩn người, đặt khay đồ uống được bưng đến bàn gần đó xuống, vội vàng nhận lỗi, “Mời các vị đi theo tôi.”

Lạc Trần được gã phục vụ dẫn đến một vị trí khuất nẻo, chỗ dành cho bốn người, Lạc Trần ngồi đối diện với Hạ Thiên Liên, Mạc Hoàng ngồi cạnh cô.

Lạc Trần thuận thực nêu tên vài món ăn.

“Cô — có thể nói chậm lại chút được không.” Khuôn mặt gã phục vụ hơi hơi ửng đỏ.

Lạc Trần bật cười, “Cậu mới đến à?” Thế thì cũng không nên làm khó, chậm rãi lặp lại một lần nữa.

Gã phục vụ ghi xong thực đơn, ngẩng đầu liếc Lạc Trần một cái, then thùng nói, “Cám ơn cô. Đồ ăn sẽ có ngay lập tức.”

Lạc Trần cười híp mắt, nhìn theo gã phục vụ xa dần, “Tôi rất thích nhà hàng Trung Hoa, thân thiện.”

Mạc Hoàng liếc cô một cái.

“Anh thấy em đúng là có thể lấy sắc thay cơm được rồi đấy, thích gã đẹp trai trong nhà hàng hả?” Hạ Thiên Liên cầm cốc nước lên uống một ngụm.

“Đúng đó.” Lạc Trần quay đầu, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, “À, quên mất hỏi hai người muốn ăn gì? Có thể gọi thêm, có thể gọi thêm mà.”

“Nghe khẩu khí như vậy, thế em mời sao?” Hạ Thiên Liên thành thật hỏi.

“Đùa ấy mà —” Lạc Trần nuốt nước miếng, “Đương nhiên là em mời.” Trong tình huống này, dường như chỉ có cô bỏ tiền là hợp lý nhất, tuy Lạc Trần trước nay chưa từng gặp gã nào bắt cô phải trả tiền ở đây cả, nhưng hiện tại, rõ ràng là tình huống đặc biệt.

“Đúng rồi, Mạc tiên sinh, trước đây anh gọi cô ấy thế nào.” Sếp Hạ nghiêng đầu nhìn Mạc Hoàn, lơ đãng hỏi.

Lạc Trần không ngờ cái chủ đề luẩn quẩn này vẫn khiến Hạ Thiên Liên hứng thú không thôi.

“Sếp Hạ, có muốn gọi thêm đồ ăn không?”

“Không cần.” Mỉm cười, khóe miệng nhếch lên, “Em ăn cái gì thì anh ăn cái đó, anh rất dễ nuôi.”

Lạc Trần âm thầm nghiêng răng, đối phó với một con hồ ly, cần phải cẩn thận từng li từng tí, dè dặt từng bước một.

Lạc Trần giả bộ gần gũi, “Sếp à, anh biết bố em khen ngợi anh thế nào không?”

“Hửm? Khen thế nào?” Đối với chủ đề này, Hạ Thiên Liên dường như cũng khá hứng thú.

“Một gương nhân tài, chí công vô tư, gian khổ phấn đấu, phụng sự việc công, chăm lo việc nước, anh minh quyết đoán.”

Nụ cười hé nở từ khóe miệng, “Tra từ điển thành ngữ chưa?”

“Cô ấy không biết tra từ điển, cô ấy chỉ biết tìm ngay trên baidu thôi.” Giọng nói đậm nhạt vang lên.

Lạc Trần trợn mắt nhìn Mạc Hoàn, năm giây sau, kéo người phục vụ vừa đi ngang qua lại, “Cho tôi một cốc nước đá, cảm ơn.”

Đồ ăn lần lượt được đưa lên.

Lạc Trần cậy có cái bàn che chắn bèn hung hăng đấm cho Mạc Hoàn một cái.

Mạc Hoàn sững sờ, nghiêng đầu nhìn cô.

Lạc Trần nhếch miệng cười.

Mạc Hoàn quay đầu đi, gấp một miếng rau đưa vào trong miệng, chậm rãi nhai, một lát sau, thản nhiên phun ra một câu, “Hoàng hậu nương nương, đừng động tay động chân.”

Tay trái giữa không trung vừa nhận cốc nước đá phục vụ mang đến, bỗng run lên, “loảng xoảng” vỡ trên mặt đất.

—***—

[1] Bức lương vi xương: ép con gái nhà lành làm kỹ nữ.

[2] ý chỉ người học từ nước ngoài trở về.

[3] Đúng ra phải là “Khổ đại cừu thâm”, ý chỉ mối thù sâu nặng.

Đến giữa bữa cơm, Hạ Thiên Liên bỗng dưng hỏi, “Lạc Trần, có phải một tuần nữa em phải trở lại trường không?”

Lạc Trần nuốt ực miếng vịt tiềm trong miệng, nghĩ ngợi, “Vâng, sao vậy anh?”

“Không có gì.” Nở một nụ cười đều đều, “Nhớ lĩnh lương rồi hãy đi nhé.”

Lạc Trần phì cười, “Anh mà không đưa thì em không đi đâu.”

Mạc Hoàn ngẩng đầu lên, đôi lông mày hơi cau lại, “Em phải trở về Mỹ?”

Lạc Trần cầm chiếc đĩa chỉ chỉ Mạc Hoành, “Đồng chí này rõ ràng không quan tâm tôi nhé. Chưa tốt nghiệp đương nhiên phải trở về kiên trì nỗ lực rồi, nào giống anh chứ, làm ruộng cật nước nhà bao nhiêu năm như thế.”

Ánh mắt Mạc Hoành hơi sầm xuống, “Anh biết.” Chỉ là, nhất thời đã quên... quên rằng, em vẫn phải đi.

“Ha.” Lạc Trần cười, “Biết thì tốt, dù sao cũng phải chuẩn bị một món quà tiễn lên đường cho chị đây nhé, càng to càng tốt, càng đắt càng tốt, không to không đắt bốn tiểu thư không nhận.”

Hạ Thiên Liên bùi ngùi, “Logic của cướp bóc.”

Mạc Hoành đột nhiên sa sầm mặt lại, đứng dậy, “Tôi đi hút điều thuốc.”

“Này.”

Lạc Trần bật dậy, Hạ Thiên Liên đưa tay dè cô xuống, “Đàn ông hút thuốc, em ăm ỉ làm gì.”

Mạc Hoành không hề quay đầu, bước từng bước ra hành lang, rẽ ngoặt, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lạc Trần thu tầm mắt lại, liếc sang Hạ Thiên Liên, “Sếp Hạ, anh cố ý đúng không?”

“Cái gì?”

Lạc Trần ngồi xuống, “Dù anh là sếp của em, em vẫn phải nói — khẩu Phật tâm xà.”

“Gièm pha.” Hạ Thiên Liên mỉm cười, nghiêng đầu nhìn về phía hành lang, “Anh nghĩ bản lĩnh của mình vẫn chưa lớn đến mức đó.”

Lạc Trần nâng tách cà phê trên bàn, không uống mà xoay tròn trong tay, lát sau bỗng cười khỏ, “Anh ấy không hề quan tâm đến em, ít nhất, cũng không phải là mối quan tâm duy nhất, em không muốn tự chuốc lấy bẽ mặt.”

“Lạc Trần.”

“À, sếp Hạ.” Lạc Trần đặt tách cà phê xuống, nghiêng đầu nhìn Hạ Thiên Liên, “Quà tiễn biệt, nghe em thỉnh cầu được không? Đừng mua nhầm nhé.”

Hạ Thiên Liên đành lắc đầu, cuối cùng chỉ nói, “Tiền mừng được không?”

Lạc Trần sờ sờ mũi, “Thế cũng được, chỉ có điều, tiền mừng càng to càng tốt, càng đắt càng tốt, yêu cầu vẫn thế, ha.”

“Rốt cuộc em học ai mà xấu xa vậy hả?”

“Tự học thành tài.”

“Thiên tài.”

“Lại còn phải nói.”

Hạ Thiên Liên khẽ cười, “Cao ngạo tự phụ không phải sao.”

Trên hành lang u tối, Mạc Hoành tao nhã dựa bên cửa sổ, hơi rũ đầu xuống, điều thuốc kẹp giữa đầu ngón tay trái vương vít những dải mây mù dằng dặc, vẻ mặt mơ hồ giữa làn khói mờ mịt.

Nhấc tay lên, đưa điều thuốc gần bên khóe miệng, hít một hơi, từ từ nhả ra.

Lạc Trần tới chỗ trước sân khấu yêu cầu một cốc nước đá, lần này cố ý nhờ họ đổi sang cốc giấy, để tránh tay trơn làm rơi vỡ, không trở lại bàn ăn ngay, lượn qua bồn hoa đô sộ, rẽ vào hành lang.

Trên hành lang tĩnh lặng, hình bóng quen thuộc ấy đứng bên cửa sổ, Lạc Trần khẽ thở dài, chậm chậm bước đến.

Mạc Hoành nâng tay hút thuốc.

Lạc Trần bắt lấy điều thuốc trên tay anh, đưa đến bên miệng mình hít một hơi, sau đó là một tràng ho sặc sụa dài đặc.

Mạc Hoàng hoàn hồn lại sau phút dờ dẩn, đoạt lấy điều thuốc, ném vào trong thùng rác bên cạnh.

“Phụ nữ như em hút thuốc làm gì hả!” Vội vàng cúi người vỗ vỗ lưng cô, “Sao rồi? Khó chịu à?”

Lạc Trần che miệng ho khù khụ, “Khó chịu.”

“Đáng đời.” Mạc Hoàng nói không hề khách khí, tay không ngừng vỗ nhẹ lên lưng cô, “Sao rồi? Đờ hơn chưa? Muốn uống nước không?”

Giọng nói uể oải vang lên, “Làm gì nghiêm trọng đến thế?” Lạc Trần đứng thẳng người dậy, hoàn toàn gió yên sóng lặng, nom người trước mắt đầy vẻ lo lắng, cười tủm tỉm.

Mạc Hoàng nhú mày, biết mình bị mắc lừa, cô gái này, sao có thể ngây thơ đến mức chưa từng đụng vào thuốc lá.

Mạc Hoàng xoay người định đi.

Lạc Trần lạnh tay lẹ mắt kéo anh lại, “Mạc Hoàng, chúng ta nói chuyện đi.”

Bóng lưng đẹp đẽ khựng lại, “Nói chuyện gì?”

Lạc Trần ngấm ngời hai giây, mở đầu chủ đề, “Tôi nhớ, trước đây anh không hút thuốc.”

Mạc Hoàng quay người lại, “Em muốn nói về cái này sao?”

“Anh nghiện thuốc lá rất nặng.”

“Rồi sao nữa?”

Lạc Trần kiềm lại ngữ khí thông dong, “Mạc Hoàng, anh đang hủy hoại cơ thể của mình sao?”

Ngực khê run lên, giọng nói lại rất bình thản, “Em có ý gì?”

“Có lẽ là tôi hay xen vào chuyện của người khác, nhưng mà, tôi hy vọng sau này anh có thể kiềm chế chứng nghiện thuốc của mình lại, dù sao hút thuốc chỉ có hại chứ chẳng có lợi gì cho sức khỏe.”

Lặng lặng ngó người con gái trước mắt, “Em đúng là hay xen vào chuyện của người khác thật.” Giọng nói lạnh như nước rõ ràng không nể mặt ai.

Lạc Trần ngẩn ngơ, rốt cuộc vẫn tự chuốc lấy bẽ mặt.

Đút tay vào túi áo, ngượng ngùng mỉm cười, “Coi như tôi chưa nói.” Lạc Trần xoay người, “Đi thôi. Cũng đã đến lúc thanh toán tàn tiệc rồi.”

Mạc Hoàng sải bước chắn trước mặt cô, vẻ mặt phức tạp, “Khi nào em trở lại Mỹ?”

“Tôi trở về lúc nào, cũng không liên quan đến anh.” Lạc Trần ngẩng đầu nhìn anh.

Mạc Hoàng hí mắt, sau đó lại cất lời, “Đúng vậy, em muốn đi, thì có liên quan gì đến anh chứ?”

Lạc Trần nhếch khóe miệng, “Đây coi như lời tạm biệt của anh?” Rất rõ ràng, rất thẳng thắn, so với thuở ban đầu, có lẽ, thái độ càng dứt khoát hơn.

Mạc Hoàng đứng bất động tại chỗ, ngón tay đâm sâu hoắm trong lòng bàn tay.

Anh có thể vô liêm sỉ mà nói ra ư? Anh có thể sao? Nếu anh đủ đề tiện, anh có thể lấy cái đó để uy hiếp cô, sau đó, sau đó...

“Lạc Trần, bỗng nhiên tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.” Từng câu từng chữ, bình tĩnh rõ ràng.

Nụ cười miễn cưỡng trên khuôn mặt của Lạc Trần chợt tan biến hết.

“Mạc Hoàng, anh đứng lại cho tôi!” Lạc Trần thừ ra tại chỗ năm giây, tức giận hét lên với bóng lưng ấy.

Mạc Hoàng dừng bước, cơ thể cứng đờ.

“Anh nói rõ lại xem! Sao lại nói anh không muốn nhìn thấy tôi?”

“Chính là... tôi không muốn thấy cô nữa.”

Lập lại, anh ta đã lập lại! Một ngọn lửa vô danh bùng hừng hực thiêu đốt, nóng đến độ Lạc Trần tưởng chừng như bị người ta giáng ột cái tát thật mạnh.

Cốc giấy trên tay càng nắm càng chặt, cuối cùng ném hết sức về phía bóng hình lại tiếp tục cất bước kia! Khoảng cách ba bốn mét, nước lạnh buốt bắn tung tóe trên sàn nhà, nửa cốc nước văng lên chiếc áo màu trắng ấy.

Bóng dáng thon dài cứng đến độ càng đứng thẳng, hơi cử động, cuối cùng cũng cất bước.

Lạc Trần còn nhớ, đến khi nước mắt đã nhòa đi tất cả, có một người nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Không sao hết, Lạc Trần, không sao hết.”

Tảng sáng ngày hôm sau, Lạc Trần bò xuống giường trong tiếng chuông báo thức, phát hiện mình hơi đau đầu lại thêm cổ họng ngứa ngứa, thể chất đã thú lần đầu tiên chịu chấn động, suy sụp không thôi, tất điều hòa hiển thị 16 độ, khoác thêm áo ra khỏi phòng.

Tối hôm qua tắm nước lạnh, tóc chưa sấy khô đã lên giường đi ngủ, giờ nhớ lại thật sự rất hối hận.

Mở bình nước bật nút đun nóng, đi lục tìm thuốc, cô nhớ lúc dọn nhà Lạc phu nhân đã chuẩn bị không ít thuốc cho cô, ngay cả thuốc tránh thai cũng có, giờ sao đến cả thuốc cảm cũng không tìm được nổi một gói.

Lạc Trần vẫn trung thành hy vọng bệnh cúm của mình đừng nghiêm trọng hơn nữa, nếu không sẽ bị giày vò chết mất, thành thật mà nói, hiện tại cô đã cảm giác toàn thân không gượng dậy nổi, đau đầu đau họng đau cả mắt, cực kỳ khó chịu.

Gọi cho Lăng Cát Văn xin nghỉ, trở về phòng tiếp tục ngủ vùi.

Có lẽ thật sự rất mệt, lại thêm tác dụng gây ngủ của hai viên thuốc cảm, vừa đặt mình lên giường đã bắt đầu mơ mơ màng màng.

Cơn gió mùa hạ ulla tới, rèm cửa bay lên lại hạ xuống, tạo ra những âm thanh sột soạt.

Lạc Trần bỗng ngờ ngẩn mơ hồ.

Mùa hạ trước kia không nóng đến mức này thì phải...

Suốt ngày cầm sách, có gì hay ho mà xem chứ, Mạc Hoàn Mạc Hoàn, chúng ta ra ngoài hóng gió đi, gió mùa hè dễ chịu cực ý... Đừng ồn nữa... Vậy anh ra ngoài với em đi, không phải em sẽ không ồn ào nữa sao, bạn trai người ta đều cùng nhau... ừm... anh rõ ràng chẳng quan tâm đến em! Người yêu của con bạn cùng phòng em toàn trèo cây bắt ve cho nó... Ồ, thế em muốn ve sấu hả...

Anh là của em, em còn muốn gì nữa, Lạc Trần...

Đến khi Mạc Hoàn tỉnh lại, đã là năm giờ chiều, trong căn phòng không hề có một tia sáng, ngồi dậy tĩnh lặng một lúc, cầm lấy lọ thuốc trên kệ tủ đầu giường, đổ ra bốn viên rồi uống, không cần nước.

Cửa phòng bị đẩy ra, đèn điện bật lên, cả phòng tràn ngập ánh sáng.

“Dì nói anh ở nhà, em vẫn không tin.”

Mạc Hoàn híp mắt nhìn người đang tới gần, cào tóc một lát, xuống giường đi vào phòng vệ sinh.

Gã đàn ông bèn theo sau, “Mấy ngày nay chắc em không đắc tội với anh đâu nhỉ?”

Mạc Hoàn vịn vòi nước lạnh rửa mặt, cảm giác mát rượi làm cho người anh tỉnh táo hẳn.

“Sao cậu lại ở đây?” Rửa mặt xong, Mạc Hoàn đứng thẳng người dậy, nhìn gã đàn ông đứng cạnh bồn vệ sinh trong gương.

Thiệu Dương nhún vai, “Tiện đường.”

Mạc Hoàn liếc hẳn một cái, cầm chiếc khăn đặt trên bệ kính lau khô tay, lách người đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Thiệu Dương xoay người, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, “Mùi rượu nặng quá.”

Mạc Hoàn đi đến trước tủ quần áo, cởi quần áo nhàu nhĩ trên người xuống, lấy ra một chiếc áo sơ mi cotton màu trắng khoác lên.

“Phản ứng của anh khiến em cảm giác mình không được chào đón lắm.”

Mạc Hoàn hơi nhếch miệng, “Hiếm khi cậu tự mình biết mình như vậy.”

Thiệu Dương khoanh hai tay trước ngực, dựa nghiêng lên khung cửa, “Trên thực tế em luôn biết rõ, chỉ là không muốn thừa nhận thôi.” Đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Hôm nay, Thận Linh gọi điện cho em —”

Mạc Hoàn uể oải cắt lời hắn, “Thận Linh có làm sao, cậu không cần phải nói với tôi.”

Thiệu Dương ô một tiếng, “Mạc Hoàn, có lúc em thật sự không hiểu nổi anh.”

Mạc Hoàn cầm áo vest vắt trên thành ghế dựa lên, “Còn chuyện gì nữa không?” Tỏ ý đuổi khách một cách rõ ràng.

Thiệu Dương nhú mày, “Anh phải ra ngoài?”

Mạc Hoàn nở một nụ cười như thật mà giả, “Trước đây cậu không nói nhảm nhiều như vậy.”

“Mạc Hoàn.” Thiệu Dương gọi anh lại từ phía sau. Đắn đo một lát, “Em nhớ — Lạc tiểu thư có một người bạn họ Liên, khu vực của cô ta không sạch sẽ cho lắm, sắp tới thành phố phải siết chặt hơn.”

Mạc Hoàn nghe thấy chữ “Lạc”, lồng ngực bất chợt nghẽn lại, “Cậu đúng là một cảnh sát giỏi.”

“Cảnh sát chỉ là một nghề nghiệp, anh nghĩ cảnh sát Trung Quốc có bao nhiêu chính nghĩa.” Thiệu Dương nói, “Lạc Trần —”

“Tốt nhất cậu cách xa cô ấy ra một chút.”

Thiệu Dương sững sốt, “Mạc Hoàn, hiện tại anh lấy tư cách gì để nói với em? Anh họ của em, hay là, người yêu cũ của cô ấy? Trước đây em cứ nghĩ mãi, một người khiến anh say rượu thành thói, nghiện thuốc lá nặng, rốt cuộc là thần thánh phương nào? Anh biết không, từ nhỏ đến lớn, sự nghiêm túc của anh luôn làm em ngưỡng mộ, vì thế, em rất hiếu kỳ, cực kỳ cực kỳ hiếu kỳ.” Ngừng một lát hắn nói, “Nhưng, Lạc Trần rất khó tiếp cận, thông minh, giao hoạt, lúc cần thiết, có thể vô cùng tuyệt tình.”

Mạc Hoàn xoay người, “Cậu biết cô ấy được bao lâu? Cậu hiểu cô ấy đến chừng nào?”

Thiệu Dương nhú mày, “Em nói rồi, em hiếu kỳ về cô ấy, mà sự hiếu kỳ này có thể sẽ khiến em đào sâu tìm hiểu cô ấy.”

“Được thôi.” Về mặt Mạc Hoàn không đổi, giọng nói cũng bình tĩnh không gợn sóng, dường như chủ đề hắn nói chẳng có gì thú vị cả.

Thiệu Dương thì lại có vẻ hào hứng, tiếp tục lên tiếng, “Sau khi tốt nghiệp anh thi vào công ty đa quốc gia ấy, rốt cuộc là nguyên nhân tại sao, hiện tại hình như em cũng đã hiểu được phần nào, anh không thể chủ động đi, nhưng, nếu là bị động, vậy thì càng hợp tình hợp lý, trước khi cô ấy trở lại, không, phải nói là, đến khi cô ấy quay trở lại, anh trở tay không kịp, anh —”

“Thiệu Dương.” Mạc Hoàn cuối cùng cũng nhìn thẳng vào hắn, con ngươi đen hoắm phủ đầy lạnh lẽo, “Đừng có không biết suy xét.”

Thiệu Dương cười khở, cuối cùng lại lên tiếng, “Mạc Hoàn, năm đó anh Đường rơi xuống nước chết đuối, không phải là trách nhiệm của anh, Thận Linh bị kích động, tâm trạng không ổn định cũng không phải là trách nhiệm của anh, vì sao đã gần ấy năm mà anh vẫn không thể buông xuống những canh cánh trong lòng?”

“... Bởi vì, cậu chưa trải qua.” Thật lâu sau giọng nói cất lên trống rỗng, mơ hồ.

Nhà hàng cơm Tây sáng sủa gọn gàng, Lạc Trần ngồi bên cửa sổ vương đầy những tia nắng. Ngủ liền hai ngày hai đêm, cuối cùng hôm nay cũng bị người ta lôi ra khỏi nhà đi ăn trưa.

“Không phải chỉ cảm cúm thôi à, sao trông mày tiêu tụy thế hả.”

Lạc Trần ôm hộp khăn giấy chùi nước mũi, “Chắc là viêm phổi.”

“Viêm phổi cái quái gì.” Liên Ân cười nạt.

“Trong phim truyền hình toàn diễn như vậy.”

“Bị thất tình, xe tưới đường xối vào mày cả một trận mưa, thế thì mới có thể bị viêm phổi.” Đang nói, Liên Ân đột nhiên đưa tay qua vỗ mạnh một cái lên vai Lạc Trần, “Em gái, bạch mã nhà mày.”

Đầu Lạc Trần suýt nữa thì bị vỗ dúi vào trong bát canh nóng.

“Chị cả, chị không thể nhẹ tay được à.” Vòng tay vuốt ra sau lưng.

“Này, bạch mã nhà mày kia.” Liên Ân hất cằm.

“Gì mà ngựa đen ngựa trắng, ở đây không phải vườn thú đâu nhé.” Lạc Trần phì cười, gọi người phục vụ vừa đi qua, “Phiền cậu, đổi cho tôi cái muối lớn.”

Liên Ân bóp mặt Lạc Trần hướng sang một phía nào đó, “Giả vờ giả vịt, tao thấy mày đang giả vờ đấy.”

Lạc Trần nhú mày, kéo tay Liên Ân xuống, “Đừng ồn nữa chị Liên.”

“Sao thế?” Liên Ân nhìn cô.

Vừa liếc nhanh qua bên đó...

Một đám người mặc Âu phục giày da đứng bên đường đối diện với cổng nhà hàng, cho dù rơi vào bất cứ tình huống nào, cho dù xung quanh có biết bao nhiêu người, bóng dáng tuần tú thẳng tắp ấy mãi mãi vẫn là hình ảnh nổi bật nhất.

Đời người, có nơi nào mà chẳng tương phùng.

“Sao vậy?” Liên Ân không có được khứu giác nhạy bén như chó của Thẩm Hạ Thụy, nghi hoặc, chỉ có thể hỏi.

“Không có gì.” Lạc Trần khẽ cười, vẻ mặt bỗng trở nên ngả ngớn, “Chị Liên, gần đây chắc chị phải bận lắm mới đúng, không phải thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt hả, sao lại rảnh rỗi hẹn em ra ngoài ăn cơm thế?”

Liên Ân nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoảnh đầu nghiêng ngẫm Lạc Trần, “Hai người —”

“Chị Liên, em đọc thơ cho chị nghe nhé.”

Câu trả lời của Liên Ân rất thẳng thắn, “Mày cút đi.”

Lạc Trần khẽ ho một tiếng, hắng giọng khàn khàn.

“Khí ngã khứ giả, tạc nhật chi nhật bất khả lưu, loạn ngã tâm giả, kim nhật chi nhật đa phiền ưu.” [1]

Liên Ân cười nạt, “Mẹ nó, mày đọc thật đấy à, chúng ta đây mù chữ, nghe không hiểu.” Ngừng một lát, “Nghe có vẻ quen tai.”

“Của Lý Bạch.”

“Lý Bạch? Người anh em này thì tao biết! Tao nhớ ông ta tóc bạc trắng dài ba nghìn trượng mà, ha ha, có cá tính, có cá tính, tao thích.”

Khóe mắt Lạc Trần giật giật mạnh mẽ, “Chị nào có mù chữ chứ.” Mà đúng là lưu manh.

Lạc Trần đổi chỗ ngồi, quay lưng với cửa sổ kính, ánh dương chiếu lên lưng cô, chiếc áo T-shirt màu đen hấp nhiệt điên cuồng, Lạc Trần mơ màng có cảm giác như bị thiêu đốt.

Ăn cơm xong bước ra ngoài, vừa đi đến đường lớn, nháy mắt đã trong thấy chiếc xe màu trắng đỏ, Lạc Trần nhú mày, nhìn về phía nhà hàng năm sao kia, anh ta vẫn chưa đi?

Lạc Trần bỗng nhiên ghét cay ghét đắng loại tình cảnh này, thậm chí có phản chán chường mệt mỏi.

“Chị Liên, em ở ngã tư đằng kia đợi chị.” Vừa nói vừa lùi ra phía sau.

“Này! Xe đậu ở chỗ kia cơ mà!”

“Ăn xong tản bộ, mỗi năm tặng thọ.” Lạc Trần chào Liên Ân theo lối quân đội của trẻ con, xoay người bước đi.

“Có bệnh hả.” Liên Ân bật cười, cũng không nói gì nữa, huyết sao đi về phía chiếc xe yêu dấu của mình, Audi R8 vừa đổi, tuần trước Thẩm Hạ Thụy có ý đồ mượn xe, nhưng con nhóc này không tin tưởng được, lái xe bạt mạng, để chú xe yêu dấu sống đến trăm tuổi vẫn phải chọn làm tổn thương tình nghĩa chị em, đang nghĩ xem làm thế nào để tăng mức độ thương tổn lên đến cao nhất.

“Liên tiểu thư.” Giọng nói nhàn tản cất lên, đậm nhạt lễ độ.

Liên Ân dừng bước, “— Mạc tiên sinh?”

Mạc Hoàn khẽ đóng cửa xe, nhìn về một nơi nào đó trên con đường, hơi liếm môi, dứt khoát lên tiếng, “Liên tiểu thư, có thể phiền tiểu thư bớt chút thời gian.”

Phản ứng đầu tiên của Liên Ân là quay đầu nhìn Lạc Trần, hai tay dứt túi quần nhả tự tại đã đi được khá xa. “Được.”

—***—

[1] Được trích từ bài “Tuyên Châu Tạ Diếu lâu tiễn biệt Hiệu thư thúc Vân” của nhà thơ Lý Bạch.

Dịch nghĩa:

Người bỏ ta đi mất,

Ngày hôm qua không thể giữ lại.

Người làm loạn tâm ta,

Ngày hôm nay thật lắm ưu phiền.

[...]

Dịch thơ (Người dịch: Thiêng Đức)

Thúc Vân sao nỡ bỏ ta

Làm sao giữ được ngày qua ngày chờ

Lòng ta thêm rối tơ vò

Bao nhiêu phiền muộn vẫn vơ chất đầy

[...]

Ở trên chỉ trích bản dịch của 4 câu thơ trong cả bài thơ. Nguồn tham khảo: thivien.net

26. Chương 51-52

Lần đầu tiên Lạc Trần gặp Thang Kiến Vũ, thành thật mà nói, cảm thấy chẳng ra sao cả, Lạc Trần mơ hồ cảm giác người nọ không phải là người tốt.

“A Vũ, lại đây, Lạc Trần – ân nhân cứu mạng anh cứ muốn gặp đó, thỉnh an đi kìa.”

“Lạc tiểu thư, nghe danh không bằng gặp mặt.” Thang Kiến Vũ mỉm cười chìa tay về phía cô.

Lạc Trần rút tay trong túi quần ra, bắt tay lại, “Thang tiên sinh, ha ha, nào có, gặp mặt không bằng nghe danh mà.”

Thang Kiến Vũ ngẩn người, bị cô chọc cười, “Sớm đã nghe danh Lạc tiểu thư có tài ăn nói, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

“Nào có nào có.” Lạc Trần khoát tay.

“Lạc tiểu thư —”

“Khách sáo quá, cứ gọi tôi là Lạc Trần được rồi.”

“Được, Lạc Trần, nếu không chê có thể gọi tôi một tiếng A Vũ, hôm đó cô đã giúp tôi việc lớn, sau này có chuyện gì cứ nói ra, tôi Dương Kiến Vũ tuyệt không từ chối.”

“Được được.”

“Giả dối, uống rượu tiếp đi nào!” Liên Ân chuyển ổi người một chén rượu.

Lạc Trần đưa tay tiếp nhận, ngửa đầu cạn sạch, “Được, chúng ta hôm nay bất luận là ai, không say không về.”

Mọi người lập tức ủa theo không dứt.

Rượu ngon, gái đẹp, loại tình cảnh này Lạc Trần thật sự không hề lạ lẫm, chọn một cái ghế sofa đơn ngồi xuống, mấy người anh em của Thang Kiến Vũ đến kính rượu, Lạc Trần cũng lần lượt kính lại.

“Nữ trung hào kiệt, rất hào sảng.” Một gã cao cao gầy gầy không ngớt dành tặng cho Lạc Trần lời tán thưởng, “Chúng ta ra tiền sảnh khiêu vũ, thế nào?”

Lạc Trần nhún mày, “Thế nào? Ha, nếu tâm trạng tôi hôm nay tốt.”

Gã đàn ông cười mỉm ngồi xuống bên cạnh Lạc Trần, “Vậy thì, tâm trạng của cô tốt hay là không tốt?”

“Anh đoán xem?”

Gã nhìn Lạc Trần, một bộ dạng thâm tình chân thành, “Tôi đoán, tốt.”

“Thằng này cút, em gái tao là người mà có thể đụng vào hả, người ta thì cao quý, mày lại yếu đuối thấp kém!” Liên Ân đánh gã cao gầy một cái.

Lạc Trần bật cười ha hả, “Chị gái à, em đang chơi vui, chị đừng kích động thế.”

“Chơi cái gì mà chơi! Loại người này.” Liên Ân vỗ vỗ mặt cô, “Tao bảo Thập Tam qua đây phục vụ mày.”

“Thập Tam không phải ở câu lạc bộ sao?” Lạc Trần kéo tay cô chị xuống.

“Tao nói mày muốn gặp nó, nó nhất định sẽ đến, nó thích mày mà.”

“Này, chị gái, đừng nói mấy chuyện này nữa, em đau đầu lắm.” Lạc Trần nâng chén, “Uống rượu cùng em.”

“Ừa —” Cơ thể mệt mỏi nhào bệt trên bồn rửa tay, mở vòi nước lạnh, phát ra những âm thanh soạt soạt rất lớn.

Lạc Trần thâm rửa, nhấc tay phủ lên mí mắt, đầu đau muốn nứt toác ra.

Rút điện thoại từ trong túi áo, ấn vài con số rồi lại xóa đi, lúc này gọi cho Lạc phu nhân thì đúng là bất hiếu, Lạc Trần nghĩ ngợi một lát bèn ấn một dãy số quen thuộc khác.

Đầu bên kia đợi khá lâu mới nhận máy.

“Hạ Thụy...” Vừa lên tiếng, cổ họng đột nhiên khó thở, nước mắt chảy xuống theo dòng nước lạnh trên mặt, từng giọt từng giọt rơi vào bồn nước.

“Hạ Thụy, tao khóc được không? Tao khóc với mày, mày đừng nói gì cả, hãy để tao khóc với mày.”

Đầu bên kia im lặng.

Tiếng nước nở kìm xuống... rã rời, kèm theo những tiếng ho khan.

Sau cái ngày trở về từ quán rượu, Lạc Trần vẫn vùi trên giường dưỡng bệnh cảm, Hạ Thiên Liên đến thăm hai lần, Lạc Trần ngủ khì, còn sếp Hạ thì nấu cơm, Lạc Trần không khỏi cảm kích, sao đàn ông thời nay ở ngoài xã hội thì biết ngoại giao, về đến nhà lại biết nấu nướng vậy nhỉ.

“Nếu đến ba mươi mà em vẫn chưa có ai lấy, anh lấy em.”

“Kén rể? Đương nhiên quá tốt.”

Lần thứ hai ra ngoài là một buổi chiều ba ngày sau, đẩy xe dạo trong siêu thị, số lại không may đụng phải cuối tuần, biển người chen chúc xô đẩy.

Gần đây báo chí liên tiếp cảnh báo sữa bò có chứa Melamine, hại cô đến giờ ngay cả sữa chua cũng không dám đựng vào, lướt qua quầy đông lạnh hai lần, chỉ nhặt mấy hộp nước trái cây.

“Lạc tiểu thư.” Phía sau có người gọi tên cô, Lạc Trần khẽ run lên, quay đầu lại nhìn.

Trần Huy.

Hắn mặc quần áo thường ngày, xách theo giỏ hàng, đi cùng một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài.

“Haizz.”

“Dạo siêu thị?”

Lạc Trần cảm thấy chủ đề này cũng thú vị, “Đúng vậy.”

Trần Huy mỉm cười, “Đây là bạn gái tôi, Triệu Tiệp. Lạc Trần.”

Quan hệ xa như thế cũng không cần giới thiệu chứ nhỉ, “Xin chào.”

Mỹ nữ nở nụ cười xinh đẹp, “Chào cô.”

Lạc Trần khẽ cười, “Vây — không làm phiền hai người nữa, bye.”

Trần Huy gật đầu, ánh sáng trong mắt chợt lóe lên.

“Đúng rồi Lạc Trần.” Lạc Trần vừa rẽ, thanh âm phía sau lại vang lên, “Mạc Hoàn đang nằm viện, cũng không phải bệnh gì quá nghiêm trọng, có lẽ cô nên đến thăm.”

“Mệt mỏi quá độ, lúc đang họp đột nhiên ngã xuống, lại nói, thật ra đây cũng không phải lần đầu.”

“Lúc đó, anh ấy đang nhận điện thoại của cô.”

Thấy đương sự đẩy xe rời đi, Triệu Tiệp quay đầu lại, “Trần Huy, anh hơi quá đáng rồi đấy.”

“Thật không?” Trần Huy cười cười, “Không phải cô ấy không hề để ý sao?”

Cô đương nhiên không để ý, vì thế cô trở về nhà xem đĩa, nghe nhạc, sắp xếp đồ đạc, ngày kia cô phải trở về trường rồi, những chuyện ở đây có rồi ren, có rồi nát cũng chẳng liên quan gì đến cô nữa!

Tối hôm đó, Lạc Trần nằm mơ, một cơn ác mộng, thấy một con quỷ mơ hồ, chỉ cảm giác sợ hãi, giật mình tỉnh giấc, cả người lạnh toát.

Vợ lấy điện thoại trên tủ, vẫn luôn mở, một rười sáng, ấn xem những số đã gọi, một cuộc gần đây nhất, ba hôm trước, Mạc Hoàn.

Lúc Mạc Cẩn chạy đến bệnh viện, Mạc Hoàn đang ngủ.

“Mặt nào cũng xuất sắc, mà sao trên phương diện tình cảm lại chẳng có tí tư chất nào thế.”

Thiệu Dương dựa vào cửa sổ gọt táo, “Chị họ à, chị dốc lòng chạy từ Singapore về đây, hơi bị khoa trương đấy nhé.”

“Chẳng lẽ chết rồi mới tới?” Mạc Cẩn khinh bỉ, bước đến ngồi trên giường bệnh, “Bác sĩ nói thế nào?”

Thiệu Dương nhún vai, “Bệnh cũ tái phát, bệnh phổi tắc nghẽn mạn tính.”

Mạc Cẩn thở dài một tiếng, “Thận Linh biết chưa? Không biết thì đừng nói cho con bé.”

“Chị họ, nhất bên trọng, nhất bên khinh quá.”

“Trọng bên nào mà khinh bên nào hả?”

Thiệu Dương chỉ cười, không tiếp lời.

Mạc Cẩn nói, “Thật ra không phải chị không thích Thận Linh, nhưng mà, nó cứ quẩn quýt lấy Mạc Hoàn như vậy dẫu sao cũng cảm thấy hơi đáng sợ, cậu nói xem, nó nhìn Mạc Hoàn, là nhìn ra anh trai nó, hay là Mạc Hoàn?”

“Ai mà biết được.”

“Con trai mười bảy mười tám tuổi, quá kiêu căng, không gặt được khiêu khích, Mạc Hoàn bảo nó xuống nước, nó cũng xuống.” Mạc Cẩn nói, “Mấy người nhà họ Đường lại vừa đánh vừa mắng như muốn Mạc Hoàn chết đi, dựa vào cái gì chứ!”

“Được rồi được rồi chị họ, kích động thì không sao, cũng đừng đánh thức Mạc Hoàn dậy.”

Mạc Cẩn thở dài, “Cậu tưởng chị muốn nhắc đến mấy chuyện cũ ấy lắm chắc, nếu không phải thật sự không nhìn được nữa — thân thể Mạc Hoàn từ nhỏ đã không tốt, còn phải gánh loại khổ nạn này, thật sự rất gian.”

“Tiểu thư, đến thăm người bệnh ạ? Sao cô không vào?” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của cô y tá.

“Mạc Hoàn, từ nhỏ đã sống cùng ông ngoại ở Ninh Hạ, ông ngoại cưng chiều nó, môi trường ở Ninh Hạ rất tốt, dưỡng bệnh rất ổn, nhưng mà, sống ở đó, chưa nói đến việc tiếp xúc với mọi người không nhiều, bản thân Mạc Hoàn cũng không thích nói chuyện, càng ngày càng khép kín, về sau sức khỏe tốt hơn một chút, ông ngoại cuối cùng cũng yên tâm để nó trở về.” “Trường học mới, học sinh mới vào bị lạc lõng là chuyện bình thường. Trở về nhà, trẻ con trong xóm nhỏ phớt lờ nó, nói nó có bệnh, sẽ truyền nhiễm. Có một lần nó té xỉu ngoài sân, chẳng có ai đến đỡ, chẳng có ai chạy đi báo với người lớn, tôi lên trung học, cấp ba, hơn sáu giờ mới về đến nhà — thấy em trai mình nằm trên sân đá lạnh ngắt. Khi ấy, tôi rất hận, hận không thể đánh chết mấy người kia, đứa trẻ mới hơn mười tuổi, sao trái tim con người lại tàn nhẫn đến vậy!” “Tính cách Mạc Hoàn khá trầm, mấy đứa trẻ khác trèo cây leo tường, nó thì đọc sách, thành tích của nó rất tốt, năm nào cũng đứng thứ nhất.” “Nhà bên cạnh có một đứa bé, lúc bắt đầu lên trung học, chơi khá thân với Mạc Hoàn, bạn cùng lớp, cái gì cũng đem ra so sánh với Mạc Hoàn từng tí một, thành tích ở trường, bài tập nghỉ hè, Mạc Hoàn không thích so bì với người ta, nhưng có được một người bạn, trong lòng nó rất vui.” “Cái năm trung học ấy, xảy ra chuyện. Mạc Hoàn tạm nghỉ học nằm viện nửa năm.” “Em trai của tôi, từ nhỏ đến lớn đều rất kiên cường, ngã bệnh, tiêm thuốc, truyền dịch, làm trị liệu, đau đớn là thế nhưng chưa bao giờ than một tiếng.” “Bị người ta đánh, bị người ta chửi mắng, khóc trời gọi đất rửa nó chết trôi — nó cũng chịu.” “Lạc tiểu thư, tôi luôn nghĩ rằng em trai tôi rất kiên cường, tôi luôn nghĩ như vậy. Mãi đến tận lần đó, kỳ nghỉ hè năm ba, nó trở về nhà. Nó nói muốn tắm rửa trước. Tôi lên lầu gọi nó ăn cơm. Nó đang khóc, khóa mình trong phòng tắm mà khóc.” “— Mấy năm nay, cuộc sống của Mạc Hoàn không ổn, rất không ổn, tôi cứ nghĩ mãi, Lạc Trần, trong mấy năm đó, cô đã trao cho nó những gì, sau khi lấy lại, sao khiến nó khổ sở đến thế.” “Mạc Hoàn trọng tình cảm, trọng trách nhiệm, nếu nó cảm thấy mình nợ người ta cái gì, nó nhất định sẽ trả, nó cảm thấy, nó nợ nhà họ Đường, nên nó phải trả.” “Lạc Trần, tôi hy vọng cô hiểu rõ — em trai tôi không thông minh, nhưng, cô có thể thông minh.” “...” Lạc Trần ngắm người đang nằm trên giường bệnh, sắc mặt hơi trắng bệch, nhưng vẫn tuấn tú bất phàm như cũ.

Kéo kéo bộ quần áo bệnh nhân như đồ của tù nhân ấy, “Xấu thật.”

“Haizz.” Lạc Trần thở dài một tiếng, ngồi bên mép giường, vươn tay chọc vào gương mặt tuấn tú ấy, “Anh xem con người anh ấy, đúng thật là —”

“Haizz haizz haizz, đúng là khó chịu.” Chọc mạnh ba cái.

Người đang say giấc nồng, đôi lông mày đẹp đẽ khẽ nhíu lại.

“Biết đau sao, ha, đau chết anh luôn, đỡ để tôi mỗi lần thấy lại buồn phiền.”

Ngón tay chậm chậm dịch chuyển lên trên, phủ lên tầm mắt đang nhắm lại kia.

Lạc Trần liếm liếm khoe miệng, cúi người xuống, đôi môi dịu dàng khẽ hôn lên bờ môi trắng nhợt ấy.

Đôi mắt sâu hoắm từ từ mở ra.

Lạc Trần bật người dậy, đón nhận con người đen láy đó.

“Tỉnh rồi à, người đẹp say ngủ.”

Người trên giường nhìn cô, im lặng.

“Khụ.” Hiếm khi Lạc Trần bị nhìn đến nỗi có phần xấu hổ, bèn đứng dậy, giọng nói lúng túng, “Em nói cho anh biết, sau này đừng ngốc nghếch mà cưỡng hôn em, kỹ thuật hôn của anh còn tệ lắm, một tí cảm giác cũng chẳng có.” Sau khi cưỡng hôn người ngã bệnh xong, trái lại còn hừng hực uy hiếp đối phương đừng cưỡng hôn cô, loại sự tình này cũng chỉ có Lạc Trần mới làm được, hơn nữa còn diễn tấu như thể là chuyện đương nhiên.

“Sao em lại ở đây?” Thanh âm lãnh đạm cất lên, hơi mơ hồ.

“Đồng nghiệp của anh nói anh bị bệnh, ha, người đó đúng là đáng ghét. Còn nữa, có một cuộc điện thoại bất minh gọi tới, bảo anh sắp teo rồi, em đoán người đó chắc là cô gái đang kéo em họ anh ra ngoài khi em vừa tới, em không hề biết hóa ra anh còn có một người chị gái nữa.”

Mạc Hoàn chuyển đề tài, ánh mắt trầm xuống, “Tôi nói rồi, tôi không muốn nhìn thấy em nữa, em còn tới để làm gì?”

Lạc Trần cười hừ, “Không, chẳng phải em cũng không tình nguyện đến đây sao? Nhưng chị anh nói, em không đến thì sẽ cho em biết tay, vì thế, em nghĩ rồi, dù sao hôm nay cũng không có việc gì để làm, đành bớt thời gian đến thăm vậy.”

Mạc Hoàn ngoảnh đầu trốn mắt nhìn cô, im lặng hồi lâu, “Giờ em đã đến thăm, có thể đi được rồi.”

Lạc Trần cười khì khì, “Làm gì mà nóng thế, em còn chưa ăn cơm, đúng rồi, lúc em vừa đến có rẽ qua tiệm sủi cảo của bác gái gói lấy hai phần, muốn em chia ột phần không?” Cầm sủi cảo đặt trên bàn bên cạnh lắc lắc.

Mạc Hoàn nhú mày, nhìn hai phần sủi cảo lắc lư trước mắt, đột nhiên dạ dày hơi đau.

“Haizz, thật ra, em cũng không muốn chia cho anh, hôm nay thực sự rất đói, tính ra hai phần còn chưa đủ no.” Lạc Trần kéo ghế ngồi xuống, tách đôi dưa dùng một lần, “Thật sự không muốn hả?”

“Không cần.” Khuôn mặt hơi ửng đỏ.

“Ha, em cũng chỉ thuận mồm hỏi thôi.”

Gương mặt trắng bệch càng đỏ hơn, “Em, em ăn xong thì đi đi.” Cấu kính muốn ngồi dậy, nhưng cơ thể chẳng có tí sức lực nào.

“Haizz.”

“Em thử dài cái gì?!” Kiềm chế không được, lạnh lùng phát tác.

Lạc Trần nhai lấy nhai để, vội nói, “Mạc Hoàn, nói thế nào nhỉ, dường như trong em lại trỗi dậy một thôi thúc.”

Mạc Hoàn cau mày nhìn cô.

“Chính là cái thôi thúc khi em bắt đầu theo đuổi anh đó.” Lạc Trần khe khẽ mỉm cười, “Không bắt anh đầu hàng, thế không làm người.” Lạc Trần đặt cây dưa xuống, xoay ghế nhìn sang Mạc Hoàn, “Mạc Hoàn, anh đừng ồn ào với em nữa có được không, bệnh của anh,” Ngữ khí hơi khinh thường, “Cũng không phải bệnh gì quá to tát, bệnh tim của người ta mới phải lo lắng từng tí một, không cần thận cái là có thể game over, anh lo lắng thì được cái gì chứ.”

“...”

“Anh đừng có lúc nào cũng lườm, lườm, lườm em.” Lạc Trần nhú mày, ngừng một lát, “Không phải anh mắc bệnh phổi xong ngay cả trung tâm ngôn ngữ cũng lây nguy hiểm đấy chứ? Ôi trời, thế thì thật là đáng tiếc, giọng nói của anh cũng dễ nghe lắm.”

Mạc Hoành cố nén từng đợt đau đớn trào dâng trong dạ dày, “Em sao, sao lại thành ra thế này —”

“Đừng kích động, đừng kích động.” Lạc Trần nhếch miệng, khẽ ho, cười một cái, “Thôi được, kể ra cũng nghiêm trọng rồi.”

Giọng hát trầm ấm của Lương Tịnh Như vang lên, Lạc Trần rút điện thoại ra, tiếng chuông này là của Lạc phu nhân.

Lạc Trần không bước ra ngoài liền nghe máy, “Mẹ, sao thế ạ, con đang bận mà.”

Đầu kia điện thoại truyền đến hai tiếng cười lớn, “Lạc Trần, ngoan lắm.”

Lạc Trần nghiêng răng, “Sao lúc nào cũng là cậu bạn nhỏ Lạc Lăng thế nhỉ? Mẹ đâu, có chuyện gì cứ để lãnh đạo trực tiếp nói với chị.”

“Ng ngoan lắm, lãnh đạo bảo chị về nhà một chuyến, việc gấp, về nhanh đi, thế nhé, bye bye.”

Lạc Trần nhìn chằm chằm vào di động, “Who do you think you are!”

Cô quay đầu lại, phát hiện Mạc Hoành không hề rời mắt khỏi mình, một cảm giác phức tạp dao động bất định trong đôi mắt. Lạc Trần nhú mày, “What?”

Mạc Hoành chuyển tầm mắt, “Em về đi.”

“Ha.” Lạc Trần đi đến bên giường, “Được được, em về.”

Cơ thể Mạc Hoành khẽ run lên.

Hai tay Lạc Trần chống lên mép giường, cúi đầu nhìn đồng hồ, “5h15’, từ đây đi xe về chắc mất khoảng một tiếng, đau đầu quá, lại còn bị thuyết giáo nữa.”

Mạc Hoành không đáp lại, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Lạc Trần phủ người xuống tì trán lên gương mặt nghiêng nghiêng của anh, “Em đi đây.”

“...”

Bờ môi ẩm ấp nhẹ nhàng lướt qua đôi má lạnh ngắt, “Ngày mai lại đến thăm anh.”

Một loạt những động tác loạt soạt, người đi ra ngoài rất hiếm có nhẹ tay đóng cửa.

Mạc Hoành quay đầu lại, nhìn về cánh cửa, ánh mắt lạnh lạnh không một gợn sóng, vươn ngón tay do dự vuốt lên má, sau đó, từ từ dịch xuống, phủ lên đôi môi.

Trong khoảnh khắc, mi mắt hơi sụp xuống, khóe miệng xinh đẹp khe khẽ nhếch lên.

27. Chương 53-54

“Bệnh phổi tắc nghẽn mạn tính, gọi tắt là COPD, chắc, gọi tắt dễ nghe hơn nhiều. Người bị COPD trầm trọng còn thường xuyên có triệu chứng hậm hực, Mạc công tử tuyệt đối phù hợp.”

Lạc Trần cầm miếng táo bỏ vào mồm, từ từ kéo trang mạng xuống, “Do chức năng miễn dịch và hệ thống đề kháng của cơ thể giảm xuống cùng với ảnh hưởng của các loại nhân tố có hại bên ngoài, thường phát tác nhiều lần, dần dà dẫn đến bệnh phổi tắc nghẽn mạn tính, thậm chí hô hấp suy kiệt, ouch, cái này nguy hiểm thật.”

“Người bệnh COPD hút thuốc, chẳng khác nào tự sát một cách từ từ, ừm ừm.” Lạc Trần lại cảm một miếng lê bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lạc phu nhân đẩy cửa bước vào, “Sao không bật đèn, tối ngòm ngòm thế hả.” Lạc phu nhân bật điện “tách” một cái.

Lạc Trần híp mắt, “Mẹ, con đang lên mạng mà, hơi tối một tí mới có cảm giác.”

“Cái gì mà tối một tí mới có cảm giác hả, con đã xem bài A chưa.” Lạc phu nhân lại gần.

“Rồi ạ.” Lạc Trần ung dung tắt trang mạng, “Lạc phu nhân, tối thế này tìm con có chuyện gì vậy?”

“Ba con bảo mẹ qua xem con đã sắp xếp đồ đạc xong chưa, lão già này cũng thật là, tự đến xem không được à.”

“Bố rất kín đáo mà.” Quở trách hay quan tâm đều không thể hiện ra mặt, khác với Lạc phu nhân, lúc đau thì đau từ trong tim đau ra, lúc không đau thì cầm chổi quét sạch cả cái khu nhỏ.

Lạc phu nhân mở hành lý dưới đuôi giường của Lạc Trần ra kiểm tra, “Chỉ có ngăn này đồ đạc thôi à con? Có cần mang thêm mấy bộ quần áo mùa đông không?”

“Không cần đâu ạ, quần áo bên đó cũng đủ mặc rồi, mang qua mang lại phiền phức lắm.”

“Thế giấy tờ chứng nhận các kiểu, đã bỏ vào chưa con? Đừng có giống lần trước quên cả thẻ chứng minh nhân dân lại phải chạy về nhà một chuyến đấy.”

“Bỏ hết vào rồi ạ, ở trong cái túi nhỏ, mẹ đừng giở ra nữa, mẹ cứ động tay vào con lại phải xếp lại.”

“Rồi rồi.” Lạc phu nhân đứng dậy. “Vậy con ngủ sớm đi, đừng lên mạng, ngày mai còn kịp chuyển bay lúc 8h.”

“Con biết rồi ạ.”

“Khoảng bảy giờ mẹ sẽ qua gọi con, đừng khóa cửa nhé.” Lạc phu nhân vừa nói vừa bước ra ngoài.

“Vâng.” Lạc Trần vuốt mặt một cái, “Mẹ ơi.”

“Hả?” Lạc phu nhân quay đầu lại.

Lạc Trần xoay chiếc ghế, chần chừ hai giây, lên tiếng, “Con có thể đi muộn hơn vài ngày không?”

Lạc phu nhân ngây người, nhú mày, “Con nói có thể ư? Đừng gây phiền phức ẹ nữa, ngủ sớm đi còn dậy sớm, ngày mai xuất phát.”

Lạc phu nhân ra ngoài, Lạc Trần liền đứng dậy, mặc mỗi nhào lên giường.

Nửa phút sau trở mình lấy hơi, nghĩ ngợi, sau đó ngồi dậy móc điện thoại trong túi quần rồi ấn số.

Hạ Thiên Liên đang ăn cơm cùng mấy công ty đối tác, “Em đợi chút nhé.”

Hạ Thiên Liên đi ra ngoài hành lang nghe điện thoại, “Lạc Trần?”

“Sorry, làm phiền anh rồi phải không?”

“Không. Ngày mai em về trường à?”

“Vâng.” Lạc Trần đắn đo xem nên trả lời thế nào, cuối cùng hắng giọng nói, “Sếp Hạ, cảm ơn sự chiếu cố của anh đã dành cho em hơn một tháng qua, thật đấy, em rất cảm ơn anh.”

“Lạc Trần.” Hạ Thiên Liên im lặng mấy giây, “Sau khi em tốt nghiệp, nếu vẫn còn hứng thú, hãy đến tìm anh bất cứ lúc nào, anh —”

“Sếp Hạ,” Lạc Trần ngắt lời anh, “— Có lẽ em không thích hợp với công việc này.”

Lần này, người ở đầu bên kia điện thoại trầm mặc rất lâu, cuối cùng khẽ cười, “Anh biết rồi.” Giọng nói của Hạ Thiên Liên vẫn bình tĩnh như cũ, “Lạc Trần, nếu như, anh du lịch đến Mỹ, em sẽ tiếp đãi anh chứ?”

Lạc Trần hoàn toàn không ngờ hẳn sẽ nói điều này, chợt cười nói, “Sẽ, nhất định sẽ, anh là ân sư của em mà, anh mà đến em nhất định sẽ tiếp đãi thật chu đáo.”

“Được, vậy em nghỉ sớm đi, ngủ ngon.”

Lạc Trần nhìn chiếc điện thoại bị cúp rụp, nghĩ bụng, như vậy chắc coi như là đã nói rõ ràng rồi ha.

Chán chường lại ngã xuống giường.

Nghĩ đến Mạc công tử, ngẩn ngơ nhớ lại cái lần gặp nhau nhiều năm về trước.

“Tôi đưa bạn đi.” Thanh âm rất đậm nhạt.

Vị trí anh đứng vương đầy những tia nắng mai, xung quanh tỏa ra một vầng hào quang màu trắng bạc rực rỡ, lấp lánh trong suốt, Lạc Trần khi ấy đã nghĩ, chẳng lẽ đây chính là thoát xác lên tiên trong truyền thuyết, rồi lại cảm thán trên đời hóa ra lại có một nam sinh thanh khiết đến thế.

“Bạn Mạc, khéo thật, không ngờ lại gặp bạn ở căn tin, có thể nói là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, ha ha, chúng ta đúng là có duyên mà.”

“Bạn Mạc, giữa biển người mênh mông, trong thế giới phồn hoa, chúng ta lại cùng học một tiết tự chọn.”

“Đây không phải bạn Mạc sao, bạn cũng đi siêu thị hả, ớ bạn đừng đi mà! Có thể nói, kiếp trước phải ngoái đầu nhìn lại năm trăm lần, mới đổi được một lần gặp thoáng qua trong kiếp này, tất cả vạn vật đều có lý do tồn tại của nó, không cần phải kinh ngạc vì điều này đâu — ngay cả bóng lưng cũng đẹp đến nhường vậy.”

“Bạn Mạc, bạn đang đi theo mình đấy hả.”

“Bạn Mạc...”

“Mạc Hoàn...”

“Mạc Hoàn, đừng xem sách nữa, hãy nhìn em, em rất đẹp.”

“Mạc Hoàn, kiss, kiss, ơ anh đừng đi, sao lại xấu hổ thế.”

“Mạc Mạc, ngày lành cảnh đẹp thế này, chúng ta có cần phải sớm nắng chiều mưa không — sao anh lại gõ em hả!”

“Mạc Mạc...” Lạc Trần thở dài một tiếng, lẩn lộn trên giường đến hai vòng, “Sao mình lại thăm thế này, cả đời này toàn thua trong tay yêu tinh Mạc Hoàn thôi!”

Ánh sáng chói mắt, Mạc Hoàn chợt tỉnh lại, giờ đã là ban ngày, hiếm khi ngủ được một giấc đến bình minh, ngồi dậy cảm lấy đồng hồ trên bàn xem giờ, 9h15’, muộn thế này rồi sao.

Mạc Cẩn đẩy cửa bước vào, trông thấy em trai đang ngồi ngẩn ra trên giường, “Dậy rồi à, cảm thấy đỡ hơn chưa?” Đi đến rót một cốc nước ấm đưa cho anh.

“Vâng.” Mạc Hoàn uống ngụm nước, nghĩ một lát bèn lên tiếng hỏi, “Hôm nay có người đến không chị?”

“Có.”

Mạc Hoàn khựng lại, “À. Ai thế?”

“Mẹ.” Mạc Cẩn cầm phích nước trên bàn lắc lắc, “Đến mang canh gà yêu thương.”

“Không có — ai khác sao?”

“Không.” Mạc Cẩn cười cười, “Lát nữa có thể anh rể em sẽ đến đây.”

“Sư huynh?!” Lâm Tiểu Tuyển kinh ngạc nhìn người đang bước vào văn phòng, “Sư huynh, sao anh lại xuất viện?”

“Hai ngày nay không có việc gì quan trọng chứ?” Mạc Hoàn lách ra sau bàn làm việc rồi ngồi xuống.

“À, không có, đều là do Trần Huy đang xử lí, không có việc gì quá quan trọng.” Lâm Tiểu Tuyền bước vào theo, lưỡng lự một lát bèn hỏi, “Sư huynh, sức khỏe của anh vẫn ổn chứ?”

“Ừ.” Tùy tiện đáp một tiếng, cúi người bật công tắc máy tính.

“Có cần nghỉ ngơi thêm mấy ngày không?” Sắc mặt rất kém mà.

Mạc Hoành ngẩng đầu lên, “Không cần. Tiểu Tuyền, lát nữa mang tài liệu kỳ hai của SUM chuyển cho tôi.”

Lâm Tiểu Tuyền nhũn mày, lượng công việc kỳ hai của SUM rất lớn, “Sư huynh, hay bên kia vẫn để em và Trần Huy lo liệu, anh —”

“Cậu còn vụ khác cần phải làm.” Mạc Hoành nhìn vào màn hình, di chuột, “Ra ngoài làm việc đi, bảo Trần Huy lên đây một chuyến.”

Lâm Tiểu Tuyền chần chờ một lát rồi gật đầu, “Vâng.”

“Kinh đô độc ác [1], ta hận mi.” Lạc Trần hét to một tiếng, rồi ngã người nằm trên bãi cỏ.

“No, no, Wendy, kinh đô độc ác phải là Paris, không phải New York.” Lves ngồi xuống bên cạnh cô.

Lạc Trần nhìn lên bầu trời, vươn tay che những tia nắng chói lòa, “Ha ha, đúng vậy, nơi đây là New York.”

Chương trình học năm cuối của Lạc Trần được xếp tương đối kín, điều này khiến cô không ngờ đến, càng bất ngờ hơn, vừa bắt đầu học kỳ mới, giáo viên của hai bộ môn chính muốn tiến hành trắc nghiệm chính quy, nếu như không qua được, phiên toái không nói cũng biết, người ta thường nói đại học Trung Quốc khó vào dễ qua, mà sao đại học nước ngoài chủ yếu lại là khó vào mà cũng khó qua thế, sinh viên Trung Quốc ở đây đi học rất vất vả, ngày nào cũng túc trực trong thư viện, tranh ngôi đầu, tranh học bổng, tranh thể diện.

Ký túc Lạc Trần ở tổng cộng có bốn cô gái bao gồm cả cô, hai người Mỹ bản địa, một người Ý. Chen chúc trong hai phòng khách chung của ký túc, vừa chải rửa giáo viên vừa gặm sách khi ngoài trời đã tối om.

Lạc Trần cũng không ngoại lệ, chỉ là, cô học mà vẫn không thể tập trung nổi.

Ngày ấy lẽ ra cô nên gọi điện cho Mạc Hoành chứ không chỉ bằng một tin nhắn. Con người đó, thích để tâm mấy chuyện vụn vặt lại hay giận dữ, nhạy cảm chết đi được. Hôm qua gọi cho anh một cuộc đường dài, anh không nhận, cũng không biết điện thoại không mở hay là cố ý không nhận.

Bận bịu suốt ba ngày, New York bắt đầu đổ mưa, sắc ẩm đậm bao trùm lên vạn vật bên ngoài cửa sổ.

Đến khi trời tạnh là vào hai hôm sau, Lạc Trần ra ngoài ăn, ăn được bốn đĩa mì Ý bạn cùng phòng nấu, tuy là mì do người Ý chính gốc nấu, nhưng nói thật, Lạc Trần thà ăn mì Dương Xuân của Trung Quốc còn hơn. Lạc Trần ăn xong liền trở về, cô bạn cùng phòng nói, ở phòng khách có người tìm cô.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Trần khi đó chính là — Mạc Hoành.

“Hạ Thiên Liên?!”

Lạc Trần vừa bước vào phòng khách đã kích động thót lên.

Người đàn ông đứng bên cửa sổ khẽ mỉm cười, “Đã lâu không gặp, Lạc Trần.”

“Ha, mới có một tuần thôi mà, Hạ Thiên Liên, sao anh lại —” Lạc Trần đi đến trên chốc, tha hương gặp cố tri, lúc nào cũng rất phấn khởi.

“Anh đến du lịch.” Hạ Thiên Liên đáp.

“Hả?” Lạc Trần không ngờ hẳn thực sự đến Mỹ — “Du lịch?”

Hạ Thiên Liên cười, “Không phải em đã quên lời hứa của mình đấy chứ?”

Lạc Trần cười khan hai tiếng, “Sao thế được, sao thế được, anh đến em nhất định sẽ hầu hạ chu đáo.” Lạc Trần nhớ lại bức điện báo lần trước, thật ra nhớ lại một cách tỉ mỉ về bức điện ấy lại cảm thấy hơi xấu hổ.

“Thế thì, đi thôi.”

“Bây giờ?”

“Sao vậy, có vấn đề gì à?” Hạ Thiên Liên đã cất bước đi ra ngoài.

“Không không.” Lạc Trần đuổi theo sau, cười hì hì, “Em thích sự nhanh nhẹn gọn ghẽ của anh.”

Hạ Thiên Liên nghiêng đầu liếc cô một cái.

“Hạ Thiên Liên, anh ở khách sạn nào? À, anh đã ăn trưa chưa? Em đưa anh đi ăn pizza ở phố Bleeker nhé, dù em đã ăn bữa trưa ở đó rồi, nhưng cũng không ngại ăn thêm bữa nữa, nếu như anh đãi khách.” Lạc Trần hào hứng nói.

“Lạc Trần.”

“Vâng?”

“Em đưa anh đi thăm thú trường của em đi.”

Lạc Trần ngẩng đầu lên, Hạ Thiên Liên đang mỉm cười nhìn cô.

“Được.”

Hai người băng qua cây cầu đá.

“Khu nghỉ ngơi.”

“Rất đẹp.”

“Cũng tạm, haizz, chỗ hẹn hò khá được. À, bên kia là quán cà phê.”

“Ừm.” Hạ Thiên Liên gật đầu.

“Thư viện Columbia University, đây là nơi em hay nán lại, nhất là năm đầu tiên.”

“Học hành rất vất vả?”

“Cũng không thể nói là vất vả.” Lạc Trần nói, “Hồi đầu ngôn ngữ bất đồng, cực kỳ trầy trật, là một loại cảm giác mà anh không biết nên giao tiếp với người khác như thế nào, chắc, khó xử vô cùng.”

“Có thể hiểu.”

“Quên mất, anh cũng từng đi du học nhĩ.” Lạc Trần cười, chỉ về một khu kiến trúc màu đỏ ở phía xa, “Chỗ kia, là lãnh thổ của học viện nghệ thuật và khoa học, anh có biết Lý Chính Đạo không? Nhà vật lý học gốc Hoa, người đạt giải Nobel vật lý, chính là bước ra từ trong cánh cổng đó, xuất chúng tiêu sái, phong thái hiên ngang.”

Hạ Thiên Liên mỉm cười, “Đã gặp chưa?”

“Hiện giờ vẫn chưa có được vinh hạnh ấy.”

Hai người dạo qua sân bóng chày một lúc, bước trên một con đường lát đá phủ đầy lá vàng.

“Lạc Trần.” Hạ Thiên Liên đột nhiên dừng lại, khẽ gọi cô một tiếng.

Lạc Trần dừng ở phía trước, không quay đầu lại.

Cô biết hẳn muốn nói gì.

Lạc Trần rất thông minh, làm sao có thể thật sự nghĩ rằng Hạ Thiên Liên tới đây chỉ đơn thuần là đi du lịch, hay là — dạo quanh ngôi trường của bọn họ.

“Ngay cả một chút cơ hội anh cũng không có sao?” Giọng nói của Hạ Thiên Liên lúc này dường như có phần bất lực.

Lạc Trần không nghĩ hẳn sẽ thắng thắn như vậy, nhất thời không biết phải đáp lời thế nào.

“Lời cự tuyệt kín đáo của em anh không để ý, anh cũng mặc kệ quá khứ có thể nào, anh chỉ cần kết quả tốt là được, vì thế, anh không vội, anh sẽ từ từ.”

“...”

“Nhưng, giây phút em bước vào phòng khách,” Giọng nói của Hạ Thiên Liên hơi run rẩy, “Nhìn thấy anh, em có biết vẻ mặt của em đã nói lên điều gì không, ‘Không phải anh ấy’, Lạc Trần, có đôi lúc anh thực sự rất đau lòng.”

“Xin lỗi anh, Hạ Thiên Liên.” Lạc Trần quay người, “Anh đến đây em thật sự rất vui.”

“Nói thật, anh cũng hơi ghen tị với Mạc tiên sinh.” Hạ Thiên Liên cười khổ một tiếng, “Anh chưa từng ghen tị với bất kỳ ai, nhưng anh ta là người đầu tiên.”

“Em xin lỗi.” Lạc Trần biết, trong tình yêu không có người đúng người sai, nhưng hiện tại cô chỉ có thể nói lời xin lỗi.

Hạ Thiên Liên khẽ cười, “Thôi được, anh thừa nhận mình thất tình rồi.” Chầm chậm bước đến ôm lấy vai Lạc Trần, “Ngày mai cùng anh thăm thú New York đi, đến thì cũng đã đến rồi.”

“Nhất định, xả thân bồi tiếp quân tử!” Lạc Trần lớn tiếng chấp thuận, cho dù ngày mai cô còn phải kiểm tra một môn trắc nghiệm.

Sau này khi Lạc Trần nghĩ lại, quân tử chi giao đàm nhược thủy [2] có lẽ là chính là như vậy.

Trừ Mạc Hoành ra, cô thực sự rất thích mẫu cuộc sống như thế, không cần thứ yêu hận tình thù quá mãnh liệt, không nhất thiết ai phải là của ai, cũng chẳng có bất kỳ người nào khi mất đi một người sẽ không thể sống nổi. Nhưng, rất đáng tiếc, trên đời này vẫn có một Mạc Hoành đang tồn tại, tựa như một chiếc xương yếu ớt, ngang ngạnh xuyên trong ngực cô, nhỏ cũng không được mà nuốt cũng không xong. Lạc Trần thăm thương nghĩ, đó đúng là một cái xương yếu ớt chết người.

—***—

[1] Kinh đô độc ác, tôi yêu em: Đây là câu kết cảm khái đầy ẩn tượng của thi sĩ Charless Baudelaire trong tập tản văn “Paris buồn thương”, thể hiện tình yêu của ông với Paris.

[2] quân tử chi giao đàm nhược thủy: người quân tử giao thiệp với nhau như dòng nước trong.

28. Chương 55-56

Ngón tay thon dài ấn điện thoại nội bộ, “Thư ký Dương, mang cho tôi một tách cà phê.”

Đội hai giây không có tiếng trả lời, Mạc Hoành ngẩng đầu, bên ngoài tấm kính ngăn cách không một bóng người chìm trong sắc đen ảm đạm, nghiêng đầu nhìn lên đồng hồ treo tường, 10h15’.

Một môi dựa lưng vào ghế, trong văn phòng tắt cả ngọn đèn được bật sáng choang, thứ ánh sáng trắng bạc chiếu lên khuôn mặt anh càng tôn lên sự nhợt nhạt, chậm rãi vươn tay, úp lòng bàn tay lên trán che khuất mi mắt.

“Loạt xoạt”, tài liệu trên bàn bị quăng hết ra, âm thanh rơi dồn dập xuống bên cạnh, ngổn ngang đầy sàn.

Bàn tay phủ lên mắt không hề nhúc nhích, tay kia buông trên bàn nắm thành quyền hơi hơi run rẩy.

Một cơn đau nhức vọt lên lồng ngực, hô hấp trở nên đứt quãng chật vật.

“Sao anh lại ở đây?”

“Hỏi anh đó! Sao sắc mặt lại trắng bệch thế này? Không khỏe à?”

“Tôi đang hỏi anh, đừng có giả ngơ với tôi.”

...

“Tìm anh sao lại khó đến thế nhỉ.”

“Di động cũng không mở.”

“Ngày, em đang nói với anh đó, đừng có giả ngơ với em.”

Cơ thể Mạc Hoành bỗng cứng đờ, tay từ từ dịch xuống, đôi mắt rét lạnh nhìn chằm chằm người trước mặt.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi.” Lạc Trần vươn tay sờ trán anh.

Mạc Hoành giật mình, ngăn bàn tay ấy lại, đứng dậy cầm áo khoác treo trên ghế, đi ra ngoài.

Lạc Trần sững sờ, cất bước chạy theo anh.

“Mạc Hoành.”

“Buông ra.”

“Không buông, Mạc Mạc, em sai rồi vẫn không được sao? Anh đừng tức giận, anh mà giận em lại đau lòng, rất đau.”

“Buông ra.”

“Không buông.”

“Em rốt cuộc có buông hay không?” Thanh âm lạnh buốt đến tận xương tủy.

“Mạc Hoành, anh đừng ồn ào với em nữa có được không, em vừa xuống máy bay, thật sự rất mệt, rất mệt.”

“Em có thể không quay lại.” Giọng nói lần này càng lạnh lùng hơn.

“Em biết anh muốn đả kích chuyện này mà, anh đúng là nhỏ mọn, em liều mạng chạy về mà anh vẫn phải tỏ ra như thế sao.” Lạc Trần siết cánh tay, khê lên tiếng, “Mạc Hoành, chúng ta huề nhau đi, đừng giận dỗi nữa, được không?”

“Anh xem anh ấy, tính tình không tốt, lại hay giận dỗi nữa chứ, tính cách lại tệ, nhân duyên cũng kém, ăn cái gì cũng hay bắt bẻ, nói chuyện thì chẳng lọt tai, lại lưỡi biếng, động một tí là giở mặt, anh nói xem, trừ em ra, ai có thể —”

“Buông ra!” Mạc Hoành dùng sức tách bàn tay ấy ra.

“Đấy, đã nói anh động một tí là giở mặt ngay mà.” Có chết cũng không buông, cười buồn dán mắt lên tấm lưng hơi run rẩy ấy, “Được rồi được rồi, đều là em sai, anh là tốt nhất — đừng kéo nữa, đau!”

“Em còn trở về làm gì?”

Lạc Trần ngẩn người, khe khẽ mỉm cười, “Bởi vì, em rất nhớ anh, muốn nhìn thấy anh, nhớ anh nhớ muốn chết.”

“...”

“Haizz.” Lạc Trần thở dài, “Nhớ anh đến nỗi hại em gánh tận hai môn trắc nghiệm.”

“...”

Mạc Hoành đi về phòng.

“Tôi đưa em về nhà.”

“Không cần đâu, quên chưa nói với anh, lần này em trở về là để lén lút gặp tình lang, nếu để mẹ em biết, không máng chết em không xong.”

Lạc Trần phóng khoáng dạo một vòng trong phòng của Mạc Hoành, “Lần trước chưa xem kỹ, chắc, lụn bại quá thanh niên ạ, phòng này đẹp thật đấy.”

“Cũng tạm.” Mạc Hoành đáp một tiếng, lại hỏi, “Em thật sự không định về nhà sao?”

“Không, Mạc Hoành, em muốn đi tắm.”

Mạc Hoàn bắt đầu đi đành thở dài, “Anh đi đặt nước.”

Lạc Trần không kìm được bèn nhếch khóe miệng, cảm giác này dường như đã quay trở lại như trước kia, khiến cô có phần hoan hỉ.

Trong phòng tắm phủ đầy hơi nước mờ lung, Lạc Trần ngâm mình trong bồn tắm ngập bọt bong bóng, ngân nga giai điệu mơ hồ.

“Lạc Trần.” Có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Lạc Trần giật mình, “Á, sao vậy?”

“Trong túi của em không có đồ ngủ.”

Lạc Trần nhú mày, “Sao có thể như thế được, anh thử tìm lại xem, em nhớ có mang theo mà.”

Người ngoài cửa hình như ho hai tiếng, “Anh chỉ tìm thấy... nội y của em thôi, anh để ở cửa, em tự mang vào nhé.”

“Này này anh đừng đi, giúp em mang vào đây.”

Người ngoài cửa im lặng năm giây.

Mạc Hoàn đẩy cửa bước vào, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Lạc Trần hơi nghi hoặc, dường như đang suy nghĩ, “Mạc Hoàn, chúng mình hẹn hò ba năm, trừ việc dắt tay nhau, thỉnh thoảng hôn nhau nữa, đã từng trải qua những việc khác chưa?”

“Cái gì?” Mạc Hoàn trừng mắt nhìn cô, sau đó, im lặng.

“Này, này, anh lại đây, hôn em.”

Mạc Hoàn nhú mày, đặt đồ đạc xuống, xoay người đi.

“Anh có hôn hay không!”

Mạc Hoàn dừng bước.

“Đồ nhất gan.”

“Lạc Trần.” Mạc Hoàn quay người lại, “Lạc Trần, anh rất nhớ em, nhớ em tưởng chừng như ngừng thở. Nghĩ rằng nếu em không trở lại anh biết phải làm sao? Nghĩ rằng nếu em không quần quýt lấy anh như hiện tại thì anh biết phải làm thế nào?” Mỗi câu Mạc Hoàn thốt ra, bước chân càng gần hơn.

Lạc Trần nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy hơi căng thẳng.

Mạc Hoàn đứng bên bồn tắm, nhìn từ trên cao xuống, chậm chậm đưa tay nâng một lọn tóc còn hơi ẩm ướt, lướt qua lòng bàn tay.

“Lạc Trần, anh là đồ nhất gan.” Giọng nói của anh bỗng khê khàng, rất nhẹ rất dịu dàng, “Anh là đồ nhất gan, cho nên hiện tại, dù anh có chết, anh cũng phải kéo em theo bên mình.”

“Á, đau.” Lạc Trần quay đầu lườm cái người đang lau tóc cho cô, “Anh không thể nhẹ tay chút à.”

Mạc Hoàn trả lại khăn mặt vào tay cô, “Em có thể tự lau.”

Lạc Trần cười hì hì kéo tay anh lại, “Mạc Hoàn.” Đặt tay anh bao trong tay mình, khê hôn lên đầu ngón tay, “Tuy bình thường toàn là anh chọc tức em, nhưng mà, sau này, cho dù em có nói sai điều gì, có làm sai cái gì, anh cũng không được đuổi em đi.”

Mạc Hoàn nhìn cô, những câu nói của mình vẫn làm tổn thương cô, “Anh... sau này sẽ không đuổi em đi nữa.”

Lạc Trần gật đầu, “Nhất là đừng nói với em đại loại như không muốn nhìn thấy em này nọ, câu đó của anh có ấu trĩ hay không hả.”

“...”

“Không ấu trĩ, không ấu trĩ.” Lạc Trần đứng dậy ôm lấy cánh tay Mạc Hoàn, “Không giận đấy chứ?”

“Anh không vô vị đến thế.”

“Em đang nói là em phải trở về trường.” Lạc Trần nhìn anh chăm chú, lúng túng lay lay cánh tay của anh.

Mạc Hoàn hơi ngẩn ra, nhân tiện kéo tay cô xuống, “Em ‘nói một đằng làm một nẻo’ cũng không phải là lần đầu.”

“Không phải em đã nhắn tin cho anh là ‘Bị bố áp bức, phải về trường một chuyến, sẽ quay lại ngay lập tức’ à, là do điện thoại của anh hỏng không nhận được tin đấy chứ.” Lạc Trần che trán, “Còn nữa, đừng có giở lại nợ cũ năm xưa.” Một mỗi ngã lên giường, trở mình một cái, đột nhiên nhớ đến điều gì đó bèn bật cười, “Nếu như thật sự muốn lật lại, trước đây em qua khoa của anh để tìm anh đi ăn cơm, không phải anh mỗi ngày toàn nói một đằng làm một nẻo kêu là ‘không đi’ đó sao.”

Mạc Hoàn trợn mắt, “Lúc đó căn bản vẫn chưa đáp ứng hẹn hò với em, hơn nữa, thế nào gọi là ‘nói một đằng làm một nẻo’?” Trước đây chưa từng đáp ứng, mỗi lần toàn bị cô quăn lấy, phiền chết đi được, vội vội vàng vàng ném lại một câu “Tùy cô” rồi chạy mất.

“Vâng vâng, đại thiếu gia anh thận trọng.” Lạc Trần đáp, “Đúng rồi, có phải em để quên máy ảnh ở chỗ anh không?”

“Ừ, hai năm trước.” Mạc Hoàn cầm máy sấy tóc, quỳ một gối lên giường, “Dậy nào, để anh sấy khô tóc cho.”

Lạc Trần ngồi dậy, “Thảo nào em tìm mãi không thấy, sao anh không trả em hửm?”

“Em không đến tìm anh đòi?”

“Xì.”

Tiếng máy sấy rì rì vang lên, Lạc Trần nhắm mắt lại, quen thói hưởng thụ đãi ngộ.

Hơi nóng mơ hồ, âm thanh đều đều, ngón tay ấm áp lướt qua vành tai, cần cổ...

Lạc Trần cảm thấy không được thoải mái, dịch dịch cơ thể, trước kia anh chạm vào cô, hôn cô, cô hoàn toàn vui thích tự đắc, nhưng hiện tại lại hơi cảm thấy nôn nao, âm thanh rì rì trong căn phòng chỉ có hai người càng trở nên tĩnh lặng, Lạc Trần nghe thấy tiếng trái tim mình đập từng nhịp mạnh mẽ trong lồng ngực.

“Đừng động nữa.” Giọng nói phía sau không kiên nhẫn.

Lạc Trần nhú mày, “Đã xong chưa?”

“Em đừng động nữa thì xong rồi.”

Khẩu khí Lạc Trần hơi buồn bực, “Sao chậm thế, gần khô là được rồi mà.” Sấy thêm nữa lại đổ mồ hôi mất, nóng quá.

Người phía sau không trả lời, Lạc Trần nghiêng đầu, vừa lúc bắt gặp khuôn mặt của Mạc Hoàn — đôi mắt sâu hoắm nóng bỏng lạ thường.

Lạc Trần nuốt nước miếng, trong lòng bỗng thẳng thốt, vươn tay ra, ngón tay lướt qua trán Mạc Hoàn, chỗ giao lông mày, cánh mũi, cuối cùng dừng lại trên đôi môi hơi nhếch lên của anh, vuốt nhẹ.

Mạc Hoàn tắt máy sấy, kéo bàn tay không an phận kia xuống, “Đừng nghịch.” Giọng nói khàn khàn.

Lạc Trần cười khan, “Xì, chơi chẳng vui.”

Mạc Hoàn híp mắt, một giây sau đột nhiên vươn tay kéo Lạc Trần đang muốn đứng dậy nằm xuống giường, nhanh nhẹn xoay người, đè úp lên người cô, hai tay chống ở hai bên, duy trì tư thế nửa quỳ, nhìn cô, “Em muốn... chơi thế nào?”

Cũng không biết là ai bắt đầu trước, ôm hôn, vuốt ve, giằng xé, tất cả đều diễn ra rất nhanh, tựa như nước chảy thành sông.

Khoảnh khắc anh tiến vào, cả người Lạc Trần cứng đờ như hóa đá, mồ hôi lấm tấm từ trán chảy xuống.

Mạc Hoàng cúi đầu hôn lên mái tóc ẩm mồ hôi của cô, “Đau lắm không?”

Lạc Trần cắn răng, “Đau.”

Thành thật mà nói bản thân Mạc Hoàng cũng không hề dễ chịu, quá trình tiến vào rất khó khăn, đau đớn khó chịu, “Lạc Trần —” Mạc Hoàng thử cử động, khiến cho Lạc Trần hoảng hốt thở dốc liên tục.

Mạc Hoàng không thể không dừng lại, trong mắt lộ rõ vẻ khẩn thiết, giọng nói khàn khàn, “Lạc Trần.”

“Dừng, dừng động đây, để em nghỉ một chút, để em nghỉ một chút.” Lạc Trần vừa thở dốc vừa hổn hển nói. Cơ thể ẩm áp dán chặt vào nhau, một luồng hơi nóng trào dâng, đúng là thân mật chết người.

Thân thể Mạc Hoàng theo bản năng uốn về phía trước, Lạc Trần hít một hơi lạnh, cả người run lên.

Mạc Hoàng không dám mạnh động, tốc độ tiến vào cực kỳ từ tốn cẩn thận, Lạc Trần hít thở sâu, đầu nghiêng sang một bên không cự tuyệt.

Về mặt Mạc Hoàng trở nên mê muội, tốc độ thân dưới từ từ nhanh hơn, tiến sâu, mồ hôi như mưa đổ.

Con sóng trào kích thích, một cảm giác không thể diễn tả thành lời thế chỗ cho cơn đau đớn lúc trước, Lạc Trần không kìm được rên rỉ thành tiếng, nhìn người đàn ông trước mắt giữa một mảnh mơ hồ, về mặt ẩn nhẫn, cơ thể ướt át, ánh mắt vui sâu trong sắc dục, trong ngực bỗng có một cảm giác ấm nóng, Lạc Trần vươn tay vịn lấy chiếc lưng gầy gò của Mạc Hoàng —

“Mạc Hoàng, anh là trai tân hả?”

Mạc Hoàng sững sốt!

Đêm nay, diễm lệ đầy phòng.

29. Chương 57-58

Lạc Trần ca thán, tìm người yêu, nhất định phải tìm cao thủ tình trường. Người đàn ông của cô, nhiệt tình có thừa, kinh nghiệm chẳng đủ, hại cô bây giờ ngay cả cái eo cũng không vươn dậy được.

Liên Ân nom Lạc Trần đang cuộn trên ghế sofa mà không nhin nổi bèn phì cười, “Không phải nói quay về trường rồi à, sao mới có nửa tháng đã trở lại hả, chắc không phải là bị thôi học đấy chứ?”

Lạc Trần xua xua tay, “Em nào có được cái tiến bộ ấy của chị.” Sau đó khẽ mỉm cười, “Trở về làm tình.”

Đám người ở đó vừa nghe xong đều bật cười ha hả, một cậu ấm nâng ly cocktail được phục vụ pha chế đưa tới trước mặt Lạc Trần, nói giọng mờ ám, “Chị Lạc Trần, nếu là làm tình, kỹ thuật của em không tệ đâu.”

“Được, lần sau có cơ hội, tôi sẽ tìm cậu thử xem.”

Liên Ân quay lại chuyện chính, “Tìm tao có việc gì?”

“Không có gì, chỉ đến ngồi chút thôi.” Lạc Trần ngó nghiêng xung quanh, năm giờ chiều, khách khứa trong quán bar không nhiều, chỉ có mấy người khách quen, “Thang Kiến Vũ không ở đây sao?”

Liên Ân nhú mày, “Mày tìm anh ấy làm gì?”

“Không, hỏi vợ thôi.” Lạc Trần nâng ly cocktail uống một hơi cạn sạch, đứng dậy đuổi cái eo uể oải, “Chị Liên, cho em mượn một căn phòng trên tầng ba, em ngủ thêm chút.”

Đến tối, phục vụ của quán bar lên gõ cửa gọi Lạc Trần xuống ăn cơm, Lạc Trần ngủ được một giấc nên tinh thần hồi phục không ít, liếc nhìn thời gian đã chín rười, áo quần chỉnh tề xong khẽ ngân nga bước xuống lầu.

Trong quán bar xập xình những giai điệu đầy sống động, trên sàn nhảy có người đang khiêu vũ, Lạc Trần băng qua sảnh chính, hành lang, đi vào một gian phòng sâu nhất. Vừa bước vào đã thấy một đồng người vừa lạ vừa quen.

Anna thoáng nhìn người vừa tới vội bật dậy chạy đến ôm lấy cổ Lạc Trần, “Chị Lạc Trần, nhớ chị chết mất!”

Lạc Trần kéo cái tay vươn ôm đến nỗi suýt nữa làm cô tắc thở xuống, “Đúng là muốn tôi chết đây mà.”

Lạc Trần lướt qua mấy người, ngồi xuống bên cạnh Liên Ân, giơ tay vẫy phục vụ, “Phiền cậu đến phòng bếp mang ít đồ ăn lên giúp tôi, cảm ơn.”

Liên Ân chuyển cho cô một vại bia, “Giải khát nào.”

Thang Kiến Vũ đang say sưa hát ở phía trước, Lạc Trần hát cảm, “Gã đàn ông của chị hát cũng không tồi.”

“Cũng tạm.” Liên Ân cười khì. “Lát nữa mày hát đi, mày hát rất hay.”

“Được thôi.”

Đang nói chuyện, Thẩm Hạ Thụy đứng đỉnh bước vào, trông thấy Lạc Trần, khẽ giơ tay coi như chào hỏi.

Thang Kiến Vũ hát xong đi xuống, “Lạc Trần, nghe Liên Tử nói cô về trường rồi, sao lại —”

Lạc Trần cười cười, “Nghỉ thu.”

Lúc Mạc Hoành đẩy cửa đi vào, Lạc Trần đang uống bia, lèm nhèm liếc thấy bóng dáng thân thuộc, suýt thì ho sặc sụa.

Người đàn ông đứng ở lối ra khoác trên mình bộ trang phục ngày thường màu trắng, vóc người cao cao, ngũ quan rõ nét, khí chất vững vàng bình thản, mang theo sự xuất chúng không thể bắt bẻ.

Gã đàn ông này tư sản quả thực rất vẹn toàn, Anna trong nháy mắt đã dán lên người anh, “Woa woah, anh chàng đẹp trai, có phải em đã gặp anh ở đâu không nhỉ, trông quen thế.”

Mạc Hoành khéo léo né tránh, ngó lơ nhìn Lạc Trần, hơi gật đầu.

“Hắn là do tao mời đến đây, cảm ơn lần trước đã được hắn giúp đỡ — ừm, vượt qua phong ba chính trị.” Liên Ân đứng dậy, “Tao không ngờ mày quay về, xin lỗi nhé, em gái, em lượng thứ đi mà.” Liên Ân vươn tay vỗ vỗ vai Lạc Trần, sau đó bày ra vẻ mặt sùng kính chạy đến phía trước chào Mạc Hoành.

Thẩm Hạ Thụy vồn vã dịch sang bên cạnh Lạc Trần, “Khà khà.”

“Đức hạnh quá.”

“Từ này của mày là nói tao hay là nói cái dáng lưng bĩ ổi kia hả, thành thật mà nói bạch mã nhà mày đúng là ngày càng khô ngô hơn —” Thấy Lạc Trần liếc mắt, Thẩm Hạ Thụy vội ngậm miệng, cười tươi như hoa, “Được được, không nói không nói.”

“Mày cứ nói, tao không để ý đâu.”

“Không không, tao thiện lương lắm, tuyệt đối sẽ không rắc muối lên vết thương của người khác.” Thẩm Hạ Thụy ôm lấy vai Lạc Trần ra vẻ bạn bè thâm giao, “Trần Tử à, thời gian như nước chảy một đi không trở lại, những chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi, đừng ngoảnh lại, cũng đừng đa sầu, tổ quốc vẫn còn rất nhiều đóa hoa đang đợi chúng ta đến hái, nếu thực sự không có, tự chúng ta vun trồng chính mình rồi hái cũng được, Trần Tử à —”

“Get lost.”

Thẩm Hạ Thụy cười hì hì, rút tay lại, ngấm ngấm Lạc Trần một lúc, rồi vuốt nhẹ lên khuôn mặt cô, “Gầy rồi này.”

“Mày béo thì có.”

Thẩm Hạ Thụy “chặc” một tiếng. “Sao lại quay về thế?”

Lạc Trần khoát tay, “Nghe na ná giống cái câu mà hôm nay tao đã nghe không dưới năm lần, mày có thể miễn đi.”

“Cái này chứng tỏ mày làm người rất thành công, vừa tái xuất trên giang hồ, đã thu hút sự quan tâm từ thập phương.” Hạ Thụy co người trên sô pha, “Mẹ mày có biết không?”

“Chưa nói, mà cũng không định nói, dù sao ngày mốt sẽ đi ngay, mày cũng đừng có bận bịu giúp tao đi làm cái loa chuyển lời đấy.” Giọng nói phảng phất ý cảnh cáo.

“Ha ha.” Đây là câu trả lời của Thẩm Hạ Thụy.

Lạc Trần xoay người, di động vang lên, giơ tay ra dấu lát nữa lại phục dịch với Thẩm Hạ Thụy, rút điện thoại đoạn kiểm tra tin nhắn.

[Anh tưởng em về nhà.]

Lạc Trần ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của Mạc Hoành, hơi hất cằm rồi cúi xuống hí hoáy với điện thoại, kết quả loay hoay một lúc lại không biết nhất thời nên trả lời thế nào, ần ần huyết thái dương, đóng điện thoại bỏ vào trong túi.

Mạc Hoành ngồi ở nơi ấy, những người xung quanh vẫn ồn ào huyên náo, phong thái của anh dường như vĩnh viễn chẳng để tâm, hờ hững nhấp rượu, hình như cũng không có ý định sẽ gửi tin nhắn lần nữa.

“Muốn khiêu vũ không, chị Lạc Trần?”

Lạc Trần nghiêng đầu, nhìn khá quen, gã trai vạm vỡ này có vẻ như lần trước cũng từng mời cô nhảy.

“Tôi không biết nhảy.” Lạc Trần từ chối khéo.

Gã đàn ông có phần không cam lòng, nhượng mày cười hỏi, “Em thật sự kém cỏi đến thế sao?”

Lạc Trần làm bộ nghĩ ngợi, hắng giọng, “Cậu rất tốt, chỉ là chúng ta không hợp.”

Thẩm Hạ Thụy nghe thấy câu này không nhịn được bèn ho mạnh hai tiếng, thì thầm, “Đúng là tầm thường.”

Gã đàn ông vẫn không buông tha, “Nếu như là điệu nhảy hữu nghị thì sao?”

Thẩm Hạ Thụy không kìm được phá lên cười, “Chàng trai trẻ, đừng ngoan cố chống cự nữa, mắt nhìn của chị Lạc Trần đây rất cao, dù là tìm đối tác khiêu vũ, thì chiều cao cũng phải hơn cô ấy mười phân.” Thẩm Hạ Thụy đánh giá người trước mắt trên dưới một lượt, “Theo tôi thấy, chắc cậu chưa cao đến 1m8 đâu nhỉ.”

Nhìn gã trai trẻ tức giận xoay người bỏ đi, Lạc Trần lên tiếng, “Đùa quá đà rồi đấy, người ta dẫu sao cũng là anh em của Thang Kiến Vũ.”

“Ha.” Thẩm Hạ Thụy bật cười, cười xong bèn gọi với theo bóng lưng kia một lần nữa, “Nhớ về nhà uống thêm nhiều nhiều canxi nhá, có lẽ vẫn còn hy vọng đấy.”

Lạc Trần lắc đầu, cởi áo khoác rồi đứng dậy đi ra phòng vệ sinh, lúc gần đến cửa, nghiêng người lướt qua bên cạnh Mạc Hoành, vô thức dừng lại, nén âm lượng chỉ có hai người mới nghe được, khẽ lên tiếng, “Đừng uống rượu.” Đặt cốc nước ấm mình vừa tiện tay cầm theo xuống bàn trà trước mặt Mạc Hoành.

Khi Lạc Trần bước ra từ phòng vệ sinh trở lại gian phòng, đã thấy Mạc Hoành đang đứng trên hành lang, cười cười đến gần rồi đứng lại trước mắt anh, “Đợi em à?” Biết rõ mà vẫn cứ hỏi.

Mạc Hoành vươn tay ôm cô vào lòng, hơi thở ấm áp vỗ về phả lên vành tai cô, trong khoảnh khắc tĩnh lặng ấy chợt thì thầm khe khẽ, “Muốn về không?”

Lạc Trần mỉm cười, “Em còn có việc, anh chán thì cứ về trước nhé.” Hai tay vòng quanh eo anh. “Đúng rồi, sao anh biết mà đến đây?” Lời Liên Ân nói cô căn bản vẫn chọn giữ nguyên thái độ.

“Cô ấy nói em ở đây, nên anh đến.” Mạc Hoành chợt cười nhàn nhạt, “Tính muốn tác hợp cho chúng mình.”

“Chắc, bạn bè chết không bằng mình chết.” [1]

Mạc Hoành vừa nghe cô nói thành ngữ tục ngữ đã cảm thấy rồi rấm.

Lạc Trần ánh chừng kiếng mũi chân hôn anh, đương lúc quần quýt không ngừng, cô tách ra, cười híp mắt, “Đừng bảo em dùng sai thành ngữ nữa.”

“Là tục ngữ.” Mạc Hoàn nhểnh khoe miệng dường như vẫn chưa thỏa mãn, thuận tay mân mê tóc cô, Lạc Trần giơ tay đè lấy những ngọn tóc mái hơi vểnh lên, tại ngủ mê man, lúc tỉnh dậy tóc tai cũng khó tránh khỏi bị rối bù.

“Khiêu vũ... cùng anh nhé?”

Lạc Trần ngẩn ngơ, khẽ cười thành tiếng, “Vâng.”

—***—

[1] Có lẽ ý Lạc Trần muốn nói là “ ” [tử đạo hữu bất tử bản đạo]: vì lợi ích của mình thà hy sinh lợi ích của người khác.

Mạc Hoàn nhìn sang người bên cạnh không khỏi ong đầu, theo lệ thường anh vẫn dậy lúc bảy giờ, hiện tại đã là 8h15', khẽ nhích người, cô gái bên cạnh bèn cầu nhàu một tiếng rồi càng ôm anh chặt hơn, một tay còn nhân tiện vắt lên phần giữa eo và hông, khiến cả người anh tê dại, mặt cũng hơi ửng hồng.

“Không thể ngủ yên được sao.”

Người vui mình trong chăn ấp úng cười một tiếng, Mạc Hoàn lập tức nhú mày, kéo bàn tay không an phận kia ra, lần này dùng sức tương đối lớn, “Tỉnh rồi thì dậy đi nào.”

“Đúng là chẳng biết làm người ta vui. Dậy sớm thế làm gì chứ, ảnh hưởng đến cả giấc ngủ của em.” Lạc Trần hơi nghiêng người, nhìn người phía trên, thật ra cô đã tỉnh được một lúc, nhưng không muốn dậy, cô thích cái cảm giác hai người dựa sát vào nhau, cực kỳ thích.

Mạc Hoàn hừ nhẹ, “ Tám giờ không còn sớm nữa đâu.” Nói thì nói vậy nhưng cũng không thúc Lạc Trần ngồi dậy xuống giường, trái lại còn muốn gắng sức kéo người con gái lúc này đang tỉnh thức thời dịch người ra trở lại gần mình.

Lạc Trần bật cười, “Cột nhả.” Tìm được một vị trí thoải mái nằm úp lên ngực anh, một lát sau Lạc Trần đắn đo rồi bắt đầu đề tài, “Mạc Hoàn, anh nói xem, em, Liên Ân, Hạ Thụy, trong ba đứa tụi em ai tốt bụng nhất?”

“Liên tiểu thư.”

“Có đôi lúc anh nhìn người vẫn rất chuẩn.” Nói xong lại thở dài, “Tối qua, em nói chuyện với Liên Ân, em bảo, Thang Kiến Vũ không phải là người tốt, những chuyện trước đây hắn làm, cắn bã, bỉ ổi đã có rất nhiều, mà với hắn ở bên nhau sớm muộn cũng sẽ có chuyện, em nói câu này tuy không dễ nghe, nhưng thực sự là... thật lòng.” Nói đến đây giọng bỗng nhỏ dần, “Lúc ra ngoài em cũng không dám nhìn sắc mặt của Liên Ân, có lẽ cô ấy ghét em lắm.”

“... Ừm.”

“Ừm cái gì chứ!” Tâm tình đè nén suốt từ tối qua cuối cùng cũng không kiềm chế được nữa, giận cá chém thớt ngồi thẳng dậy lườm Mạc Hoàn, “Nói chuyện nghiêm túc với anh đây.”

“Chuyện của người ta em cứ cố chấp thế.” Người nào đó cũng không phải là người tốt tính, tâm trạng tiêu cực gần đây hiếm khi không trở dậy nửa lúc này lại dâng lên, Mạc Hoàn trở mình xuống giường, trong lòng phiền muộn đến tột đỉnh, Lạc Trần đối đãi với người khác lúc nào cũng dễ tâm hơn là với anh. Hôm qua trong quán bar, anh vừa quay người cô liền cùng mấy gã đàn ông mới bước vào ôm ấp loạn xạ rồi ôn lại chuyện cũ, rồi xoay người đẩy anh như đẩy cái quái gì đó, nghĩ đến lại thấy bức mình, cô không muốn ở bên anh đến thế sao? Rõ ràng anh nhớ muốn chết... nhưng dường như cô lại cảm thấy mối quan hệ giữa bọn họ không thể công khai...

Trong ngực bỗng nghẹn lại, quay người dùng sức kéo người đang nằm bò trên giường lên, “Dậy mau!”

“Shit, anh lại phát bệnh thần kinh gì vậy?”

Mạc Hoàn ghét nhất khi cô nói thô tục, “Em nói năng không thể ra dáng con gái nhà lành được chút à.”

Lạc Trần nhìn anh, vẻ mặt khá hứng thú, “Dấu sao so với bề ngoài quân tử, bên trong sắc —” Câu tiếp theo chưa nói hết, bởi Mạc Hoàn đã che miệng cô lại, nhưng nghĩ đến câu tiếp theo muốn nói, khí thế ác nghiệt của người nào đó không khỏi yếu đi hai phần, buông tay đoạn nói một cách nghiêm túc, “Lạc Trần, chúng ta... đã phát sinh quan hệ, đây là sự thực không cần tranh cãi, em đừng định chối quanh nữa.” Vốn anh cũng không muốn sớm như vậy đã đề cập đến chuyện đó, nhưng cứ nghĩ đến việc cô nhóc Lạc Trần này lúc nào cũng đối xử với anh như người qua đường, trong lòng không khỏi khó chịu, “Chúng ta đến tòa án công chứng.”

Người ngồi chồm hổm trên giường dờ dẫm cả nửa ngày cuối cùng mới gào lên, “Anh đúng là lưu manh mà! Em vẫn còn là sinh viên đây.”

Mạc Hoàn bị hai chữ “lưu manh” bắn trúng, mặt đỏ bừng, nhưng đã quyết định nói thì vẫn phải nói, “Trước tiên đi công chứng... kết hôn mới là việc lớn... chúng ta cần thông báo cho hai gia đình, còn việc lo liệu tiệc rượu gì đó thì có thể hoãn lại.” Một câu nói tuy hơi ấp úng nhưng cũng rất kiên định.

Lạc Trần nhìn Mạc Hoàn, cuối cùng vuốt trán rên rỉ, ngữ khí nồng đậm tình ý sâu xa, “Này người thanh niên, anh là chàng độc thân quý giá đấy, chưa đến ba mươi kết hôn làm cái gì hử.”

Mạc Hoàn hừ lạnh một tiếng, rút cuộc chỉ nói, “Mau dậy đi, đợi anh tắm xong em vẫn ý trên giường thì hậu quả tự chịu.” Nói xong xoay người bước vào phòng tắm.

Lạc Trần gục bên mép giường luôn miệng oán thán, con người này đúng là ngày càng khó chiều?

Mạc Hoàn vào phòng tắm xối nước lạnh, năm phút sau cơ thể vẫn còn hơi khô nóng, lòng lại càng ngập trong ảm áp, chỉ nghĩ đến việc có thể lấy hôn nhân để trói chặt người kia là anh lại cảm giác cả người đều bất giác run rẩy — cô đã vứt bỏ anh lâu như vậy, hiện tại anh phải dùng phương pháp an toàn nhất để khóa cô ở bên mình, dùng tờ giấy kia để uy hiếp cô, nếu còn dám bỏ đi lần nữa, anh thề nhất định sẽ kiện cô, bắt cô khuynh gia bại sản!

Lúc này cửa phòng tắm bị người ta đẩy ra, Lạc Trần nhàn nhã dựa lên khung cửa.

Mạc Hoàn hí mắt lại, cầm khăn tắm buộc quanh eo, “Bên cạnh có phòng tắm.”

“Em biết.” Người đã mặc quần áo chỉnh tề nhún vai, “Cho nên em đã tắm xong rồi.”

“Thế em vào đây làm gì?”

Lạc Trần giơ chìa khóa trong tay lên lắc qua lắc lại, “Báo với anh một tiếng, xe em đi, lát nữa anh tự bắt xe đi làm.” Nói xong bèn xoay người, không quên đóng cửa lại, sau đó phi như bay ra khỏi phòng, chạy xuống lầu.

Người trong phòng tắm định thần lại mới khẽ rửa mặt một tiếng, “Lạc Trần, em thật đều cáng!”

Mười giờ sáng, Mạc Hoàn cùng Trần Huy ngồi trong quán trà bàn bạc xong với một khách hàng, trên đường về Lạc Trần gọi điện tới, Mạc Hoàn nhếch khóe miệng đoạn ấn nút nghe.

“Sao xe của anh lại nát thế hử, đi được một nửa thì hết xăng.”

“Em không biết bơm xăng à?”

“Thế thì gần đây cũng phải có trạm xăng chứ.”

Mạc Hoàn hơi trầm ngâm, “Em đang ở đâu? Anh qua đón em.”

Đúng là hồ lạc đồng bằng, ngoan ngoãn báo địa chỉ.

“Đúng đó đợi anh, đừng đi lung tung.”

“Trời nóng nực thế này, em ở quán giải khát bên cạnh đợi anh nhé, khi nào anh đến thì gọi cho em.” Nói xong cúp luôn điện thoại.

Trần Huy hướng ánh mắt sang Mạc Hoàn, cười hơi kỳ dị, “Ai mà cần quấy thế nhỉ?”

Người ngồi trên ghế phụ không hề nhúc nhích, nói tên địa chỉ. Trần Huy mỉm cười xoay tay lái, hỏi dò, “Cô ấy đã trở lại?”

Mạc Hoàng cười nhẹ, nhưng vẻ mặt lại mang theo sự thẳng thắn và thư thả hẳn rồi. Trần Huy không khỏi hơi xúc động, gã đàn ông này cuối cùng cũng có phần giống người bình thường rồi.

Kết quả ngày hôm đó, Lạc Trần đã không thể kiên nhẫn chờ đợi, uống nước xong bèn bắt xe đi luôn. Mạc Hoàng đối diện với chiếc xe BMW trắng đỗ ở ven đường kẹp theo hai hóa đơn phạt cùng với một tờ giấy nhấn, sắc mặt sa sầm ngay tại chỗ.

Tối đến trở về hơi muộn, cởi áo khoác ngoài, mệt mỏi vỗ lên trán, vừa bước vào phòng khách đã thấy bóng dáng quen thuộc đang bận bịu trong phòng bếp hé mở bán nửa. Mạc Hoàng chợt xót xa phát hiện ra một điều, cho dù có tức giận thế nào, chỉ cần trông thấy cô chân thực đứng trước mắt mình thì chẳng còn điều gì quan trọng hơn nữa.

Mạc Hoàng bước đến gần, đôi tay ôm lấy người đứng trước kệ bát, “Về lúc nào thế?”

Lạc Trần rõ ràng bị dọa giật bắn người, “Sao anh bước vào chẳng có tiếng động gì vậy hả?”

Mạc Hoàng lướt qua mặt bàn một lượt, không khỏi nhú mày, “Trình độ nấu ăn của em đúng là chẳng ra làm sao.”

“Bổn thái hậu nấu cơm cho anh đã không tạ ân thì thôi, còn dám kén cá chọn canh à.”

Mạc Hoàng giữ bàn tay đang giở trò bạo lực lại, “Anh không ăn cũng không sao...”

“Ha, anh đừng nói với em là hiện tại anh muốn ăn em đấy?” Lạc Trần nghiêng mắt nhìn anh.

Mạc Hoàng vốn không có ý tứ này, nhưng bị cô nói như thế, mặt cũng đỏ lên, “Nói linh tinh gì thế!”

“Một tý tế bào hài hước cũng chẳng có.” Lạc Trần đặt sách nấu ăn trong tay xuống, tắt bếp, chính thức quay đầu lại, “Vốn định nấu cho anh một bữa cơm chỉ ít có thể ăn được, thì em đi cũng an tâm thoải mái hơn phần nào.”

“Em có ý gì?” Người nào đó biến sắc.

“Ý nghĩa mặt chữ ấy, tài tử ạ.” Lạc Trần chớp chớp mắt với Mạc Hoàng, tháo tạp dề xuống, hoàn toàn khuất phục trước khả năng nấu ăn của mình, “Hay là ra ngoài ăn cơm đi.”

Kết quả “bữa cơm chia tay” này cuối cùng cũng không ăn được.

Về sau Lạc Trần không nhận được nghỉ bụng, lẽ nào cơn giận cùng dục vọng thật sự có quan hệ đồng bộ sao.

Đêm xuống, mơ mơ màng màng cảm giác chỗ nằm bên cạnh khẽ động, Mạc Hoàng hơi mở mắt liếc qua, thấy Lạc Trần xuống giường đi ra khỏi phòng ngủ. Đợi một lúc không thấy cô quay trở lại, không nhận được bèn đứng dậy bước ra bên ngoài.

Ngọn đèn trong phòng khách dưới lầu được bật sáng, bạn Lạc nào đó lúc này đang tựa bên bàn ăn, nhấm nháp salad hoa quả. Mạc Hoàng hạ người chống lên lan can tầng hai, cuối cùng nhếch miệng khẽ cười, quyết định xuống lầu cùng người yêu dấu chia sẻ đồ ăn.

“Chẳng trách gần đây năm em cũng ngọt ngào không ít.”

Lạc Trần suýt nữa bị sặc, quay đầu lại tức giận trách móc, “Xin anh, nửa đêm nửa hôm đừng đột ngột nhảy ra dọa người chứ.”

“Từ lúc nào lá gan của em lại nhỏ như vậy.” Câu trào phúng theo phong cách bạn Mạc vẫn trước sau như một, nói xong bước qua cầm miếng hoa quả trong tay đối phương bỏ vào miệng, “Bên trong là gì thế?”

“Sữa chua. Ngon không?” Lạc Trần đưa cho anh tất cả, “Phòng bếp vẫn còn, để em đi lấy.”

“Đợi đã.” Mạc Hoàng kéo cô lại, nếu như chắc chắn phải cùng cô chia xa một thời gian nữa, thì anh nhất định phải bắt cô lưu luyến anh không rời, tệ nhất thì chí ít cũng phải khiến cô lưu luyến cơ thể của anh.

Lạc Trần lập tức nhận ra thần thái của đối phương hơi biến đổi, người đã có chút kinh nghiệm hiểu rõ loại ánh mắt này có ý gì, “Không phải chứ...”

Mạc Hoàng tiến lên ôm cô vào lòng, “Không phải cái gì?”

“Ồ này, em không còn sức đâu, anh cũng một vừa hai phải thôi.” Ngày mai cô còn phải lên máy bay.

“Anh có sức là được rồi.” Mạc Hoàn chẳng biết xấu hổ vùng dậy, đúng là không ai sánh được.

Sau đó trong tình trạng chàng có ý mà thiếp khó xử, hai người lại lên giường một lần nữa, thực ra là ở trên sofa ngoài phòng khách.

Sáu tiếng sau Lạc Trần bật dậy từ trên giường, vừa xem thời gian mặt đã trắng bệch, Mạc Hoàn bước ra từ phòng tắm, thấy Lạc Trần luống cuống mặc quần áo, tốt bụng nhắc nhở, “Cài cúc áo lệch rồi kìa.”

“Em biết rồi!”

“Anh đưa em đi.”

“Giờ em không tin được nhân cách của anh nữa.”

Mạc Hoàn hừ nhẹ, “So với việc em vứt bỏ anh dẫu sao vẫn còn tốt hơn gấp trăm lần.”

“Anh đang cố tình gây sự cái gì thế hả?” Lạc Trần phì cười.

Trong lòng Mạc Hoàn bỗng dâng lên sự ngọt ngào không thốt nên lời, anh không muốn ném trải những tháng ngày tựa như một con người cô đơn sống trên hòn đảo biệt lập nữa, nói anh ích kỷ cũng được, nếu như có thể, anh hy vọng Lạc Trần đừng lấy bằng tốt nghiệp gì gì đó, mà hãy ở bên anh, nhưng trước giờ cô ấy vẫn luôn xếp anh ở vị trí cuối cùng.

Ba mươi phút sau, hai người tới sân bay, điều khiển Lạc Trần kinh ngạc đó là, tụi Thẩm Hạ Thụy, Liên Ân lại đến sân bay tiễn mình, hai bên cũng không kìm được ngáy ngẩn ngay tại chỗ.

30. Chương 59-60

Lúc Lạc Trần tới sân bay, tụi Thẩm Hạ Thụy, Liên Ân đã đợi ở đó. Nhìn thấy người đưa cô đến tất cả đều chết lặng, vẫn là Thẩm Hạ Thụy phản ứng được trước tiên, “Mày được lắm!”

Lạc Trần thở dài, kể đó mất gần mười phút để khai báo xong “sự thật giấu kín” của mình, trong đó cũng không thiếu những lời nói dối có thiện ý, tới tận lúc người nghe hả lòng hả dạ mới thôi, cuối cùng đến khi rốt cuộc có thể kéo hành lý rời đi thì lại bị gã nam chính này giờ vẫn bị gạt qua một bên kéo tay lại.

“Đến nơi thì gọi điện cho anh.”

“Được rồi, em biết rồi.” Lạc Trần thấy anh vẫn không buông tay, “Đại ca ôi, em phải lên máy bay đây.”

Mạc Hoàn ho một tiếng, tuy hơi mất phong độ, nhưng vẫn áp sát thấp giọng cảnh cáo, “Em tự thu xếp cho ổn thỏa, đừng có ra ngoài chơi lung tung, nếu không trở về em linh đủ đấy.” Nói xong không biết lấy từ đâu ra một chiếc nhẫn đeo lên ngón giữa trên bàn tay trái của cô.

“Này, anh làm gì thế?” Lạc Trần buồn cười, “Như vậy sẽ ảnh hưởng đến giá trị con người em.”

Lúc này Mạc Hoàn lại mỉm cười, “Tốt nhất là em nên sớm nhận thức rõ việc này.”

Lạc Trần im lặng, vẫy tay với đám người phía sau. “Minh đi đây.” Cũng tiêu sái phóng khoáng. Hơn mười tiếng đồng hồ sau, cuối cùng cũng tới trường học, nhiệm vụ đầu tiên đương nhiên là gọi điện thoại, kéo theo việc lệch múi giờ.

Đêm hôm sau một cuộc điện thoại gọi tới, người đang nỗ lực đuổi kịp môn học tiện tay nhận nghe.

“Đang làm gì vậy?”

“Chong đèn học đêm.”

“Sao hôm nay không liên lạc với anh?”

Dù có so đo từng tý nhất cũng không bì được với người này, “Quên mất.” Quả thực là đã quên, hơn nữa cô không gọi điện về, anh hiển nhiên sẽ gọi tới, còn tiết kiệm phí điện thoại giúp cô.

“Xem ra vẫn đúng là anh đã kỳ vọng ở em quá cao.” Đầu bên kia cười nhạt.

“Đại ca ôi, em bận đến nỗi sắp tới tắm hết cả đây này, nào giống anh, mỗi ngày đều rảnh rang nhàm chán nghịch điện thoại như vậy.”

“Gọi điện cho anh là nhàm chán sao??” Người nào đó hơi khó chịu rồi.

“Trước đây anh không — giống kẹo dẻo như vậy, mới có hơn hai năm sao lại dính người ta thế hả.”

“Em cũng biết là hơn hai năm!” Cạch một tiếng, cúp điện thoại.

Lạc Trần trừng mắt nhìn di động, cảm giác bệnh đau đầu của cô lại sắp phát tác. Gã bạn trai này đúng là không phải kiểu khó chung sống bình thường, có đôi lúc ngấm lại thật sự đáng buồn, con người Mạc Hoành trừ khuôn mặt tạm chấp nhận được ra, tính tình âm u chưa nói đến, tính khí thì càng hơn thế, thần kinh lại nhạy cảm, còn rất giỏi tự hành hạ mình, nói thế nào thì loại người này vẫn là khó lấy lòng nhất! Đáng tiếc Lạc Trần cô cả đời này đều trầm luân trong dòng xoáy của Mạc Hoành không thể nào thoát được, ai bảo cô cứ búống bình muốn người đàn ông đến nhược điểm còn nhiều hơn cả ưu điểm này cơ chứ.

Đang định gọi điện lại, đối phương đã gọi đến trước, “Đã nghĩ xong muốn nói gì chưa?”

Lạc Trần dờ khóc dờ cười, “Anh đúng thật là — Được rồi, em xin lỗi, hừm, em vô cùng vui sướng được cùng anh trò chuyện qua điện thoại được chưa nào? Mạc Hoành này, có phải kiếp trước em nợ anh không thể?”

“Đúng, em nợ anh.”

Lạc Trần cười khan hai tiếng, “Em phải đọc sách đây, cứ thế này không qua môn không xong mất, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi nhé —”

“Chỗ anh giờ là ban ngày.”

“Ha, ha ha! Anh đúng là biết chọn thời gian gọi điện cho em đấy nhỉ.”

“Lạc Trần.” Người ở đầu bên kia cắt ngang lời cô, “Anh yêu em.”

Lạc Trần ngây ngẩn, “Em biết mà, ngoan ngoãn làm việc đi, đừng chỉ trốn việc thế, em nói anh biết nhé, nuôi em cần một khoản chi phí rất lớn, ai gia sau này muốn đi xe đua ở nhà lầu, nếu không cần thận em chạy mất đấy!”

“Em chỉ có tí tiền đồ này thôi à!” Tiếng khịt mũi, có thể tưởng tượng ra bao nhiêu ý khinh thường.

“Lần sau giới thiệu mẹ em cho anh, hai người chắc chắn sẽ có chung đề tài, không nói nữa, tán dóc với anh tiếp mãi không dứt được, thế nhé, à đúng rồi, em cũng rất yêu anh.”

Cái câu “đúng rồi” vẫn đúng là nhân tiện! Lúc Mạc Hoành đặt di động xuống tuy sắc mặt vẫn như trước, nhưng khóe miệng hơi nhếch lên lại tiết lộ tâm trạng sung sướng trong lòng.

Những tháng ngày sau khi cô đi bồng trở nên quá chật vật, anh biết, nhưng cũng chỉ có thể chờ đợi như vậy, người con gái ấy lúc nào cũng cố chấp theo ý mình mặc kệ sống chết của người khác, nếu như bắt cô phải thế này thế nọ, kết quả chắc chắn sẽ không tốt, vì thế anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi, dấu sao cũng đã chờ hai năm rồi.

Ba tháng sau, hôm đó Mạc Hoành trở về nhà, vừa cởi quần áo, tay đã ấn điện thoại.

“Sắp đến năm mới rồi, khi nào thì em về? Trường học chắc được nghỉ rồi.”

“Tuần sau mới nghỉ, em đang tính cùng bạn bè đi châu Âu một chuyến —”

“Em làm cái gì thế! Đừng đùa nữa, về ngay cho anh.” Khẩu khí thoáng chốc đã không tốt, nhưng Lạc Trần chẳng hề để ý, muốn làm chuyện gì đều phải theo anh ấy thì sau này mình còn gì là tự do nữa chứ, “Em đã hẹn với bọn họ rồi, ngày mai đi, chơi khoảng tám ngày, sau đó bay thẳng từ bên ấy về nhà.”

“Không được.”

“Không được cái đồ quỷ nhà anh ý.”

“Lạc Trần, em nói năng chú ý một chút.”

“Dù sao thì em cũng nói rõ với anh rồi, chuyện này chính là như vậy, anh muốn mắng thì đợi em trở về rồi hãy mắng. Giờ em phải sắp xếp hành lý, không có chuyện gì nữa thì em cúp máy đây.”

“Lạc Trần, em cứ cẩn thận cho anh!”

Lạc Trần cười ha hả cúp điện thoại, tuy lần này đúng là có phần không để ý đến cảm nhận của anh, trong lòng thật ra cũng hơi áy náy, nhưng mấy lời châm chọc ấy của anh vừa thốt ra là cô chỉ muốn đi mất hút luôn! Dù sao bọn họ lúc nào cũng giằng co nhau như vậy suốt, hai bên mà nghe lời nhau trái lại còn không bình thường. Ném điện thoại sang một bên, tiếp tục sắp xếp đồ đạc, được nghỉ một tuần, ba cô bạn cùng phòng của cô đã lục tục trở về nhà, ký túc bỗng trở nên im ắng lạ thường, chỉ có điều Lạc Trần nghĩ ngày mai vẫn có thể ngủ muộn được.

Kết quả sáng sớm ngày hôm sau, tiếng gõ cửa lại quấy nhiễu mộng đẹp của cô, có thể là mấy người bạn đã hẹn qua gọi cô xuất phát, nhưng, Lạc Trần nhìn đồng hồ mới chưa đến bảy giờ, khê rửa mặt tiếng rồi đi ra mở cửa, vừa mở cánh cửa phòng ra cô bỗng đờ người ngay tại chỗ.

“Hắn là em nên nói một tiếng ‘Đã lâu không gặp’ chứ?” Giọng nói của đối phương lạnh đậm vang lên.

Lạc Trần hồi phục lại, “Anh điên à! Anh chạy tới đây làm gì hả?”

“Đến để xem em tin hay không?” Mạc Hoàn đột nhiên vươn tay giữ lấy gáy cô, Lạc Trần hoảng hốt đẩy anh ra, “Anh nói lung tung gì thế?” Lần đầu tiên nghe anh nói chuyện không đúng trọng điểm như vậy, đúng là không thể tin được! Mạc Hoàn lách qua người cô tự nhiên bước vào, phía sau liền kéo lại, “Anh —” Chưa dứt lời tay đã bị hất xuống một cách chán ghét, “Đừng có động tay động chân.”

“Ồ —”

“Phòng vệ sinh ở đâu? Anh đi rửa mặt.”

Lạc Trần thấy nơi giữa hai đầu lông mày của anh hẳn rõ sự mệt mỏi, chỉ về căn phòng nhỏ bên cạnh, “Khăn đổ tắm là của em.”

Đối phương hơi gật đầu đặt hành lý xuống rồi bước vào, Lạc Trần ngồi trên sofa điều chỉnh lại tâm trạng, rất lâu sau chỉ có thể cảm thán một câu “Ngộ nhân bất thực” [1]. Ngẩng đầu đã thấy Mạc Hoàn đứng bên cửa phòng vệ sinh, lẳng lặng nhìn cô.

“Sao vậy?” Trong lòng khê giật thót.

“Không có gì, chỉ muốn ngắm em một chút.”

Lạc Trần cười ha ha hai tiếng, “Anh nói đi, chạy vạy dậm xa xôi đến đây là có ý đồ gì? Đừng nói với em là vì chuyện ngày hôm qua nhé, em thật sự cảm thấy anh đúng là quá nhàn rồi.”

“Em không muốn gặp anh sao?” Thông dong bước đến gần.

“Em không nói như vậy.”

Mạc Hoàn hừ một tiếng, hiển nhiên coi như cô đang trả lời cho có lệ, mà trên thực tế đối phương cũng chính là như vậy, lúc này vẻ mặt của Lạc Trần ngập đầy những nghiến ngấm, “Giận thì cứ nói ra, làm gì mà phải nhịn, không khó chịu à?”

Mạc Hoàn lườm cô một cái, lập tức mỉm cười, “Đúng là rất khó chịu.” Giây tiếp theo tiến lên một bước đè cô lên ghế sofa, mạnh mẽ lấp kín môi cô.

Lạc Trần hiện tại lại không muốn tiêu hao thể lực cùng với anh, “Này anh đừng nháo nữa.” Nhưng đối phương không hề có ý quan tâm đến cô, đầu lưỡi của anh liếm qua cổ cô, thành thật mà nói, Lạc Trần cũng hơi nôn nóng, một tay dùng sức đẩy anh ra, kết quả đôi mắt đối phương trầm xuống, nghiêng đầu cắn lên chiếc cổ của cô, Lạc Trần đau buốt, “Anh phát điên gì thế hả?”

“Anh chỉ không quen nhìn em sống không có anh mà vẫn vui vẻ thoải mái.”

Cô cảm thấy người này ráp tâm đến tìm cô là để khiến cô không thoải mái đây. “Xem ra anh rất bất mãn với em.”

“Trong thâm tâm tự em hiểu rõ.” Câu nói này có phần động chạm chính thức, Lạc Trần híp híp mắt, “Đầu óc anh có bệnh đúng không, ngồi mấy tiếng máy bay đến đây chỉ để cãi nhau với em hả?”

Mạc Hoàn cuối cùng cũng bộc phát, “Ở bên cạnh em, mẹ nó ngay cả chính anh cũng cảm thấy mình giống như một thằng điên!”

“Vậy thì được, đừng ở bên nhau nữa.” Lạc Trần hất anh ra rồi đứng dậy, người phía sau lập tức giữ chặt lấy cổ tay cô, “Em nói cái gì? Nói lại lần nữa xem.” Thanh âm rất lạnh nhạt nhưng cũng rất nguy hiểm.

Lạc Trần thở dài, nghiêng người nhìn anh, “Mạc Hoàn, anh có tin vào chính mình không?”

“Anh không tin tưởng em.”

Người đang muốn tiếp tục chiến tranh lạnh, vì câu nói này vẫn là không nhận được mà phì cười, “Con người anh thật đúng là khiến người ta... hận đến cắn răng.” Nói xong đã nhào lên cắn môi anh, cảm giác cơ thể của anh khẽ run rẩy, kế đó tay Mạc Hoàn mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, Lạc Trần mỉm cười hơi ngẩng lên nhìn anh, lồng ngực Mạc Hoàn phập phồng nhịp nhàng, mặt hơi đỏ, anh vốn rất tuần tú, lúc này lại vì sắc dục mà càng thêm nét gợi cảm lạ thường, một tay đẩy anh ngồi về trên sofa, nửa quỳ bên mép ghế hôn lên môi anh.

Ngọn lửa nhỏ nhỏ thoáng chốc đã lan ra cả cánh đồng.

“Em không thể...” Trán Mạc Hoàn lấm tấm mồ hôi, “Giao hoan được chút sao.”

Anh giữ lấy eo cô, tiến vào trong, tuy không phải là lần đầu tiên nhưng Lạc Trần vẫn cảm thấy đau đớn, lui ra một chút, đối phương trầm ngâm một tiếng rồi phủ người xuống ôm lấy cô, không cho cô nhúc nhích, “... Em không thành thật.”

Lạc Trần thầm thở dốc nghĩ bụng muốn thả lỏng mình một chút, nếu không thì sau đó hai người đều bị tổn thương, cơ thể quần quýt sát sao nóng bỏng đến mức không chịu nổi, Mạc Hoàn chậm chậm đẩy vào, Lạc Trần điều chỉnh thân dưới, ôm lấy cổ anh, hôn lên hàm dưới của anh, kết quả lại làm cho góc độ của thân dưới vào sâu thêm mấy phần.

“Em...” Mạnh mẽ đè nén dục vọng xuống nhưng suýt nữa lại bị cô khơi lên hết thấy, Mạc Hoàn nghiêng răng nghiêng lợi hôn lên môi cô, tiếp cận gặm cắn một cách thô bạo, mà thân dưới cũng bắt đầu chuyển động chậm chậm.

Lúc này hết thấy mọi áp lực và khoảng cách đều không còn nữa, chỉ có sự gần gũi, chia ngọt sẻ bùi thân thiết nhất không gì có thể chia cách.

Đợi đến khi tất cả tĩnh lặng lại, Lạc Trần nhìn lên trần nhà ngơ ngẩn một hồi lâu, mà đối phương dường như chưa được nghỉ ngơi trên máy bay, lại ôm cô chìm vào giấc nồng.

Lúc chuông cửa vang lên, Lạc Trần đang tắm trong phòng vệ sinh, người đứng bên cửa sổ bèn đi qua mở cửa, khiến cho hai cô gái bên ngoài hoàn toàn sửng sốt, một gã đàn ông chỉ mặc quần dài, nửa thân trên để trần cực kỳ khôi ngô!

Khi Lạc Trần bước ra đã thấy cảnh tượng này, “Oh my god!”

“Hey, Wendy!” Cô gái tóc ngắn ngoài cửa vẫy vẫy tay về phía cô.

“Sao các cậu lại đến đây?” Lập tức nhớ đến chuyện du lịch, “Sorry, có phải tớ đã mượn rồi không?” Nói xong vội vã bước qua, lúc này Mạc Hoàn đã đi vào phòng vệ sinh để tắm rửa.

“Anh ta là ai thế? Vóc dáng đúng là số một.” Dễ dàng nhận thấy hai cô gái đối với người kia khá có hứng thú.

Lạc Trần dắt bọn họ ra hành lang phía ngoài, tiện tay khép cửa phòng lại.

—***—

[1] gặp người không tốt, ý chỉ người con gái gả ột ông chồng tính cách không tốt.

Mạc Hoàn ở bên này ngày người mất nửa ngày, Lạc Trần tốn bao công sức mới bắt được anh về trước. Chuyện đã được sắp đặt xong trước đó đương nhiên sẽ không thể vì chút ăm ĩ này mà phải bỏ qua, tiền Mạc Hoàn đi rồi đến buổi chiều bay sang châu Âu tụ họp với bạn bè ở London. Chơi được một tuần thì trở về nhà, việc đầu tiên là tìm Thẩm Hạ Thụy ăn cơm, để xem con bé trọng bạn khinh sắc thế nào.

Hôm đó Thẩm Hạ Thụy chọn một nhà hàng Trung Hoa mà một đĩa rau xào cũng phải đến 30 đồng, kết quả vừa bước vào đã nhìn thấy một màn như dưới đây, nên nói là một vài người, Mạc Hoàn và mẹ anh ấy, cùng với Đường Thận Linh và... ba mẹ?

Thẩm Hạ Thụy chắc một tiếng, “Tao đúng là biết chọn địa điểm phết.” Nói xong bèn huých người bên cạnh, đang định ban một câu hỏi từ bi là có muốn đổi địa điểm không, kết quả thấy đối phương đã chủ động tiến lên, trên khuôn mặt mang theo một nụ cười, nhưng Hạ Thụy lại cảm thấy có phần lạnh run.

“Đây chẳng phải là Mạc sư huynh sao? Lâu lắm không gặp.”

Người đang tao nhã nâng tách trà, tay bỗng trượt xuống đổ lên mặt bàn, nước trà men theo mép bàn nhỏ lên chiếc áo len màu xám của anh, Mạc Hoàn vội đứng dậy nhìn cô chăm chăm, “Em — trở về lúc nào vậy?”

“Hôm nay.” Tiếp tục mỉm cười, “Em cùng bạn đến đây ăn cơm, không quấy rầy mọi người dùng cơm nữa.” Xoay người hướng về phía Thẩm Hạ Thụy hơi hást cằm, ra dấu tìm chỗ ngồi.

Còn chưa đi được hai bước, Mạc Hoàn đã đuổi theo kéo cô lại, thấp giọng kể bên tai cô, “Lạc Trần, em tin anh chứ?” Nghe có vẻ rất căng thẳng.

Lạc Trần nhìn anh một lúc, “Em tin vào chính mình.” Được, trừ ngoại xâm trước rồi đối nội sau vậy.

“Chào bác.” Lạc Trần nhân lúc anh còn chưa thông suốt bèn đi về phía bàn bên ấy.

“Lạc Trần, đã lâu không gặp cháu, sau hôm đó sao không đến nhà bác nữa?” Lưu phu nhân rất thích cô, tuy cô gái này khá khôn khéo, nhưng tám lòng cũng không đến nỗi nào.

“Gần đây cũng hơi bận ạ, lần tới có thời gian nhất định cháu sẽ qua thăm bác, tất nhiên là, nếu như không quấy rầy mọi người.”

“Đương nhiên là không rồi.” Lưu phu nhân bật cười, đứa trẻ này miệng lưỡi đúng là rất thuần thực.

“Vậy thì được ạ.” Lạc Trần mỉm cười chuyển hướng sang bên kia, “Hai vị này chắc hẳn chính là bác trai Đường và bác gái Đường ạ.”

Hai vị trưởng bối vẻ mặt khá nghiêm túc liếc nhìn nhau, “Cô là?”

Lạc Trần chỉ vào người đứng cạnh mình, “Nói như vậy đi, anh ấy là bạn trai cháu.” Nói xong gật đầu tỏ ý có lỗi với Lưu phu nhân, “Bác gái, cháu nhất định phải cắt ngang bữa cơm của bác ở nơi này, để làm rõ một chút chuyện.” Nhưng chưa hề đợi đối phương tỏ ý, cô đã đối diện với hai vị khách kia, cùng Đường Thận Linh, “Cháu cũng biết đại khái về ân oán giữa mọi người, cháu rất cảm thông với tâm trạng của hai bác khi mất đi người thân, nhưng nếu như vì nguyên nhân này mà giằng vò người khác, thật sự đúng là...” Lạc Trần vốn định nói “đầu óc có vấn đề” nhưng ngẫm lại vẫn nên ăn nói khéo léo, “Có phần quá không công bằng, ít nhất cũng làm tổn hại đến cháu.” Nói xong cô ngồi xuống vị trí vốn là của Mạc Hoàn, thở dài một tiếng rồi từ tốn cất giọng, “Anh ấy hai năm trước —” ngoắc ngoắc Mạc Hoàn, “Nói với cháu rằng anh ấy muốn xa cháu vài năm, muốn chăm sóc cô con gái có bệnh tim của nhà bác. Lúc đó cháu đã nghĩ muốn chia tay thì chia tay, còn cái gì mà mấy năm. Cháu cứ tưởng rằng anh ấy chỉ đang tìm một cái cớ, đứng núi này trông núi nọ. Tính cách của cháu khá kiêu ngạo, có lẽ anh ấy đã nhìn trúng cháu ở điểm này, nếu như tình cảm của anh ấy thật sự thay đổi, cháu cũng sẽ không tiếp tục quấn quýt lấy anh ấy không rời. Cho nên

cháu đã đồng ý, chia tay với anh ấy.” Lạc Trần chợt nghĩ mình cũng có lúc hành động theo cảm tính, suy nghĩ không thấu đáo, nhưng năm ấy cô vẫn còn trẻ, chưa chín chắn cũng là hợp tình hợp lý, “Nhưng hiện tại, cháu và anh ấy đã quay trở về với nhau, cho nên, xin các bác đừng tổn công vô ích nữa.” Về chuyện này cô không còn muốn quanh co nữa, dù cho những lời nói thẳng thắn ấy thốt ra không tiện trước mặt bề trên, cũng có phần không khách khí, ho một tiếng rồi đáp, “Nếu như con gái hai bác có bệnh tim gì đó hay bệnh gì khác, cháu đề nghị hai bác nên đưa cô ấy vào bệnh viện.” Câu nói này rất chân thành, không hề có ý chế nhạo, sau đó nhìn sang Mạc Hoàn, “Còn về anh, hiện tại, muốn ở lại đây hay là theo em đi ăn cơm? Anh tự quyết định đi.” Lạc Trần đứng dậy, mà anh vẫn chỉ đứng yên tại nơi ấy, người phía trước hơi nhếch khóe miệng rồi tự động đi ra cửa.

Năm phút sau Mạc Hoàn chạy ra, nhìn thấy Lạc Trần dựa lên rào chắn bên đường, anh lại gần dùng sức ôm cô thật chặt.

“Đây chàng trai, đừng kích động quá.” Lạc Trần mỉm cười đẩy anh ra một chút, “Anh đề em chặt đến nỗi em không thở được đây này.”

“Đề chết em là tốt nhất, mới thanh tịnh được.” Mạc Hoàn làm bộ muốn cắn cô, nhưng câu tiếp theo cất lên lại rất dịu dàng, “Thấy em nghiêm túc thế này vẫn là lần đầu tiên.”

“Có oai không?” Chắc, trước mặt mọi người cướp đàn ông, cũng may mà cô có gan lớn, không biết xấu hổ.

“Anh rất vui.”

“Anh đương nhiên phải vui rồi, kính nhi viễn chi đi người anh em.”

Mạc Hoàn phì cười, trợn mắt nhìn cô, “Em đúng là không thể nói chuyện đàng hoàng được. Hơn nữa, anh có thể tự giải quyết được vấn đề, em nên có lòng tin đối với anh.”

“Em nói rồi, em tin vào mình hơn.”

Mạc Hoàn hừ lạnh, nhìn cô, cuối cùng lên tiếng, “Lạc Trần, chúng ta kết hôn nhé?”

“... Ha.” Tay nhét vào túi quần đi về phía bãi đỗ xe.

“Em đừng có không biết điều!”

“Ha, ha.”

Mạc Hoàn nhắm mắt đuổi theo phía sau, hôm nay, nhất định phải bắt cô đồng ý mới thôi. Lưu phu nhân nhìn con trai mình cùng cô gái kia đi xa dần, bỗng cảm thấy thật đỡ khóc đỡ cười, con trai bà hồi còn nhỏ hoàn toàn không biết bất chấp như thế. Về sau trên đường lái xe về nhà, Lưu phu nhân chợt thốt lên, “Ôi trời, hóa ra là cô gái đó!” Bà còn nhớ mấy năm trước Mạc Hoàn lần đầu tiên dẫn bạn học nữ về nhà, mái tóc rất ngắn, rất cởi mở, cũng rất hoạt bát, trong ấn tượng của bà, lần đầu tiên Mạc Hoàn biết thuyết giáo, biết trách mắng một ai đó, nhưng cũng biết chăm sóc cực kỳ chu đáo. Hóa ra chính là đứa trẻ này, mà cũng chỉ có thể là cô nhóc ấy.

Chỉ có điều bữa cơm chính thức hòa bình đầu tiên giữa nhà bọn họ và nhà họ Đường hôm nay rốt cuộc cũng bị rối tung trong tay cô bé, nhưng xem ra cũng đã biết được cô bé đối với Mạc Hoàn bằng cả tấm lòng, không uống công đưa con trước giờ luôn nhã nhặn của bà trở nên máu lạnh một lần.

Mà cùng ngày hôm đó tất cả mọi người đều đã quên có một Thẩm Hạ Thụy đứng ở cửa nhà hàng vàng son lộng lẫy, gió bắc thổi qua cuốn đi vài chiếc lá khô, càng tôn lên vẻ thê lương cùng cực, người đứng bên cửa nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra một câu, “Đúng là cái con trọng sắc khinh bạn!”

31. Chương Ngoại Truyện

Mùa hạ năm 2006, tôi tốt nghiệp đại học Colombia. Tôi hướng sang cô tiếp viên hàng không gọi một cốc nước, bạn trai tôi ngồi bên cạnh, nhét tai nghe nhắm mắt nghỉ ngơi, hôm nay sắc mặt anh ấy rất tốt, xem ra tâm tình không tệ, tôi biết anh ấy là vì hai người cuối cùng cũng không phải chia cắt ở hai nơi. Đối với đoạn tình cảm này, biểu hiện của anh ấy có phần nôn nóng và căng thẳng quá mức. Nghĩ về mình, Hạ Thụy luôn nói, với tình yêu, tôi quá gọn ghẽ lạnh lẽo, nhưng trên thực tế, chỉ là tôi hiểu được lúc nào nên tiến lúc nào nên lùi. Mà hai năm rút lui ấy, những đau đớn khổ sở cũng chỉ có mình mình biết.

Hạ Thụy và mẹ tôi chạy đến sân bay, mẹ tôi và bạn trai tôi đã chính thức ra mắt một lần. Lần trước là vào ngày mừng một tháng năm tôi được nghỉ trở về nhà, dẫn anh ấy qua luôn. Về sau mẹ có nói với tôi rằng, cậu này cái gì cũng tốt, mỗi tội hơi ít nói. Tôi nói đây chính là may mắn của mẹ, anh ấy nói chuyện với con trước giờ không hề ít nói chút nào, cần bản mỗi lần đều chủ động đến tìm con, khiến con không thoải mái.

Nói đến Hạ Thụy, tới bây giờ vẫn một mình, tôi không biết tình cảm của cô ấy dành cho Ngôn Thâm có còn nguyên vẹn, nhưng tôi hy vọng là không phải, bởi vì Thẩm Hạ Thụy vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương, hay hủy hoại tình cảm bạn bè, cho nên thứ tình yêu thầm kín này nhất định sẽ không có kết quả.

Còn về Ân Ân, đã lên phương Bắc hơn nửa năm. Thành thật mà nói, tôi thật sự không thích con người Thang Kiến Vũ, hẳn ta đúng là cái tên côn đồ lưu manh, lá gan lớn, lòng dạ lại tàn độc, không thể nói không ác không làm, nhưng đích thực không phải là một đấng quân tử, mà Liên Ân vẫn đi cùng hắn, tôi chỉ mong khi đối diện với Liên Ân, Thang Kiến Vũ là một người tốt.

Và Hạ Thiên Liên đã quay về Hồng Kông.

Khúc nhạc cuối cùng đã kết thúc, người cũng dần tản ra, nhưng kết quả cũng coi như không quá tệ, vẫn nên thỏa mãn thôi, dấu sao trên đời này không có chuyện gì là thập toàn thập mỹ.

Mạc Hoàn tháo tai nghe xuống, vỗ vỗ lên mặt tôi, “Đang nghĩ gì thế?”

Tôi nhìn người bên cạnh, anh ấy kỳ thực là người thẳng thắn đơn giản nhất trong chúng tôi, không giống Hạ Thiên Liên và tôi tâm tư luôn lòng vòng phức tạp, cũng không giống Ngôn Thâm, bụng dạ ẩn chứa đầy hư vinh, phụ nữ có ý với hắn, hắn đều không từ chối, đương nhiên lại càng không tiếp nhận, chỉ là tự biết rõ trong lòng, hưởng thụ, nhưng hắn đặt cái khuôn mẫu này lên người Thẩm Hạ Thụy, khiến tôi hận đến thấu xương. Dĩ nhiên nhược điểm của bạn trai tôi cũng không thiếu, tính khí không tốt lại hơi tự ngược, có lẽ từ nhỏ cơ thể không khỏe, chẳng có mấy người bạn, mới nuôi dưỡng nên một tính cách kỳ cục như vậy.

“Hỏi em đó, đang nghĩ gì thế?”

“Em đang nghĩ —” Tôi kéo tay anh, hôn lên mu bàn tay của anh, “Mạc Hoàn, em rất yêu anh.”

Thật đấy, em rất yêu anh. Nếu như phải buông tay một lần nữa, em biết điều đó còn đau đớn hơn cả việc chặt gãy đôi tay của chính mình.

“Đột nhiên nói cái này làm gì?” Anh rút tay về, nét mặt không một gợn sóng, nhưng tôi biết anh đang rất vui. Có lẽ Mạc Hoàn hoàn toàn không phải là một người “đơn giản” như tôi đã nói, nhưng tôi có thể nhìn thấu anh, như vậy là đủ rồi, chỉ ít tôi cũng biết tình yêu mà anh dành cho tôi không hề ít hơn bản thân mình.

— END —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dem-nay-bao-gio-sang>